ZIUA 7

KERRY DREWERY

KERRY DREWERY

ZIUA 7

Original: *Day 7* (2017)

Traducere din limba engleză de:
LILIANA PELICI
prin LINGUA CONNEXION

virtual-project.eu

2018

„În vremuri când înşelătoria este universală, a spune adevărul devine un act revoluţionar”.

Autor necunoscut

Prolog

Ar trebui să fiu moartă.
Ar
trebui să fiu moartă.
Simt aerul rece în plămâni.
Simt că mă ține cineva de mână.
Aud strigăte.
— Martha, ce…?
— Martha, când…?
— Martha, cum…?
Prea tare.
Prea tare.
Tăceți. *Vă rog.*
Văd lumini –
albe.
Ecranele luminoase ale telefoanelor, ca niște puncte, mă privesc.
Camere mari de filmat mă orbesc.
Fotografii.
Bang, bang, bang.
Nu am niciun comentariu pentru ei.
Merg.
Țin inelul pe care mi l-ai dat și continui să merg.
Departe de tine și îmi pare rău.
Foarte rău.
Inima mi-e sfâșiată.
O parte rămâne cu tine.
Și, dacă mori, acea parte din mine va muri odată cu tine.

ZIUA 1

Studioul de televiziune

Ora 10: 30 dimineaţa. Se derulează genericul emisiunii *Apasă butonul pentru justiţie* – cea mai recentă emisiune TV de succes.

Un studio larg. În spate, locurile dispuse în trepte sunt ocupate în totalitate de publicul care aşteaptă. În faţă, în partea dreaptă a scenei, se află o boxă a acuzaţilor, neagră şi lucioasă, aşezată pe o platformă ridicată, cu un geam securizat care împrejmuieşte jumătatea de sus. Pe peretele din stânga e un ecran mare.

Între scenă şi public se află un pupitru lung, la care stau cei trei membri ai juriului. În faţa fiecărui jurat e un buton mare şi albastru şi, atârnând deasupra fiecăruia dintre ei, e o reprezentare 3D a logoului în formă de ochi al emisiunii *Apasă butonul pentru justiţie* – slab luminat şi licărind încet.

O melodie vioaie, cu ritm rapid, se aude tot mai încet, iar gazda emisiunii, Kristina – purtând un costum cu pantaloni, strâmt, gri, cu dungi subţiri, şi o bluză decoltată de culoare albastră-deschisă – merge cu paşi mari pe scenă. Zâmbeşte şi îşi dă părul blond şi buclat la o parte. Aplauzele publicului încetează.

KRISTINA: Bună ziua şi bine-aţi venit la ediţia de astăzi a emisiunii *Apasă butonul pentru justiţie,* unde vom avea, aşa cum v-am promis, informaţii exclusive despre infracţiuni, minciuni şi sentinţe, despre lupta dintre inocenţa tăcută şi vinovăţia furioasă. Vom avea lacrimi, vom avea adevăruri şi, probabil, vom avea şi crize de furie.

Publicul aplaudă şi se aude un „Ooo” murmurat.

KRISTINA: Da, într-adevăr, avem multe de văzut, credeţi-mă, aşa că să ne mişcăm repede şi să întâmpinăm membrii juriului care au această incredibilă ocazie de a face dreptate. Nu uitaţi, doamnelor şi domnilor, este nevoie doar de o majoritate: două butoane apăsate, două voturi pentru vinovăţie şi acuzatul nostru este condamnat!

Kristina ia o pauză, se face mai multă lumină asupra membrilor juriului, apoi ea se întoarce spre ei.

KRISTINA: *Apasă butonul pentru justiție* urează bun venit primului membru al juriului – Ava, o pensionară din Camden, care și-a dorit toată viața să apară la televizor.

Camera de filmat se concentrează pe exuberanta Ava, care dă din mâini ca o nebună, înainte de a trece la următorul membru al juriului.

KRISTINA: îl salutăm pe Sadiq, al doilea membru al juriului. Vine dintr-un sătuc din Derbyshire, iar visul lui este să aibă o carieră în industria muzicală.

Sadiq zâmbește cu căldură.

KRISTINA: Ultimul, dar nu cel din urmă, al treilea membru al juriului – Candice din Birmingham, care-și dorește să fie actriță. Bună, Candice.

Camera de filmat se îndreaptă spre Candice. Ea pozează, își lasă capul pe spate și zâmbește cu gura larg deschisă.

KRISTINA: Ce grup admirabil de justițiari va decide astăzi! Haideți să aducem primul infractor, cineva pe care mulți dintre voi poate îl cunoașteți deja. Eu, cu siguranță, îl cunosc – este fostul deținut din culoarul morții și invitatul recent al emisiunii *Moartea este Justiție,* da, nemaipomenitul… Gus Evans!

Se aude muzica, în timp ce reflectoarele se aprind în jurul studioului, luminându-l pe Gus – un bărbat slab, cu părul ciufulit, îmbrăcat cu niște blugi decolorați și rupți și cu un tricou șifonat – în timp ce iese din culise. Însoțit de un agent de securitate, Gus merge până la boxa acuzaților cu capul aplecat și se așază. Paznicul îl închide în ea. Muzica se termină, iar luminile se potolesc.

KRISTINA: Gus, mă bucur să te văd din nou. Să vedem, a trecut… o săptămână?

Kristina râde, uitându-se la el. Gus dă din cap, încet.

KRISTINA: Ei bine, eu de-abia aștept să aud ce-ai făcut în ultimele șapte zile și să aflu de ce ai fost adus aici pentru judecată. Fără alte comentarii, haideți să vedem.

Ea se întoarce spre ecranul din spatele lor, care este plin de montajul înregistrărilor făcute în ultimele zile de camerele video de supraveghere în renumita clădire care găzduiește condamnații la moarte. Este mare și impozantă, o fațadă pentru un sistem de justiție care nu are remușcări, iar durerea deținuților care circulă prin celulele condamnaților la moarte – una

pentru fiecare zi a săptămânii – e ascunsă de uşile netede şi de faţada ei lucioasă. Realitatea sentinţelor acordate prin vot public în a şaptea zi e ascunsă de logoul cu un ochi din neon de deasupra ei şi de promisiunile de divertisment pentru toţi cei care urmăresc emisiunea.

Transmisiunea se concentrează pe Gus – acesta stă la mică distanţă de o grămadă de demonstranţi care ţin pancarte pe care scrie „Viaţă pentru viaţă" sau „Vrem străzi sigure". Pe pancarta pe care o ţine Gus scrie „O persoană, un vot", gura i se mişcă în timp ce scandează şi îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt pentru a se încălzi înainte de a da cu pumnul în aer.

O maşină opreşte; Gus îşi azvârle pancarta şi se aruncă înainte. În timp ce mulţimea se repede la maşină, o clatină şi o împinge, camera de filmat se îndepărtează. Gus e pierdut în mulţime. Maşina se înclină într-o parte, apoi se răstoarnă cu susul în jos. Geamurile ei se sparg şi cad pe asfalt, iar imaginea se întrerupe înainte de a se mări, mai neclară, şi de a arăta o tânără care plânge la pământ, apoi un bătrân care stă la marginea drumului şi ţine o bucată de pânză pe fruntea sa însângerată. Imaginea se mută din nou, oprindu-se la Gus, cu faţa schimonosită de furie şi sprijinindu-se cu mâinile de maşina răsturnată.

Kristina se întoarce spre Gus şi dă din cap.

KRISTINA: Cred că vorbesc în numele tuturor atunci când spun că suntem şocaţi de comportamentul tău. Un comportament care a dus în mod clar la rănirea unor civili nevinovaţi, ca acea tânără şi acel biet cetăţean în vârstă, printre mulţi alţii.

Ea se întoarce înapoi spre ecran.

KRISTINA: Dar să vedem de ce eşti acuzat.

Imaginea lui Gus se mută în partea dreaptă a ecranului, iar în stânga apare cuvântul „INFRACŢIUNE" scris cu litere mari, albastre, luminoase. Sub el, rânduri de becuri pâlpâie, iar tensiunea creşte. Becurile se opresc când se aude un bang şi formează cuvintele unei liste: SCANDAL ÎN PUBLIC, TULBURAREA LINIŞTII PUBLICE, INCITARE LA REVOLTĂ.

Publicul murmură.

În boxa acuzaţilor, Gus ridică mâna în aer, închide şi deschide gura, dar nu se aude niciun sunet. Agentul de securitate îşi scoate bastonul de la curea şi loveşte sticla cu el în semn de avertisment.

KRISTINA: *Trei* infracţiuni contra ordinii publice. *Trei.* Cum ni se pare asta, doamnelor şi domnilor?

Publicul murmură:
— Tț, tț.

KRISTINA: E acesta genul de om pe care vrem să-l vedem pe stradă? Cineva căruia i-am acordat prezumția de nevinovăție, dar ne-a aruncat-o în față? Cineva care s-a prefăcut că era un aliat al programului înfrățit cu al nostru, *Moartea este Justiție,* dar a continuat să se asocieze cu infractorii? Cineva din cartierul sărac Rises, cu care ne-am împrietenit și pe care l-am sprijinit, dar care nu apreciază bunătatea noastră? Îl vrem pe străzile noastre?

Publicul începe să strige insulte.

KRISTINA: Peste cadavrul meu, aș spune eu. Dar nu e decizia mea. E a voastră: a poporului. Țara voastră, legile voastre, democrația voastră – totul e în mâinile voastre. Decizia aparține celor trei reprezentanți curajoși care s-au prezentat pentru această misiune, care au plătit bani buni pentru această onoare și pentru responsabilitatea de a reprezenta gândurile și opiniile voastre, ale publicului. Dar, mai întâi, haideți să aflăm care ar fi sentința pentru Gus Evans dacă membrii juriului nostru l-ar declara vinovat.

Se întoarce din nou spre ecran. Sub lista infracțiunilor, apare cuvântul „TOTAL" și, lângă el, un rând de becuri pâlpâie și se oprește din nou cu un bang. Scrie „7 ANI". Kristina fluieră încet.

KRISTINA: Gus, ai primit o sentință destul de dură. Nu-i așa, doamnelor și domnilor telespectatori? Pe cuvânt. Dar binemeritată, trebuie s-o spun. Și, bineînțeles, este un mesaj vital și o metodă de descurajare pentru cei care plănuiesc să tulbure statu-quo-ul.

Se plimbă pe scenă, îndreptându-se spre Gus.

KRISTINA: Dar, bineînțeles, în democrația noastră adevărată, nu putem cere membrilor juriului să dea un verdict fără să îl asculte întâi pe acuzat.

Se oprește la boxa acuzaților. Reflectoarele luminează mai tare deasupra ei și a lui Gus.

KRISTINA: Gus Evans, ai treizeci de secunde să faci o declarație începând de…

Pe ecranul din spatele lor, imaginea lui Gus la locul infracțiunii e înlocuită de un: 30 mare și digital. Se aude un pârâit când e pornit microfonul lui Gus.

KRISTINA: Acum!

Pe ecran apare un :29 imediat.

GUS: Ăăă…

KRISTINA: Gus, ai aceste secunde preţioase ca să ne convingi de nevinovăţia ta. Nu le irosi!

GUS: Eu… ăăă… tot ce-am făcut…

KRISTINA: Poate că simţi că sinceritatea e cea mai bună strategie aici. Chiar dacă trebuie să precizez că – spre deosebire de sistemul judiciar din trecut – *noi* nu facem compromisuri!

Femeia râde.

KRISTINA: Noi credem în pedepse potrivite şi corecte pentru infracţiuni, nu în indulgenţă pentru că ai recunoscut că eşti un infractor când faptul este deja la vedere!

Pe monitor scrie: 16.

GUS: N-am făcut nimic! Am ţinut o pancartă, atât! N-am început niciun scandal! Nu am provocat revolte, nimic! Astea sunt aiurea…

Vocea lui nu se mai aude. Pe ecran scrie :00. Gura lui se mişcă în timp ce strigă fără să fie auzit, scuipă pe sticlă, o loveşte cu palmele, iar aceasta se murdăreşte şi se aburește.

Camera de filmat se îndreaptă spre Kristina, care zâmbeşte.

KRISTINA: Gus, mă tem că timpul tău s-a scurs. Haideţi să ne îndreptăm atenţia spre membrii juriului. Doamnelor şi domnilor telespectatori, oare ei consideră dreptatea la fel de importantă ca noi? Publicul ce părere are?

Tocurile ei înalte ţăcăne pe podeaua studioului, în timp ce se îndreaptă spre membrii juriului. Lumina se schimbă, reflectoarele se îndreaptă spre Ava, Sadiq şi Candice. Deasupra lor, cele trei logouri 3D cu ochi pârâie din cauza electricităţii statice, în timp ce fiecare iris albastru şi rece străluceşte.

Cronometrul de pe ecran se întoarce la: 30.

KRISTINA: Primul membru al juriului, Ava, apelăm prima dată la tine. Ai văzut videoclipul, ai auzit apărarea lui Gus, ai treizeci de secunde să iei o decizie.

Un cronometru ticăie tare în timp ce face numărătoarea inversă. Mâna îmbătrânită a Avei planează deasupra butonului din faţa ei.

KRISTINA: Ava, va trebui să te grăbesc. Dacă vrei să votezi pentru vinovăţia lui Gus şi să-l trimiţi la închisoare pentru şapte ani, atunci ai…

Priveşte ecranul.

KRISTINA: …zece secunde ca să decizi. Ţine minte, apeşi butonul dacă crezi că e vinovat, nu îl apeşi dacă crezi că e nevino…

Ava loveşte butonul cu ambele mâini. Deasupra ei, ochiul se luminează, pârâie mai tare şi un albastru mai strălucitor o luminează.

KRISTINA: Unul a votat, au mai rămas doi. E nevoie de o majoritate. Gus, dacă Sadiq votează pentru vinovăţia ta, vei pleca imediat ca să-ţi ispăşeşti pedeapsa. Sadiq, te rog, arată-ne decizia ta.

Pe ecran începe din nou numărătoarea inversă. Mâinile lui Sadiq sunt întinse pe pupitru, câte una de fiecare parte a butonului. Se holbează la el. Albastrul ochiului de deasupra lui îl luminează. Îi tremură mâinile.

KRISTINA: Sadiq, ai cincisprezece secunde.

Îşi ridică ambele mâini şi le ţine în aer, deasupra butonului.

KRISTINA: Zece.

Ecranul vibrează la fiecare secundă. Publicul scandează numărătoarea inversă. Sadiq îl priveşte pe Gus, îşi încrucişează braţele la piept şi dă din cap.

KRISTINA: Cinci. Încă mai ai timp, Sadiq. Trei. Doi. Unu.

Ochiul de deasupra lui Sadiq se închide şi dispare în întuneric. Sadiq e înghiţit şi el de întuneric.

KRISTINA: Ei bine, doamnelor şi domnilor, spectatori de acasă, ce surpriză! Eu credeam că acest caz e ca şi rezolvat. Gus, se pare că ţi s-a dat o speranţă – dar poate nu va dura prea mult timp!

Kristina se îndreaptă spre următoarea persoană.

KRISTINA: Al treilea membru al juriului – Candice –, decizia îţi aparţine. Soarta lui Gus e în mâinile tale. Dar sunt mâinile tale pregătite să facă dreptate? Să sperăm că da. Totul depinde de tine. Apasă pe acel buton şi Gus Evans, fost deţinut pe culoarul morţii şi acum acuzat de trei – da, *trei* – infracţiuni contra ordinii publice care au avut ca rezultat rănirea a sute de civili nevinovaţi, va sta şapte ani la închisoare. Candice, ascultă-ţi inima. Cele treizeci de secunde ale tale încep… acum.

Cronometrul începe numărătoarea din nou. Fiecare secundă străluceşte albastră deasupra studioului întunecat.

Candice îşi pune mâinile pe obraji, mimând groaza. Oamenii din public îi strigă sfaturi; ea se întoarce să-i vadă. Unii îi fac semne cu degetele mari lăsate în jos, câţiva dau din capete.

CANDICE (strigând): Nu ştiu ce să fac!

Ridică din umeri, îşi întinde mâinile pe pupitru şi le aşază pe buton. Tremură. Publicul o aclamă, dar, când ridică ochii spre Gus, privirile lor se întâlnesc. El zâmbeşte, iar ea îşi retrage mâinile din nou.

Publicul huiduie şi strigă insulte.

KRISTINA: Candice, ai cincisprezece secunde. Întreabă-te – ai vrea să fii prinsă în mijlocul unui scandal împreună cu acest om? Dar mama ta? Sau bunica ta? Ce-ţi spune inima să faci? Ai douăsprezece secunde.

CANDICE (strigând): Nu ştiu!

Ecranul arată zece… nouă…

Candice se uită înapoi la public. Un bărbat se uită fix la ea.

KRISTINA: Şapte secunde, Candice, şase… Trebuie să acţionezi acum.

Bărbatul îi şopteşte ceva, iar ea îşi bagă mâna în buzunar. Fără să fie văzută de cameră, se uită în jos la o carte de vizită. O adresă e mâzgălită pe ea şi cuvintele „dacă va fi închis, mâine vei participa la o audiţie”.

KRISTINA: Trei… două…

Candice se uită la bărbat, apoi la buton.

KRISTINA: Una…

Candice coboară mâinile, loveşte butonul, iar deasupra ei ochiul străluceşte tot mai tare, scăldând-o în lumina lui albastră irizată.

Pe scenă, Gus se clatină în boxa acuzaţilor şi îşi trece o mână prin părul încâlcit. Gura lui formează cuvinte care nu pot fi auzite. Publicul aplaudă. Kristina zâmbeşte.

KRISTINA (cu voce tare, către public): Ei bine, doamnelor şi domnilor, spectatori şi telespectatori, cred că e un rezultat bun. Gus Evans, în ciuda declaraţiilor prin care îţi susţineai nevinovăţia, dreptatea a triumfat. Poporul a decis. *Tu* vei merge la închisoare!

Reflectoarele pornesc şi luminile lor dansează pe scenă, în timp ce se aude tare o melodie care sugerează victoria. Agentul de securitate descuie boxa acuzaţilor.

KRISTINA: Imediat vei începe să-ți ispășești pedeapsa. Pentru infracțiunile tale foarte grave vei executa termenul maxim de încarcerare – cei șapte ani – fără posibilitate de eliberare condiționată sau mai devreme de termen.

Câțiva oameni din public se ridică în picioare și aplaudă încet, în timp ce Gus e plimbat pe scenă, cu mâinile legate cu cătușe la spate, dar cu capul sus.

GUS (strigând): E o glumă proastă! O înscenare! Tot ce-am făcut a fost să spun adevărul, dar nimeni nu vrea să-l audă. Așa că mi-au înscenat totul! Treziți-vă, idioților! Treziți-vă!

KRISTINA: Vă mulțumim că ați fost alături de noi, dragi telespectatori, și mulțumim și membrilor juriului pentru că au făcut dreptate.

Agentul de securitate îl trage pe Gus după el pe scenă, dar când se apropie de pupitrul membrilor juriului, departe de ochiul camerei de filmat, bărbatul care se uitase la Candice apare din întuneric și se apleacă spre el.

BĂRBATUL (șoptind): Gus, noi te-am avertizat; tu nu te-ai conformat. Ăsta e rezultatul. Atât de puternici suntem. Nu ar fi trebuit să uiți.

Bărbatul dispare iar în întuneric. Gus, care acum își ține capul aplecat, e condus mai departe.

Isaac

N-am știut ce înseamnă o liniște ca asta. E atât de multă liniște, că pot să-mi aud pleoapele făcând zgomot când clipesc și saliva atingându-mi dinții când înghit. Propria mea respirație e aproape asurzitoare.

Nu m-au lăsat să fac o declarație; mi-au zis că ce am spus în discursul de victimă de ieri va ține locul declarației.

M-au întrebat dacă sunt prost.

— De ce ai luat vina asupra ta pentru aia? Pentru fata aia mizerabilă, Honeydew.

Nu le-am răspuns. Mi-am ținut gura închisă și am încercat să-i ignor când mi-au ras capul, m-au dezbrăcat și m-au privit când m-am îmbrăcat cu hainele albe de închisoare.

„Nu-i băga în seamă, mi-am spus în gând.

Iar acum sunt în Celula 1.

Mă așteaptă încă șase celule și șase zile. Un sistem în care nu cred promovează minciunile și senzaționalul, titlurile și zvonurile, în locul

sincerității și al adevărului. Un public amăgit și înșelat decide dacă cineva trăiește sau moare, pe baza propagandei și a dezinformării.

Totul e alb sau negru. Vinovat sau nevinovat. Nu există nuanțe de gri, nu există motive. Da sau nu fără nicio explicație.

Legea spune: ochi pentru ochi.

Știu asta. Știam și când am apăsat pe trăgaci și l-am împușcat pe așa-zisul meu tată.

Faptul că Martha ar fi murit dacă nu aș fi făcut asta nu poate servi ca o justificare într-un sistem în care rațiunea nu este permisă.

Fapt: l-am ucis.

Fapt: sunt vinovat.

Fapt: voi muri.

Martha

Vreau să mănânc mâncarea din fața mea pentru că mi-au spus că asta mă va ajuta. Eve, Cicero și Max, ei mi-au spus asta.

Dar nu pot.

Și stau întinsă pe pat pentru că mi-au spus că mă voi simți mai bine dacă voi dormi și că putem rezolva totul mâine-dimineață.

Dar cum aș putea să dorm?

Isaac, fața ta e înaintea ochilor mei.

Isaac, mâna ta o atinge pe a mea.

Și îmi șoptești cuvinte la urechi.

Nu

Pot

dormi.

Nu pot

mânca.

Nu pot

accepta o lume fără tine.

Totul se învârtește în jurul meu.

Nu pot să respir.

Împing ușa dormitorului, ies pe coridor, trec prin bucătărie și camera de zi, gâfâind, și lacrimi îmi curg pe obraz fără să vreau.

Mi-e rău.

Simt furnicături în mâini.

Bâjbâi după încuietoare și deschid glasvandurile.

Frigul mă lovește ca o cărămidă.

Mă trezeşte.

Mă forţează să inspir aerul geros.

Gheaţa scârţâie sub picioare în timp ce alerg prin grădină şi cad pe iarbă.

Doamne, Isaac, mi-e dor de tine.

Îmi pare rău.

Foarte rău.

Mă rostogolesc pe spate.

Bate vântul. Tremur. Mă holbez la cerul alb, dorindu-mi să fie noapte ca să pot vedea stelele.

Stelele noastre, Isaac.

Care nu cunosc vinovăţia sau nevinovăţia.

Te uiţi pe ferestruica aia acum, te uiţi în sus, la cer, aşa cum fac eu?

Uit de tot şi îmi imaginez că eşti aici, lângă mine, şi simt cum mă iei de mână.

Isaac

— Neagă, neagă, neagă, mi-a spus odată aşa-zisul meu tată, Jackson.

I-am spus că am trişat la examen, că am copiat de la un băiat care stătea lângă mine. I-am spus, cu obrajii arzând de ruşine, că m-am panicat şi n-am putut să-mi amintesc cum să fac graficul şi i-am explicat că băiatul m-a văzut şi m-a pârât profesorului.

A râs de mine.

— Fii bărbat, a rânjit el dispreţuitor.

Mama mea vitregă, Patty, a intrat şi ne-a văzut stând împreună în bucătărie – eram o privelişte neobişnuită, îmi amintesc că Jackson dădea din cap în timp ce îi povestea ce s-a întâmplat.

— I-am zis că nu pot dovedi nimic, a spus el arătând cu degetul spre mine. Să nege. N-are de ce să-şi facă griji.

Dar eu voiam să fiu pedepsit; o meritam. Pentru că am copiat am primit nota 10 şi aşa aş fi ajuns printre primii, când nu aş fi meritat asta. Dar am văzut ceva care semăna cu mândria în ochii lui Jackson, în loc de dezamăgire.

— Ai profitat de ocazie, mi-a spus el. Bravo ţie.

Patty a fost de acord cu el.

— Nu pot dovedi nimic. E cuvântul tău împotriva cuvântului lui. Profesorul nu te-a văzut, nu-i aşa? Doar băiatul.

— Are dreptate, a spus Jackson. Dacă vrei s-ajungi undeva în viaţă, uită-te după numărul unu şi calcă pe cadavre ca să ajungi acolo. Tot ce-ai făcut a fost să-ţi foloseşti ingeniozitatea.

— Nu, am copiat, am şoptit eu.

Patty s-a uitat la mine de parcă eram prost.

— E cam la fel de naiv ca tine atunci când ne-am cunoscut, i-a trântit-o ea lui Jackson, apoi a făcut un pas spre mine. Nimeni nu o să te-ajute în viaţa asta, doar tu singur. Uită-te la tatăl tău – cum crezi că a ajuns unde-i azi? A profitat de diverse ocazii, mi-a spus ea. Eu l-am învăţat să facă asta.

Jackson nu a răspuns; deja ieşea din cameră.

A doua zi, la şcoală, când stăteam în faţa şefului de an în timp ce mă acuza că am copiat, n-am putut să neg, aşa că am spus adevărul. Când Patty a auzit că eram pedepsit să rămân la şcoală după ore timp de o săptămână, mi-a spus că sunt un prost, dar Jackson doar a ridicat ziarul ca să citească mai departe. Titlul „Isaac Paige a fost numit Ambasador pentru Combaterea Infracţiunilor Adolescenţilor" i-a ascuns faţa, şi de pe hârtie propria mea imagine s-a uitat urât la mine.

Atunci n-am avut nicio justificare; eram vinovat – ştiam asta de când m-am uitat la lucrarea acelui băiat. Şi nici acum nu am nicio justificare; sunt vinovat – şi ştiam *asta* când am apăsat pe trăgaci. Dar tot am făcut-o.

Ochi pentru ochi.

•

Împing patul până la fereastră, hârşâie tare pe podea, dar nu vine nimeni din cauza zgomotului. Cerul e rece şi albastru, ca de iarnă. Martha, cerul nostru şi stelele noastre încă mai sunt acolo, chiar dacă acum sunt ascunse de lumina zilei.

Dacă-mi sucesc gâtul într-un unghi incomod pot să văd cărarea pe care am mers până la zona de vizionare. Acolo e un copac. Arată nelalocul lui, de parcă cineva l-ar fi plantat prea aproape de clădire.

Crengile lui sunt goale, aşteaptă ca viaţa să se întoarcă în el la primăvară.

Dar ce să vezi, *are* viaţă, o pasăre şi un cuib. Mă întreb dacă va supravieţui în timpul iernii. Poate o hrăneşte şi o ajută cineva. Sper că da.

Martha, ai văzut-o când ai stat aici?

Aş fi vrut să fi putut măcar să vorbesc cu tine după ce ai ieşit din Celula 7.

Aş fi vrut să fi stat cu tine mai mult, să te fi ţinut în braţe şi să-ţi fi spus că te iubesc şi că sunt mândru să fiu prietenul tău.

Acum şapte zile ai fost aici, întinsă pe patul acesta, între pereţii aceştia albi.

Timpul trece foarte repede. Nu aşteaptă pe nimeni pentru nimic în lume.

Martha, noi doi am luptat să schimbăm sistemul de justiţie, să-l scăpăm de corupţie şi să-l facem corect, şi încă luptăm. Dar, chiar dacă vom reuşi, va mai exista pedeapsa cu moartea? Chiar asta vor oamenii din ţara asta?

Şi, doar pentru că ei vor asta, înseamnă că e ceva corect?

Prim-ministrul

Un avion privat stă pe pistă sub un cer rece şi albastru de noiembrie.

Uşa se deschide şi, flancat de doi agenţi de securitate, prim-ministrul iese din avion. Se opreşte în vârful scărilor de metal pentru a-şi aranja ochelarii de soare reflectorizanţi, iar ei licăresc când sunt atinşi de razele soarelui de iarnă. Zâmbind cu nişte dinţi albi strălucitori, coboară treptele cu un mers săltăreţ şi face câţiva paşi mari pe pistă, îndreptându-se spre presa şi publicul care-l aşteaptă.

Ridicându-şi ambele mâini pentru a cere linişte, scrutează feţele şi camerele de filmat, aşteptând să se facă linişte şi să aibă parte de atenţie totală înainte de a vorbi.

— Doamnelor şi domnilor, vă mulţumesc că m-aţi întâmpinat atât de călduros la întoarcerea în ţară, mai ales într-o zi care nu e deloc caldă.

Publicul chicoteşte, iar el zâmbeşte din nou.

— Spre deosebire de cerul albastru de deasupra noastră, se pare că, în ultima vreme, am avut parte numai de furtuni. Am urmărit desfăşurarea evenimentelor din sistemul nostru de justiţie cât timp am fost peste hotare şi, în special, pe anumiţi deţinuţi condamnaţi la moarte, cu intensitate, interes şi preocupare maximă.

Face o pauză, îşi umflă pieptul şi îşi ridică bărbia.

— Este foarte important să ţinem minte că sistemul nostru judiciar este unul dintre cele mai avansate, mai inovatoare şi mai inspirate din lume. Este vital să rezistăm oricărei reacţii impulsive faţă de evenimentele recente. Şi este datoria noastră de cetăţeni să protejăm sistemul împotriva celor manipulaţi într-un mod incorect de afirmaţiile fanteziste ale altora.

— Permiteţi-mi să vă întreb: ce altă ţară din lume permite fiecărui membru al poporului său să fie jurat în fiecare caz? Puteţi să-mi răspundeţi?

Calm şi sigur pe el, se uită la publicul lui.

Toţi tac.

— Ştiţi de ce nu puteţi răspunde? Pentru că nu există alta. Noi suntem speciali, noi suntem pionieri, noi avem puterea la care aspiră ceilalţi. Să nu pierdem asta niciodată din vedere. Mulţumesc.

Începe să meargă mai departe.

— Dar, domnule prim-ministru, strigă un jurnalist, cum rămâne cu Martha Honeydew? Ea era nevinovată. Dacă ar fi fost executată? Cum s-ar fi reflectat acest fapt asupra sistemului nostru de justiţie?

Prim-ministrul se opreşte.

Pentru o clipă, stă pe loc, apoi se întoarce şi dă din cap.

— Adesea, în viaţă şi, într-adevăr, şi atunci când conduci, există necesitatea de a pune sub semnul întrebării sensul şi aşteptările societăţii cu privire la asemenea lucruri ca nevinovăţia. În acest caz trebuie să ne punem întrebări.

— Domnule prim-ministru! strigă alt jurnalist. Ea a făcut sistemul de râs, nu-i aşa?

Prim-ministrul zâmbeşte şi dă din cap.

— Dacă crezi asta, tu eşti cel care se face de râs, îi răspunde el. Într-adevăr, dacă cei care fac asemenea acuzaţii s-ar opri şi ar examina felul în care funcţionează sistemul de justiţie, ar înţelege că posibilitatea de influenţare a deciziilor cu privire la vinovăţia sau nevinovăţia celor de pe culoarul morţii e neglijabilă.

Încearcă să se îndepărteze din nou, dar îl împiedică un baraj de întrebări, microfoane şi aparate de înregistrat aţintite asupra feţei lui. Face nonşalant un pas în spate şi zâmbeşte mulţimii.

O întrebare se aude mai tare decât celelalte.

— Cum rămâne cu corupţia?

El îşi dă jos ochelarii.

— Ce-i cu ea? răspunde el.

— Ieri s-au făcut multe acuzaţii. Băiatul acela, Paige, a avut o mulţime de probe; a făcut multe afirmaţii bine fondate. A susţinut că tatăl lui, Jackson, a omorât-o pe mama Marthei Honeydew. Dacă e adevărat, înseamnă că tânărul executat pentru acea crimă era nevinovat, şi mai era şi videoclipul…

Prim-ministrul ridică o mână.

— Permiteţi-mi să vă opresc aici. Afirmaţiile nefondate ca aceasta sunt doar încercări urâte şi neprofesioniste de a submina valorile pe care le susţinem în ţara aceasta. Nu pot tolera…

— Dar nu au fost nefondate. Avea probe. Iar documentele pe care le-a luat de la tatăl lui…

Prim-ministrul râde.

— Exact de asta mă tem pentru ţara noastră şi trebuie să rămânem uniţi împotriva acestor lucruri. Oamenii care denigrează în aceste feluri nu fac nimic altceva decât să submineze lucrurile pentru care mulţi dintre voi, din public, aţi luptat de-a lungul anilor, lucrurile pe care le meritaţi. Adică: pacea şi siguranţa. Să nu uităm cât de dramatic a scăzut numărul infracţiunilor

violente în statistici de când au fost introduse Voturile pentru Toți. Vreți să vă aruncați pe geam siguranța? Mă îndoiesc. Acuzațiile sunt doar atât – acuzații, și nu merită să ne facem griji din cauza lor. Într-adevăr, unul dintre numeroasele motive pentru care tribunalele au fost desființate a fost amenințarea constantă de corupție care putea, și *a și făcut-o,* să împiedice aducerea vinovatului în fața justiției. Traficanții de droguri primeau o pedeapsă mai mică dacă își turnau asociații, criminalii erau acuzați de omor prin imprudență dacă pledau vinovat și scuteau tribunalele de cheltuieli, polițiștii erau lăsați să scape de pedepse dacă erau de acord să treacă cu vederea unele lucruri. Toate astea a trebuit să înceteze! Ridică o palmă în direcția publicului. Și așa s-a întâmplat. Datorită vouă, publicului. Și, vă rog, fiți mândri de ce am realizat împreună. Nu riscați să pierdeți totul pentru bârfe și zvonuri. Noi, eu și cabinetul din spatele meu, am jurat că nu vom susține corupția sub nicio formă, că vom lupta împotriva ei și, doamnelor și domnilor, sunt mândru să spun că atitudinea noastră a rămas neschimbată. Am tratat acuzațiile lui Paige cu seriozitate și, urmând instrucțiunile pe care le-am dat cât timp am fost în vacanță, poliția și brigada infracțiunilor grave le-au investigat în detaliu, le-au analizat meticulos și au descoperit că sunt false. Documentele despre care se presupune că le-a luat din biroul lui Jackson Paige – și așa-zisul montaj al camerei de supraveghere – au fost doar niște minciuni bine ticluite.

Face o pauză și se uită peste publicul lui.

— Haideți să fim mândri de ținuta noastră morală și să rămânem puternici împreună. Nu lăsați capriciile celor mai slabi decât noi să discrediteze ceea ce ne este atât de drag.

Blițurile camerelor strălucesc, microfoanele i se împing în față și i se pun întrebări scandaloase, dar o tânără merge calmă până la el.

— Domnule, ar trebui să plecăm, șoptește ea.

Dând din cap și cu zâmbetul pe buze, prim-ministrul face semn cu mâna publicului și merge cu pași mari spre clădirea terminalului.

Sofia, cu niște tocuri silențioase, pantaloni și un pulover elegant, îl urmează, cu o grămadă de dosare în brațe și o planșetă cu clamă deasupra lor. Se camuflează în peisaj, dar stă cu ochii pe toate și totul e în radarul ei.

După ce traversează porțiunea de beton, intră în clădire, departe de ochii și urechile curioșilor, iar zâmbetul prim-ministrului dispare. Fața i se strâmbă din cauza furiei și se întoarce pe loc, cu mâinile pe șolduri în timp ce se învârtește.

— La naiba! strigă el. Fata aia a făcut o harababură! Trebuie să terminăm cu asta acum! Se oprește din mers și dă din cap. La naiba, spune el din nou și își umflă obrajii. Sofia, ce-am azi în program?

— Domnule, mulţi oameni vor să vorbească cu dumneavoastră, îi răspunde ea şi îi citeşte o listă de pe planşetă. *National News* ar vrea să vă ia un interviu, reprezentanţii emisiunii *Moartea este Justiţie* au întrebat dacă puteţi fi invitatul lor special sau dacă puteţi da un interviu live prin camera web, aveţi o invitaţie de la un talk-show, revista *Celebrity now!* ar vrea să scrie un articol…

El ridică o mână ca s-o facă să tacă.

— Niciuna, spune el. Vreau să vorbesc cu Patty Paige. Adu-o la mine.

În afara închisorii condamnaţilor la moarte

Martha stă pe bancheta din spate a maşinii, bătând ritmic cu degetele în plasticul prăfuit al portierei.

Eve întoarce cheia şi motorul se opreşte. Ochii ei albaştri şi obosiţi privesc în oglinda retrovizoare.

— Nu cred că e o idee bună, îi spune ea Marthei.

— Ai vreuna mai bună? îi răspunde Martha. Ai avut numai idei bune de când te-am cunoscut… acum o săptămână?

De pe locul din dreapta şoferului, Cicero se întoarce cu sprâncenele ridicate, în timp ce se uită la Martha.

— Eşti vie, nu-i aşa? Ce crezi că s-ar fi întâmplat dacă Eve n-ar fi fost consilierul tău pe culoarul morţii?

Eve dă din cap.

— Nu contează, răspunde ea.

— *Ba* contează! Loveşte cu pumnul în scaun. Am înfruntat pericole pentru tine, Martha. Şi Max a făcut-o. Ce crezi că s-ar fi întâmplat dacă autorităţile ar fi aflat că Max a intrat în sistemul Celulei 7 şi a arătat oamenilor că nu l-ai ucis pe Jackson? Sau dacă ar fi aflat că am vorbit eu la telefon, cu vocea schimbată, ca să lupt pentru tine? Sau dacă ar şti că Eve a transmis mesajele dintre tine şi Isaac? Faţa i se înăspreşte în timp ce dă din cap.

În partea din spate a maşinii, Martha se face mică pe banchetă.

— Hei? Vocea lui se mai linişteşte. Ţi-ai făcut timp să te gândeşti care ar fi fost consecinţele?

Eve îşi pune mâna pe genunchiul lui.

— Nu acum, şopteşte ea.

Cicero oftează şi se întoarce.

Pentru o clipă, toţi stau în linişte.

Martha ridică un braţ, şterge geamul aburit şi se uită afară. De pe partea cealaltă a străzii, reporterii privesc spre maşină.

— Îmi pare rău, murmură ea. Aveţi dreptate. Voi toţi m-aţi ajutat să ies de acolo. Mulţumesc.

— A fost un efort de echipă, răspunde Eve. Noi n-am fost închişi acolo.

Martha ridică din umeri.

— Trebuie să mă audă publicul, spune ea încet.

Eve îşi desface centura de siguranţă, se întoarce spre Martha şi o priveşte pentru o clipă.

În cele din urmă, Martha ridică privirea spre ea.

— Te înţeleg, spune ea. Dar vreau ca ei să ştie că nu sunt un monstru. Şi cât de mult… Face o pauză, înghite în sec şi inspiră adânc. Isaac… cât de mult… ceea ce el… Se uită departe, ştergându-şi faţa cu mâneca.

— Vrei să vin cu tine? întreabă Eve.

Martha dă din cap că nu.

— Va fi bine, spune ea. Dar – face o pauză şi inspiră adânc – vei mai fi aici când voi ieşi, nu-i aşa?

Eve zâmbeşte discret şi dă din cap.

— Bineînţeles, răspunde ea.

Ora 6:30 seara.
Începe emisiunea *Moartea este Justiţie.*

Pe un ecran albastru-închis, mici pete albe bâzâie şi pârâie ca electricitatea. Un ochi supradimensionat cu un iris de un albastru rece apare în mijloc. Clipeşte, şi cuvintele „ochi pentru ochi" se învârtesc într-un cerc în jurul pupilei negre.

O VOCE MASCULINĂ: Studiourile Ochi pentru ochi vă prezintă…

Cuvintele nu se mai învârtesc. Fâsâitul electric se aude din nou, iar felul în care sunt scrise cuvintele devine din neted zimţat. Ochiul se înroşeşte şi se închide.

VOCEA MASCULINĂ: …emisiunea din această seară, *Moartea este Justiţie,* cu gazda noastră…

Albastrul dispare, iar luminile se aprind într-un studio plin de strălucire. Suprafaţa argintie-albăstruie a scenei întinse reflectă numeroasele lumini din studio, în partea dreaptă e un ecran mare ocupat de logoul cu ochi – cuvintele se învârt încet şi ochiul clipeşte – în timp ce în stânga e un pupitru lucios şi curbat, cu scaune înalte şi lucioase plasate în spate şi în lateral, cu feţele la publicul din studio, care e ascuns în întuneric.

VOCEA MASCULINĂ: …Joshua Decker!

Luminile reflectoarelor se îndreaptă spre Joshua, care stă în faţa pupitrului. Poartă un costum strâmt, albastru-închis, cu o cămaşă albă, scrobită. Cravata lui cu model reflectă luminile, şi pantofii clămpănesc în timp ce merge pe podeaua studioului. Pace cu ochiul către publicul care îl aclamă şi aplaudă.

JOSHUA: Doamnelor şi domnilor, telespectatori şi public, ce primire! Mulţumesc! E o mare plăcere să fiu aici cu voi din nou la această emisiune specială.

Publicul aplaudă mai tare.

JOSHUA: Draga noastră Kristina Albright s-a mutat pe o păşune unde iarba e mai verde. Acum este gazda emisiunii noastre de zi, *Apasă butonul pentru justiţie.* Dacă nu aţi văzut-o, atunci vă *implor* s-o faceţi. E o veritabilă explozie de distracţie! Se face dreptate în transmisiune directă, verdictele sunt date de un juriu format din oameni ca voi. Ţineţi mâna deasupra butoanelor acelora mari şi albastre, credeţi că cineva e vinovat şi *bang,* apăsaţi pe buton şi aşteptaţi să vedeţi dacă decizia majorităţii e în favoarea dumneavoastră! Vreţi să participaţi?

Publicul tace.

JOSHUA: Am spus, vreţi să participaţi?
PUBLICUL: Da!
JOSHUA: Atunci vizitaţi site-ul www.aneyeforaneyeproductions.com, daţi clic pe iconiţa emisiunii *Apasă butonul pentru justiţie* de sus şi aplicaţi pentru cumpărarea biletelor! Un chilipir de 99 de lire pentru a fi membru al publicului, 499 de lire pentru a fi unul dintre membrii importanţi ai juriului care judecă nu doar un caz, ci toate cazurile din respectiva sesiune. În ce altă societate puteţi fi în vârful sistemului de justiţie? Ce emoţie! Deja avem o lungă listă de aşteptare, aşa că vizitaţi site-ul azi şi depuneţi-vă cererea. Dar să ne întoarcem la emisiunea noastră…
Face pauză un moment, luminile scad în intensitate şi merge spre public.

JOSHUA: Nu-mi vine să cred că sunt gazda dumneavoastră şi vă mulţumesc pentru entuziasmul şi pentru primirea călduroasă. Mă simt onorat şi privilegiat.

Aplauzele se aud din nou foarte tare.

JOSHUA: Şi, că tot vorbeam de privilegii… poate cineva să aibă mai multe privilegii în viaţa asta decât a avut ultimul deţinut aflat pe culoarul morţii,

Isaac Paige? Ce viitor avea, dar a renunţat la el dintr-un capriciu. Sau nu? Ce credeţi?

Un murmur se aude prin mulţime.

JOSHUA: Mulţi cred că e păcat de el. Poate că intenţiile lui au fost bune. Poate a făcut-o din dragoste. O crimă pasională. Dacă e cazul aici, atunci vă întreb, dragi telespectatori, ce aţi face *voi* pentru persoana pe care o iubiţi cel mai mult în lumea asta?

Publicul tace. Joshua pare să tresară un pic şi, brusc, îşi ridică mâna repede la ureche. După ce se linişteşte, continuă.

JOSHUA (improvizează): Sau poate, aşa cum au sugerat unii, a fost manipulat în această situaţie şi a falsificat ceea ce el pretindea că sunt *dovezi* ale corupţiei. Este o problemă dificilă la care trebuie să vă gândiţi.

Se opreşte lângă public şi zâmbeşte unei femei din faţă. Ea chicoteşte şi se aude un murmur în jur. După ce face cu ochiul, se întoarce spre camera de filmat.

JOSHUA: Poate invitata noastră de astăzi ne va lumina în legătură cu această situaţie. Doamnelor şi domnilor, privitori de acasă, în această seară avem o invitat*ă foarte* specială pentru voi. Probabil singura persoană care poate explica totul. Sunt sigur că aţi crezut că aşa ceva nu se va întâmpla vreodată, dar azi, după eliberarea ei, vorbim cu fata evacuată de pe culoarul morţii. Te rog, vino pe scenă… Martha Honeydew!

Muzica se aude tare în studio, luminile coboară şi dansează, iar Martha iese din culise. Aplauzele publicului se mai potolesc atunci când ea merge spre Joshua şi se opreşte lângă pupitru. El zâmbeşte şi vrea s-o îmbrăţişeze, dar ea se încordează şi se dă la o parte, iar momentul este unul jenant.

În timp ce muzica se aude tot mai încet şi luminile se opresc, el şi Martha se aşază.

JOSHUA: Martha, mă bucur să te văd. Foarte tare. Toţi suntem *foarte* uşuraţi să te vedem liberă.

MARTHA: Mulţumesc.

JOSHUA: Rapoartele ne spun că, momentan, stai cu consilierul – fostul consilier, ar trebui să spun – Eve Stanton. E adevărat?

MARTEIA (dând din cap): Da, e adevărat.

JOSHUA: Deocamdată.

MARTHA: Pardon?

JOSHUA: Eve îţi permite să stai la ea, *deocamdată.*

MARTHA: Nu… nu înțeleg.

Joshua râde, aruncă o privire publicului înlemnit, apoi se uită iar la Martha.

JOSHUA: Știi ce a spus inspectorul detectiv Hart de la brigada infracțiunilor grave noaptea trecută, după ce ai fost eliberată?

Martha se holbează la el.

MARTHA: Eu… nu…

În studio se lasă tăcerea. El se uită la public.

JOSHUA: Of, dragă. Ei bine, doamnelor și domnilor, se pare că va trebui să-i dăm o veste bombă bietei noastre domnișoare Martha. Martha, dacă vrei să vezi…

Logoul cu ochi se mută în partea dreaptă a ecranului, în timp ce în stânga apare o imagine cu inspectorul detectiv Hart, rândul de medalii de pe uniforma lui sclipind în lumina reflectoarelor.

Videoclipul începe. Martha încremenește.

INSPECTORUL DETECTIV HART (în videoclip): Toată treaba asta a fost o farsă. Am spus de la început că era mai mult decât ce se vedea și, din păcate, s-a dovedit că am avut dreptate din nou. Honeydew și-a bătut joc de autorități, de victimă, de Isaac Paige, de poliție și de voi, de public. Ca un membru votant al societății sunt indignat că a profitat de niște oameni obișnuiți, nevinovați și vulnerabili și vă promit că asta nu se va mai întâmpla niciodată. Chiar dacă nu va fi judecată pentru că a irosit timpul poliției, vă asigur că, în timp ce vorbim noi, se fac planuri pentru a o duce într-un sanatoriu pentru evaluarea nevoilor ei psihologice cât de repede se poate și va rămâne sub supraveghere continuă până când va fi evaluată. Poate că nu este vinovată pentru crima pentru care a stat pe culoarul morții, dar asta nu înseamnă că merită să umble pe străzi ca un cetățean liber. Ca întotdeauna, siguranța publicului este prioritatea noastră.

Înregistrarea se oprește cu imaginea feței lui strâmbate. Martha se holbează la ea.

JOSHUA (cu blândețe): Ce simți în legătură cu asta?

Martha se clatină pe scaunul ei, închide ochii și apucă pupitrul.

JOSHUA: Martha, ce *simți* în legătură cu asta?

Ea deschide ochii din nou şi se holbează la ecran.

MARTHA: Mi-e rău.
JOSHUA: Îmi pare rău să aud asta. Chiar îmi pare rău. Ai trecut prin nişte clipe foarte grele săptămâna trecută pe culoarul morţii, nu-i aşa?
MARTHA: Nu mai grele decât ale celorlalţi, dar ce a vrut să spună inspectorul detectiv Hart când a spus că…
JOSHUA: Ei bine, dar tu…
MARTHA: Pot să mai pună înregistrarea o dată? Vreau să înţeleg ce-a vrut să spună când a zis că mi-am bătut joc de Isaac.
JOSHUA (îngrijorat): Ne vom întoarce la asta, Martha. Cum am spus, ai trecut prin nişte clipe foarte grele acolo. Până la urmă, *erai* nevinovată.

Îşi întoarce privirea de la ecran şi se uită la Joshua.

MARTHA: Da, dar şi alţii erau şi mai sunt. Oliver Barkova, de exemplu.
JOSHUA: Tu spui asta, dar…
MARTHA: Ştiţi asta acum, nu-i aşa?

Se întoarce spre public.

MARTHA: Ştiţi că nu el a ucis-o pe mama mea? Ştiţi că nemernicul de Jackson Paige a făcut-o?

Publicul nu răspunde.

JOSHUA: Martha, trebuie să-ţi cer să ai grijă la limbaj.
MARTHA: Dar ştiţi că el a fost vinovat? Jackson Paige? Toată lumea ştie asta acum, nu-i aşa? Aţi văzut videoclipul, aţi auzit înregistrarea, aţi citit toate documentele pe care le-a găsit Isaac…

Murmure şi comentarii se aud în public. Câţiva oameni dau din cap şi zic „tţ, tţ" din cauza neîncrederii. Martha se încruntă, se uită la ei, apoi înapoi la Joshua.

Joshua încleştează fălcile. Se opreşte, de parcă ar vrea să spună ceva, apoi continuă.

JOSHUA (încet): Te referi la această înregistrare?

Imaginea de pe ecran se schimbă din nou, cea a inspectorului detectiv Hart fiind înlocuită de o imagine neclară filmată cu o cameră de supraveghere. Imaginea mărită îl arată pe Isaac îndreptând arma spre Jackson, dar Martha nu se vede. Arma face poc, se vede ceva alb strălucind, iar Jackson cade. Înregistrarea se opreşte, se desfăşoară din nou, iar se opreşte. Şi tot aşa mai departe.

Publicul tresare. Înregistrarea se opreşte la imaginea lui Jackson căzând. În studio, camera se îndreaptă iar spre Joshua şi Martha.

MARTHA: Nu arată totul! Nu arată cum mă ameninţa Jackson! Cineva a tăiat imaginea. Asta-i induce în eroare pe oameni! Şi cum rămâne cu…

UN MEMBRU AL PUBLICULUI (strigând): Isaac merită să moară! Ochi pentru ochi!

Restul publicului îl aclamă.

MARTHA: Dar… nu e corect… Nu puteţi să vedeţi ce s-a întâmplat… A făcut-o ca să mă salveze!

UN MEMBRU AL PUBLICULUI (strigând): A făcut-o pentru că e un nemernic nerecunoscător şi egoist. Jackson i-a dat o şansă, l-a scos din mahala, şi ce-a făcut el? A dat cu piciorul în ea!

Martha se ridică. Scaunul cade în spatele ei.

MARTHA (strigând): Nu, nu-i adevărat!

Ocoleşte pupitrul şi gesticulează cu pumnul ridicat.

MARTHA: Dar oamenii pe care Jackson îi avea la mână? Mitele! Infracţiunile pe care le-au comis ei şi care au fost acoperite! Pe astea le-aţi văzut? Şi în înregistrarea aceea – Jackson mă strângea de gât cu o curea, pentru numele lui Dumnezeu! Avea de gând să mă omoare! Isaac m-a salvat…

JOSHUA: Martha, îmi pare rău să-ţi spun asta, dar autorităţile pretind că tu ai falsificat…

UN MEMBRU AL PUBLICULUI: Scorpie mincinoasă şi manipulatoare!

MARTHA: Nu! Aţi văzut înregistrarea. Aţi *văzut-o* când am fost în Celula 7! A fost la televizor!

Se întoarce spre Joshua, care stă liniştit la pupitru.

MARTHA: N-au văzut-o? N-aţi văzut-o? A fost în nenorocitul ăsta de program! A fost… n-a fost?

Ochii ei se umplu de lacrimi.

JOSHUA (încet): Stai jos… Martha, nu există nicio înregistrare a acelui montaj.

UN MEMBRU AL PUBLICULUI: Mincinoaso! Cerşetoare de atenţie! Ai inventat totul. Eşti nebună! Ai o problemă la cap! Ar trebui să fii închisă la spitalul de nebuni!

JOSHUA: Vă rog, haideţi să rămânem calmi…

MARTHA (strigând): Dă-l naibii de calm! El mi-a omorât mama. A călcat-o intenţionat cu maşina. Am avut probă filmarea cu camera de supraveghere! Isaac a arătat-o în direct la televiziune!

Marthei îi tremură vocea. Publicul râde de ea.

MARTHA (plânge şi ţipă): Am avut dovezi pentru corupţia asta – liste, documente. Poliţiştii pe care i-a plătit. Minciunile. Totul!

Oamenii din public râd mai mult. Martha se holbează la ei. Lacrimi îi curg pe faţă. Camera se dă înapoi. Joshua e acum lângă ea. Pune o mână pe braţul ei, dar ea se îndepărtează de el.

JOSHUA (încet): Martha, vino şi stai jos, asta nu te-ajută cu nimic.

Martha îl ignoră pe Joshua şi se repede la public.

MARTHA: Deschideţi ochii! Deschideţi-vă nenorociţii de ochi pe care-i aveţi! Sunteţi proşti? Voi chiar credeţi…

Câţiva oameni din public se ridică şi ţipă. Doi agenţi de securitate merg pe scenă şi se opresc, unul în stânga, celălalt în dreapta Marthei. O trag mai în spate. Joshua scoate o batistă din buzunar şi îşi şterge fruntea.

Publicul continuă să ţipe, mai mulţi oameni se ridică, un pantof zboară pe lângă Joshua şi o loveşte pe Martha. Joshua se fereşte şi se întoarce când altul trece pe lângă el.

În timp ce Martha e îndepărtată de public, Joshua îşi atinge urechea, se linişteşte, se întoarce spre cameră şi zâmbeşte.

JOSHUA: Tot timpul, *tot timpul* avem scandal aici, la *Moartea este Justiţie,* emoţiile sunt la fel de mari ca drama! Părerile sunt împărţite între membrii publicului din studio şi domnişoara Martha. Dar ce credeţi voi despre acest caz? Ce credeţi despre încarcerarea lui Isaac Paige? Liniile telefonice sunt acum deschise ca să puteţi suna. Haideţi să începem discuţia, doamnelor şi domnilor! Şi nu uitaţi că şi liniile de votare sunt deschise. Sunaţi la 0909 87 97 77 şi adăugaţi 7 la sfârşit pentru *vinovat* sau 0 la sfârşit pentru *nevinovat.* Puteţi vota şi trimiţându-ne un mesaj cu textul MORT sau VIU la 7997. Pentru a vota online, vizitaţi site-ul nostru www.aneyeforaneyeproductions.com, daţi clic pe iconiţa cu „Criminalul adolescent Isaac Paige" din partea de sus a paginii şi votaţi. Apelurile sunt taxate la o rată premium, vă rugăm să obţineţi permisiunea plătitorului facturii, mesajele costă 5 lire plus taxa standard a furnizorului reţelei dumneavoastră, votul online costă tot 5 lire, după o taxă iniţială de înregistrare de 20 de lire. Pentru a afla Termenii şi condiţiile, vizitaţi site-

ul nostru. Reveniți la programul nostru după acest scurt mesaj de la sponsorul nostru, Cyber Secure.

Camera se îndreaptă din nou spre ecran, care este ocupat acum de logoul cu norul pufos al Cyber Secure, cu un lacăt auriu care face clic jos, în partea stângă, în timp ce șiruri de informații – nume, adrese, emailuri, documente – curg în interiorul norului.

O VOCE FEMININĂ: Cyber Secure – ține sub lacăt cele mai importante date ale țării.

Patty și prim-ministrul

Îmbrăcată cu o haină lungă, căptușită, și cu o căciulă din blană falsă aranjată cu atenție pe cap, Patty stă într-o grădină curată, sub un cer întunecat și plin de nori.

Bate din picioare și își vâră mâinile la subsuorile hainei.

— Nu înțeleg de ce nu putem purta conversația asta înăuntru, spune ea, iar respirația ei caldă face norișori trecători în aer.

Felinarul vechi de lângă ea aruncă o lumină blândă peste bordurile perfecte și lumina sclipește pe cărarea înghețată de pe peluza îngrijită. Într-o parte, așezat pe o bancă de lemn, sub un stejar masiv, prim-ministrul își ridică privirea spre ea.

— Știi de ce, spune el. Mănușile lui din piele scârțâie când se lasă pe spate și își sprijină coatele pe spătarul băncii și, în timp ce-și pune un picior peste celălalt, pantalonii perfect călcați îi ies la iveală de sub paltonul lung.

— Nu înțeleg de ce ții relația noastră secretă, răspunde ea.

El râde.

— Pentru că ce înțelegi tu prin *relație* nu se compară cu ce înțelege publicul când aude acest cuvânt.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Exact, spune el.

— Crezi că te voi face de râs…

— Nu dezbatem acum înțelegerea noastră. Acum vorbim despre fiul tău și fata aceea.

— *Înțelegere?* răspunde ea.

Ignorând-o, el continuă.

— Patty, cum ai putut să permiți să se întâmple așa ceva? E inacceptabil; știi asta. Sincer să fiu, m-ai dezamăgit; mă așteptam la mai mult de la tine.

Operaţiunea de acoperire pe care a trebuit s-o implementez a fost, sincer să fiu, ridicolă.

Ferindu-şi privirea de el, ea bagă mâna în buzunarul hainei şi scoate o ţigară dintr-un pachet. Punând-o între buze, apasă pe brichetă şi flacăra îi aruncă umbre pe faţă, jucându-se cu liniile şi ridurile ei.

Prim-ministrul îşi ridică privirea spre ea.

— Nu în grădina mea, spune el.

Ea îşi mişcă degetul mare şi flacăra dispare.

— Cine-a murit şi te-a făcut pe tine şef? întreabă ea cu o voce tărăgănată.

El râde şi se ridică în picioare.

— Ştiam eu că aveam un motiv ca să te ţin pe lângă mine, Patty. Mă faci să râd. Îşi desface fularul de la gât şi îl dă jos. Dar să ne întoarcem la fiul tău.

Tremurând, ea se holbează la el.

— Are şaisprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu. Nu pot să-l supraveghez tot timpul!

— Se pare că nu l-ai supravegheat deloc.

— N-a fost chiar aşa…

— Şi nici pe soţul tău…

— Ei bine, măcar el nu mai reprezintă o problemă.

Ea înţepeneşte când el se apleacă şi, în timp ce el îi aranjează fularul la gât, ea se holbează la el.

— Cred că trebuie să-ţi aduci aminte cu cine vorbeşti, spune el, strângând fularul cu mâna stângă. Aş putea să te distrug – apropie mâna dreaptă de faţa ei şi, în ciuda mănuşilor din piele, reuşeşte să pocnească din degete – imediat.

Undeva, în depărtare, o sirenă răsună în aerul nopţii. O maşină a poliţiei sau o ambulanţă.

— Fata aia, continuă el, Martha Honeydew, ne face numai probleme. Trebuie închisă. Dacă nu suntem atenţi, va ajunge să fie urmată şi de alţii. Eu mi-am făcut partea mea. Acum e rândul tău.

— Ai încredere în mine, spune Patty. Mă ocup de asta.

— Chiar asta faci? Oamenii mei au eliminat toate linkurile către declaraţia dezastruoasă a fiului tău, au distrus montajul, au corupt videoclipurile dacă a fost necesar, au interceptat înregistrările telefonice ale oamenilor care au fost acolo şi acum au grijă ca mass-media să mânjească numele Marthei Honeydew cu noroi şi să discrediteze tot ce spun ea şi fiul tău. *Tu* ce faci?

— Am spus să ai încredere în mine. Am să mă ocup de ea.

El nu mai strânge fularul.

— Sper că ai s-o faci, şopteşte el. Pentru binele tău, chiar sper că ai s-o faci.

Martha

Acelaşi cer.

Aceleaşi stele.

Aceeaşi lume sub ele. Doar o grămadă de rahaturi în altă ordine.

Eu afară, tu înăuntru. Isaac, mi-e dor de tine.

E nasol.

E foarte nasol.

Din când în când, mă gândesc că am murit, că sunt moartă, şi trebuie să vorbesc cu Eve sau cu Max, sau să-l privesc pe Cicero muşcându-şi capetele mustăţii lui ridicole, ca să mă conving că mai sunt vie. Să-mi reamintesc ce a făcut fiecare în felul lui ca să mă scoată de pe culoarul morţii.

Am văzut transmisiunea directă cu tine în Celula 1 pentru o vreme, dar n-am suportat să te văd cum suferi.

Am încercat să mănânc mâncarea pe care a făcut-o Max, când stăteam la masă cu ei, dar stomacul meu nu a primit-o.

Şi i-am ascultat – pe Eve, pe Cicero, pe Max – în timp ce mi-au explicat că lucrurile pentru care ai luptat, şi că tot ce ai arătat la televizor a fost în zadar, că au dispărut într-o gaură neagră, unde se pare că se duc toate informaţiile dispărute, sau poliţia şi guvernul au reuşit să convingă pe toată lumea că noi am inventat totul.

Apoi mi-am dat seama, o dată pentru totdeauna, că trebuie să fiu vie, pentru că sunt sigură că nu aş fi putut inventa rahaturile alea.

— Martha poate sta aici cu noi, nu-i aşa, mamă? a întrebat Max când mi-a pus lasagna în farfurie.

— Bineînţeles, i-a răspuns ea, dar eu n-am îndrăznit să mă uit la ea pentru că ştiam ce voi vedea în ochii ei.

Minciuni.

Minciuni ca să mă facă să mă simt mai bine; ştiu foarte bine ce se va întâmpla mâine.

Isaac, ne-am întors de unde-am plecat.

Dar nu te voi abandona.

Voi face tot ce va fi nevoie.

Dar adevărul e că nu ştiu ce trebuie să fac.

Fii cu mine, în mintea mea, lângă mine, şi ajută-mă să aflu.

ZIUA 2

Isaac

Stau pe un scaun rotativ alb în mijlocul camerei albe de consiliere virtuală. Picioarele mele goale sunt reci pe podeaua din gresie albă. Îmi încrucişez braţele pe piept; salopeta de închisoare e şi ea albă sau cred că a fost albă la început, dar acum are o nuanţă murdară de gri.

— Isaac Paige, spune vocea din computer. O voce feminină, metalică şi sacadată. Bine v-am găsit în a doua zi pe culoarul morţii. Sunt consilierul dumneavoastră virtual şi sunt aici pentru a mă ocupa de bunăstarea dumneavoastră psihologică şi emoţională. Cum vă simţiţi astăzi?

Mă aplec înainte şi mă uit la camera mică montată în partea de sus a ecranului.

— Martha, spun eu. Vocea mea e răguşită pentru că nu prea o folosesc. Tuşesc. Te uiţi acum?

— Vă rugăm să vă abţineţi să vorbiţi despre lucruri care nu au o legătură directă cu întrebarea pusă. Cum vă simţiţi astăzi, domnule Paige?

O ignor şi continui.

— Sper că da.

Se aude un vâjâit deosebit şi un zgomot surd.

— În scurt timp vă vom arăta imagini cu trecutul dumneavoastră. Vi se cere să vă împărtăşiţi gândurile şi amintirile despre ele în scop informativ pentru telespectatori şi pentru a ne ajuta să vă monitorizăm starea. Aceasta este prima imagine.

O fotografie cu o tânără îmbrăcată într-o cămaşă de noapte de spital apare pe ecran. Ea ţine un bebeluş învelit într-o pătură albastră. Faţa ei străluceşte din cauza transpiraţiei şi părul ei negru e ciufulit; dar zâmbeşte şi e foarte fericită.

E mama mea. Adevărata mea mamă.

Îmi vine să zâmbesc, dar nu vreau să le ofer plăcerea de a vedea o reacţie de la mine.

Continui să vorbesc cu Martha.

— Sper că eşti în siguranţă, îi spun.

Fotografia cu mama e înlocuită de una cu un copil mic, cu faţa bucălată şi părul ciufulit. Sunt eu. Pe tricoul meu e prinsă o insignă cu numărul doi şi pe

masa din faţa mea e un mic tort de ciocolată. Aş vrea să-mi amintesc ziua aceea. Mama stă lângă mine, mă priveşte şi îmi zâmbeşte.

Clipesc şi mă încrunt fără să vreau.

— Sper că presa ascultă faptele acum, spun eu, încercând să-mi distrag atenţia.

Poza dispare.

Acum apare una cu un băiat în uniformă de şcoală – tot eu sunt – stând la uşa de la intrare în faţa unor apartamente, lângă un indicator pe care scrie „Casa Bluebell"; trebuie să fi fost prima mea zi de şcoală. Mă holbez la ea mai mult decât aş vrea ca ei să observe; pantalonii par un pic cam învechiţi la genunchi şi puloverul e scămoşat. Cămaşa arată cam gri. Dar uită-te la mine – sunt curat şi îngrijit, cu părul spălat şi pieptănat, şi stau drept, cu pieptul înainte şi zâmbetul larg.

A făcut tot ce-a putut pentru mine.

— Sper că oamenii vor lua în considerare acea listă de infracţiuni pe care am publicat-o, continui eu. Sper că se va face dreptate acum şi sper că toată lumea îşi va da seama că aceşti oameni cu putere şi cu bani au manipulat sistemul.

— Vă amintim, domnule Isaac Paige, spune vocea computerului, că trebuie să comentaţi în legătură cu fotografiile. Este vital ca publicul să fie informat despre sentimentele dumneavoastră faţă de mama naturală şi situaţia în care vă aflaţi.

Nu mă mişc şi nu am nicio reacţie. Doar mă holbez la vechea fotografie cu mine privind cu inocenţă, fără să ştiu că peste un an şi ceva viaţa mea avea să se schimbe irevocabil.

În sfârşit, apare altă imagine – prima pagină a unui ziar. Pe ea stă scris titlul: „Inima de aur a unui milionar celebru".

Cuvintele plutesc pe ecran ca pe un prompter şi nu mă pot abţine să nu le citesc.

> *Într-o lume în care suntem adesea prea ocupaţi ca să ne oprim şi să-i ajutăm pe cei mai puţin norocoşi decât noi, e nevoie, de multe ori, de ceva extraordinar ca să ne facă să acţionăm. Ieri am avut dovada, dacă ne mai îndoiam, că celebrul milionar Jackson Paige nu este unul dintre acei oameni care ar trece, pur şi simplu, pe lângă oamenii nevoiaşi şi i-ar ignora.*
>
> *Este o poveste tragică, dar nu una fără final fericit. Săptămâna trecută am asistat la sinuciderea şocantă a unei tinere mame din High Rises. În mod clar, nemaiputând să facă faţă situaţiei în care*

se afla, şi-a luat viaţa sărind de la balconul apartamentului ei şi şi-a lăsat fiul în vârstă de şase ani, pe nume Isaac, singur pe lume.

Oare a fost un miracol că unul dintre cei mai generoşi oameni din ţară s-a întâmplat să fie în apropiere atunci? Sau a fost voia sorţii ca el să ajungă primul la locul nenorocirii? În loc să-l lase pe acest biet orfan să fie crescut într-un orfelinat, Jackson Paige şi încântătoarea lui soţie, Patty, l-au salvat de o soartă îngrozitoare şi i-au oferit un cămin alături de ei şi, prin urmare, un viitor la care foarte puţini copii îndrăznesc să viseze…

Îmi vine să dau din cap din cauza stupidităţii şi naivităţii acelor cuvinte, dar nu vreau să am nicio reacţie. Acum apare o fotografie dintr-un ziar.

Sunt eu. Am un costum negru, imaculat, cu cravată, pantofii reflectă iarba pe care stau şi părul îmi e pieptănat cu o precizie militărească. Sicriul mamei e lângă mine. Îmi amintesc că m-am simţit amorţit, dar nu am plâns, însă în poza asta am o lacrimă pe obraz. Au pus-o acolo ca să impresioneze lumea? Îmi dreg glasul şi mă aplec.

— Mi-e dor de tine, spun în faţa camerei. Martha Honeydew, mi-e dor de tine.

„Mi-e dor şi de tine, mamă", dar nu le spun asta.

— Domnule Isaac Paige, continuă consilierul virtual, trebuie să vă amintim că acest serviciu vă este oferit ca să vă ajute să vă împăcaţi cu lucrurile care vă tulbură şi să exploraţi în siguranţă, poate să şi depăşiţi, evenimente traumatice din trecut înainte de a pleca din această lume. Scopul videoclipului este de a permite publicului să vă cunoască în profunzime pentru a vota dintr-o poziţie informată. Nu este o ocazie pentru dumneavoastră de a comunica direct cu anumiţi indivizi.

— Comunicarea cu lumea din afară este strict interzisă şi următoarele încercări de a face asta vor avea ca rezultat expulzarea imediată şi permanentă din serviciul de consiliere virtuală.

Mă uit din nou la fotografie; picioarele goale de lângă mine trebuie să fie ale lui Patty şi cele din partea cealaltă, în pantaloni gri, ale lui Jackson.

— Martha Honeydew, spun eu cu un zâmbet, te iubesc.

Imaginea dispare de pe ecran, luminile se sting, iar eu sunt cufundat în întuneric.

Martha

— Şi eu te iubesc, şoptesc eu lângă televizor, încet, ca să nu mă audă nimeni.

Toţi se învârtesc în spatele meu, prin bucătărie. Eve aşteaptă la telefon, stând la fereastră cu Cicero, şi se uită printre jaluzele. Ei cred că eu nu-i aud, că nu ascult, dar nu-i adevărat.

— N-am mai văzut niciodată atât de mulţi jurnalişti, şopteşte ea.

— Vulturi, răspunde el. Speră ca măcar s-o zărească. Să-i pună imaginea pe prima pagină cu mai multe minciuni.

— Poate că ar trebui să vorbim cu ei, şopteşte Eve acum. Le-am putea oferi varianta ei. Sau le-am putea spune că le va acorda un interviu dacă vor fi de acord să publice documentele de la Jackson?

— Să le-o plimbăm pe sub nas ca o momeală? Bună idee, dar nu putem avea încredere în ei. Uită-te ce-au făcut azi la *Moartea este Justiţie.* Videoclipul filmat de camera de supraveghere a înrăutăţit situaţia. Nu, ei sucesc totul cum vor…

Mă întorc ca să le răspund, să-i contrazic. Să le spun „da, o să fac asta". Nu-i voi lăsa să mă manipuleze. Ne-ar putea ajuta – dar Eve ridică mâna pentru a-l opri pe Cicero.

— Da, spune ea la telefon în timp ce iese din cameră, sunt Eve Stanton, aţi putea să-mi faceţi legătura cu cineva care se ocupă cu…

Coboară vocea foarte mult şi nu pot s-o aud prea bine, dar sunt destul de sigură că spune *adopţiile.*

Mi se pare că cineva sâsâie şi scuipă, aşa că mă întorc – Max stă lângă aragaz, citind de pe telefonul din mâna lui, în timp ce găteşte ceva într-o tigaie cu cealaltă mână.

Nu ştiu ce e, dar miroase bine.

E bine să ai pe cineva care să gătească.

E bine să mănânci ceva care nu e dintr-un pachet sau dintr-o cutie de carton.

E bine să stai într-o casă caldă.

Mă întorc iar la televizor.

Transmisiunea cu Isaac în camera de consiliere virtuală s-a terminat şi e înlocuită de o imagine neclară.

Eve mi-a dat un lănţişor ca să-mi pun la gât inelul cu puzzle pe care mi l-a dat Isaac pentru că a văzut că nu l-am putut asambla şi mă joc cu el în timp ce apăs pe telecomandă pentru opţiunile diferite de celule.

Nu e nimeni în Celula 7, un tip e în Celula 6, apoi o femeie – una foarte bătrână – în Celula 5, nimeni în 4 sau în 3, apoi apăs pentru Celula 2.

E goală.

Atunci unde naiba e?

Pun jos ceaşca de cafea şi îmi muşc unghiile. Nu mă pot abţine.

Şi atunci apare. Uşa se deschide, şi nişte mâini îl împing înăuntru. Primul lucru pe care îl face e să se uite la ecran şi parcă s-ar uita direct la mine, de parcă ar şti că-l privesc.

Of, Doamne, ar fi mai uşor să nu simt *durerea* asta, *agonia* asta. Ar fi mai uşor să-l urăsc. Să fiu furioasă că mi-a luat locul. Ar fi mult mai uşor să fiu moartă.

Ecranul se schimbă. Una dintre camere îl filmează din partea cealaltă a camerei, dar el nu îşi dă seama.

Acum văd doar partea din spate a capului său ras.

Cineva mă atinge pe braţ şi mă întorc.

— Martha? spune Cicero şi face riduri în colţurile ochilor când zâmbeşte. De ce nu mănânci nimic? Max a făcut clătite.

Îl las să mă conducă până la masă şi mă aşez.

Mi-e greu să le înţeleg bunătatea.

E copleşitoare. Într-un fel bun.

— Cum au făcut-o? întreb eu.

Toţi trei se uită la mine.

— Cum au făcut ce? întreabă Eve, închizând telefonul în timp ce se întoarce în cameră şi se aşază vizavi de mine.

— Cum au scăpat de toate înregistrările din noaptea trecută. Milioane de oameni trebuie să le fi văzut. Ar trebui să fie peste tot pe internet. Dar nu sunt.

Cicero pune o copie a *National News* în faţa mea. Pe prima pagină sunt două fotografii.

— Eşti pe prima pagină a fiecărui ziar. Eşti mai interesantă. Unele titluri sunt mai senzaţionale decât altele.

Era imaginea mea de săptămâna trecută, cu capul ras, în faţa unui panou de închisoare.

Şi, lângă fotografia mea, e cea de ieri a lui Isaac.

Ce pereche.

Titlul îmi sare în ochi – „Disperarea iubirii adevărate”.

Trag hârtia mai aproape ca să citesc.

> *Într-un gest remarcabil de iubire adevărată, fiul celebrului milionar Jackson Paige a venit la* Moartea este Justiţie *şi a recunoscut în direct, în faţa camerelor de filmat că el, nu acuzata Martha Honeydew – e vinovat de uciderea tatălui său.*

Unele surse declară că Honeydew şi-a proclamat vinovăţia de la începutul procedurilor într-o încercare de a salva viaţa iubitului ei, Isaac Paige.

Simt că îmi ard obrajii la cuvântul „iubit".

Deşi la început părea că opinia publică înclina spre mila faţă de amândoi, sondajele arată acum că sentimentul dominant e de furie, atât din cauza minciunii, cât şi din cauza costurilor tot mai mari suportate de plătitorii de taxe. Când au fost întrebaţi astăzi, mulţi dintre cei care au votat în cazul Statului contra lui Honeydew au spus că vor cere despăgubiri de la postul Ochi pentru ochi chiar dacă echipa de experţi juridici susţine că asta contravine termenilor şi condiţiilor.

Alte surse cred că Honeydew l-ar fi păcălit pe Paige…

Nu mai pot să citesc. Întorc ziarul. Nu mai suport să văd pozele acelea.

Max pune în faţa mea o farfurie cu o clătită şi împinge un sirop pe masă. Îmi ridic privirea şi mă uit la el cum ia ziarul şi îl aruncă în coşul de gunoi.

— Ignoră-i, spune el.

— Dar oamenii citesc rahatul ăla, spun eu. Îl cred.

— Încă mai avem toate documentele, spune Cicero fără să se gândească prea mult, copiile înregistrărilor video de la toate camerele…

— Dar ei cred că totul e falsificat, spun eu.

Tigaia lui Max sfârâie când el toarnă mai mult aluat în ea.

— Nu contează, spune el. Eu le pun pe internet. Oamenii pot vedea că nimic nu e falsificat… Şi o să pun linkurile pe site-urile ziarelor, la secţiunea de comentarii, unde toată lumea se vaită. O să le punem acolo. Va fi bine.

Vreau să-l cred, dar el nu cunoaşte viaţa aşa ca mine.

— O să se răcească, îmi spune el, arătând spre farfurie cu spatula.

Nu mai ţin minte când am mâncat ultima dată o clătită. La lăsatul secului, Dumnezeu ştie când, pe vremea când încă mai trăia mama. Nu pot să spun că-mi doresc una acum. De fapt, nu vreau nimic.

— Mănâncă, spune el. O să-ţi facă bine.

Mi se pare nepoliticos să n-o fac, aşa că iau furculiţa.

Eve se aşază lângă mine.

— Îi place să gătească, îmi şopteşte ea. Îl face să se simtă util. Şi aşa şi este.

— Într-o zi, va fi o nevastă bună pentru cineva, spune Cicero de la cealaltă parte a mesei, apoi zâmbeşte, face cu ochiul şi îmi dau seama că e un fel de glumă veche.

— Te-am auzit, Judecătorule, răspunde Max. Nu mânca dacă nu vrei.

— Sunt mulţi oameni afară? întreb eu, uitându-mă la o bucată de clătită din farfurie.

Eve dă din cap.

— Da, spune ea, mulţi. Ai avut un impact destul de mare.

Ridic din umeri.

— Nu cum aş fi vrut. Nu mă aşteptam să ajung aici. Mă aşteptam… Mă aşteptam ca Isaac să fie aici. Nu am plănuit asta!

— Sunt oameni acolo care sunt de acord cu tine…

— Atunci de ce nu-mi spun? Trântesc furculiţa din cauza frustrării. Nu am realizat nimic. Ar trebui să-i las să mă ia şi să vă scutesc de necazuri.

— Înainte să faci asta, ar trebui să ştii că unii oameni te înţeleg, dar acum cei mai mulţi te urăsc, spune Max din spatele meu.

Mi se întoarce stomacul pe dos.

Eve se uită şocată la el.

— Max…

— O, haide, Martha, la ce te aşteptai? Anunţi milioane de telespectatori că oamenii care conduc ţara asta sunt corupţi. Le spui că cineva pe care l-au venerat ca pe un zeu e un criminal, un escroc, un mincinos, s-a culcat cu prostituate şi a fost traficant de droguri. Credeai că toţi îţi vor mulţumi pentru că le-ai arătat cât de proşti şi de naivi au fost? E mai uşor să te urască şi să te numească mincinoasă decât să privească adevărul în faţă!

— Dar…

Pune o clătită pe farfuria lui Eve.

— Dacă dai înapoi acum, vor presupune că ai făcut-o doar pentru atenţie sau ceva asemănător. Vor crede ce încearcă să le spună guvernul despre tine, că eşti instabilă sau ceva de genul ăsta. Acum e timpul să lupţi mai tare, să fii mai puternică şi să rămâi mai fermă pe poziţie. Am pus toate probele pe internet, toate videoclipurile filmate cu camera de supraveghere, şi le-am arătat dovezi pe care nu le pot nega. Dar adevărul e incomod. Nu le place: şi se vor lupta cu tine până la capăt.

Se aude soneria.

Încremenim cu toţii.

— Poate e un jurnalist care-şi încearcă norocul? sugerează Cicero.

— Poate. Eve ridică din umeri, dar pot să văd în privirea ei că e îngrijorată.

Surprind schimbul de priviri dintre Max şi Cicero când Eve iese din cameră şi, după o secundă, Cicero dă din cap şi o urmează.

Mă ridic şi mă furişez mai aproape de uşă, privind pe furiş prin deschizătura ei.

— Să ştii că poţi să ai încredere în ei, spune Max de la chiuvetă.

— Ştiu, şoptesc eu, dar sunt curioasă şi sunt speriată.

Merg tiptil pe hol, unde un curent rece care vine de la uşa deschisă îmi înconjoară gleznele, dar vocile se aud prea încet. Continui să merg încet, fără să fac zgomot, prudentă, şi când ajung la colţ, vocile se aud mai tare.

— Ni s-a atras atenţia că Martha Elizabeth Honeydew nu are tutore legal şi are sub optsprezece ani. Este minoră din punct de vedere legal… E vocea unui bărbat. Groasă şi tare.

— Doar când vă convine, spune Cicero.

— Inspectorul detectiv Hart a dat instrucţiuni clare ca ea să fie dusă într-un sanatoriu local, unde nevoile ei psihologice şi emoţionale vor fi evaluate şi unde va fi îngrijită până la majorat.

La naiba.

— E în grija mea. Poate sta aici, spune Eve.

— Doamnă, nu sunteţi înregistrată de autorităţi ca fiind o persoană potrivită pentru îngrijirea unui minor.

— Am sunat la numărul oficial toată ziua, dar mi se tot închide telefonul în nas! Sunt consilier – am toate acreditările necesare pentru a fi singură cu copiii.

— Dar nu sunteţi înregistrată. Am încălca protocolul dacă am lăsa-o să stea în continuare cu dumneavoastră. Noaptea trecută a fost un act de bunăvoinţă din partea noastră şi a fost doar pentru o singură noapte.

— Dar e mai fericită aici, spune Eve.

— Asta nu e treaba noastră.

— Atunci cum pot să mă înregistrez?

— Există formulare…

— Bine. Atunci daţi-mi-le!

— Doamnă, vă rugăm să rămâneţi calmă. Formularele sunt disponibile la instituţiile de îngrijire. Le puteţi lua de acolo sau putem aranja să vă fie trimise prin poştă, dar să ştiţi că procesarea cererilor durează aproximativ şase luni. Noi trebuie să luăm fugara acum.

— *Fugara?*

Nu aştept să aud mai multe.

Alerg înapoi pe hol, încercând să nu fac zgomot, intru în bucătărie şi închid uşa.

Max se holbează la mine.

— Repede, îi spun eu. Pantofii.

— Ce?

— Am nevoie de pantofi. Unde ai nişte pantofi?

Vocea lui Cicero răsună din faţa casei.

— *Nu* intraţi!

— Ce se-ntâmplă? spune Max.

— Au venit după mine. Repede, pantofii. Nu am pantofi.

Iese în fugă din cameră şi se întoarce în câteva secunde, aruncându-mi o haină de iarnă.

— Ia asta, spune el. Înşfacă o pereche de cizme de sub masă. Nu le pune niciodată departe.

— Nu aveţi *niciun drept* să intraţi pe proprietatea mea! Se aude ecoul vocii lui Eve pe hol.

Eu îmi iau haina şi cizmele.

— Avem toată autoritatea, doamnă. Acum vă rugăm să vă daţi la o parte.

La naiba. Au intrat în casă.

— Vreau să vorbesc cu şeful vostru, spune Eve.

— Acesta ar fi inspectorul detectiv Hart. Cred că e foarte ocupat acum.

— Vreau să vorbesc cu el.

— Puteţi să cereţi asta cât vreţi, dar mandatul acesta ne dă dreptul de a intra pe proprietatea dumneavoastră…

— Unde-o să mergi? întreabă Max.

Dau din cap.

— Nu ştiu, îi răspund. Ascultă, îi spun, distrage-i o vreme. Spune-le că sunt la toaletă sau ceva de genul ăsta.

El dă din cap.

— Bine.

Mă întorc ca să ies pe glasvand, dar el mă apucă de braţ.

— Vei avea nevoie de nişte bani, spune el.

— Nu, spun eu, nu pot…

Scoate patruzeci de lire din buzunarul lui.

— Ia-le, spune el.

Mă holbez la el. Nu mă cunoaşte. I-am făcut atât de multe probleme. N-ar trebui să însemn nimic pentru el, dar…

— Nu pune mâna pe mine! Se aude din nou vocea lui Eve.

— Ia-i! şopteşte Max şi mi-i bagă în buzunar. Şi pe ăsta. Deschide un sertar plin cu vechituri şi scoate un telefon mobil. E telefonul meu vechi, dar bateria e încărcată. O să-l încarc şi cu credit.

— Max, eu… Se trânteşte o uşă şi mă opresc.

— Doamnă, putem controla fiecare cameră şi tot o vom găsi.

— *Pleacă,* spune Max, deşi nu am nevoie să mi-o spună.

Dau din cap, uitându-mă la el, şi ies în fugă printre glasvanduri şi în grădină.

Ultimele lucruri pe care le văd înainte să mă reped prin iarbă şi în gardul viu sunt doi oameni îmbrăcaţi în costume care dau buzna în bucătărie şi se holbează la Max în timp ce el îşi bagă clătitele în gură la masă.

Binecuvântat să fii, Max Stanton.

Binecuvântat să fie sufletul tău iubitor.

* * *

Unde să merg?

Mă furişez prin grădinile din spate, mă strecor prin gardurile vii, sar peste garduri şi ziduri şi ajung pe o stradă aglomerată, aproape de locul unde se învecinează City-ul cu Bulevardele.

Mi-aş putea continua drumul pe aici. Printre mulţimi de oameni. Aş putea să mă ascund la vedere.

E burniţă, acea ploaie măruntă care te udă leoarcă fără să-ţi dai seama. Nimeni nu observă nimic în afara propriei persoane – toţi se holbează la telefoanele lor, gândindu-se probabil la locul spre care merg, la ce vor mânca la ora ceaiului sau la lucruri de genul ăsta.

Dar acum ce să fac?

Habar n-am.

Martha, ce vrei? mă întreb eu în gând.

Siguranţă. O casă. Confort. Iubire. Pe Isaac.

Vreau ca Isaac să iasă din închisoare.

Vreau să fiu cu el şi vreau ca lumea să ştie adevărul.

Ceri cam multe.

Nu ar trebui să fie aşa.

Ce ai face pentru toate astea?

Întrebare greşită.

Întrebarea corectă e: *ce nu ai face pentru toate astea?*

•

Continui să merg.

Mă ud mai mult.

Mă simt mult mai singură şi inutilă.

Picioarele, capul, creierul, ce-o fi, mă conduc pe străzi, pe drumuri care nu ştiam că există, până mă trezesc că mă uit la cartierul Rises, aflat la linia orizontului.

— Ce simţ de orientare ai şi tu, şoptesc pentru mine.

Azi, soarele e ascuns după nori de ploaie şi totul e întunecat şi cenuşiu. Cerul e cenuşiu, trotuarele sunt cenuşii, lumea e cenuşie. Şi atât de întunecată că oamenii îşi ţin becurile aprinse ziua. Pete de viaţă în cenuşiu.

Continui să merg spre Rises şi petele luminoase din apartamente le fac să arate ca nişte roboţi care strălucesc de parcă şi-ar încărca bateriile, aşteptând să fie eliberaţi.

Trec prin pasajul subteran şi văd toate florile acelea blestemate, jucăriile de pluş şi rahaturile lăsate pentru Jackson.

Cum poate să fie păcălită toată societatea? Amăgită, minţită, să nu pună întrebări? Să nu vadă perdeaua de fum din jurul lor?

Asta mă înfurie.

Cum pot fi manipulaţi atât de mulţi oameni?

Cred că aud pe cineva mergând. Probabil merge cu tocuri pe beton.

Mişcă-te, Martha, îmi spun în gând şi ies din pasajul subteran, trec repede pe lângă magazinele acoperite cu scânduri, apoi pe iarba mică şi mă îndrept spre parcul distrus, cu banca şi leagănele rupte – locuri pe care am crezut că nu le voi mai vedea niciodată.

Leagănele în care am stat împreună, Isaac.

Vederea mi se înceţoşează. Aş vrea să spun că vântul îmi umezeşte ochii, nu amintirile, dar nu ştiu.

Îmi şterg ochii. Mă concentrez. Sunt maşini acolo – nu au farurile aprinse, dar cred că sunt maşini de poliţie.

Să risc sau să trec mai departe?

Merg un pic mai departe, îndreptându-mă spre Daffodil House – casa mea. Câţiva oameni se învârtesc prin jur. Câţiva copii stau sprijiniţi de un zid, o femeie cocoşată cară nişte pungi de cumpărături, un bătrân împinge un cărucior de cumpărături – oameni obişnuiţi. Dar nu genul de oameni pe care poliţia i-ar lua la întrebări.

Sincer, nu s-ar deranja să facă asta.

Copiii le-ar face viaţa un iad, femeia ar bombăni nişte aiureli şi bătrânul ar mirosi prea rău. Oricum, asta ar crede poliţiştii dar, de fapt, copiii i-ar enerva puţin pentru că vor să râdă şi să aibă parte de puţină atenţie, femeia i-ar întreba dacă pot fi atât de amabili încât s-o ajute să care pungile, iar bărbatul ar încerca să facă ceva ca să fie arestat pentru a dormi într-un loc cald şi uscat la noapte.

Stereotipuri?

Nu, doar că i-am mai văzut de un milion de ori.

Mă apropii un pic, încetinesc, merg pe furiş la marginea străzii şi mă ascund în umbrele de lângă tomberoanele comune.

Doamne, ce rău miros.

Mă întreb ce pune la cale poliția. Cred că mă caută. Voiam să merg s-o văd pe doamna B sau să merg la apartamentul meu, să-mi iau niște haine și niște lucruri, poate să stau acolo azi și să mă gândesc ce să fac mai departe, dar se pare că am fost cam naivă.

Mă uit afară tocmai când niște faruri albe trec repede prin zonă, și ridic mâna ca să-mi feresc ochii de lumina lor și să privesc cum se oprește mașina.

E mare, lucioasă și are un număr de înmatriculare personalizat.

PP41GE

Ce naiba caută Patty aici?

Mă ghemuiesc și îi privesc picioarele ieșind din mașină, urmate de o haină lungă și elegantă. Ușa se trântește cu un zgomot surd în urma ei și parfumul ei tare e purtat de vânt în direcția mea.

— Doamnă Paige, strigă un polițist de la ușile de intrare în Daffodil House. Credeți că e bine să veniți aici neînsoțită?

Merge cu pași mari spre ea.

— Sunt capabilă să am grijă de mine, mulțumesc.

— Ca să fiu sincer, mașinile nu au voie să parcheze aici, dar vom face o excepție în cazul dumneavoastră, spune el, acum mai aproape. Pot să vă întreb ce treabă aveți pe-aici?

— Am venit să-i transmit condoleanțe Lydiei Barkova.

— Doamnei B?

— De ce-i spune toată lumea așa?

Aș putea să-ți spun, mă gândesc eu, *dar n-o s-o fac.*

— În fine, biata femeie a trecut prin multe. Am crezut că e datoria mea s-o vizitez și să-i ofer sprijinul meu. I-am adus și niște alimente.

Aud foșnetul unei pungi de cumpărături.

— Doamnă Paige, bunătatea dumneavoastră e o inspirație pentru noi toți. Continuați acțiunile caritabile ale soțului dumneavoastră.

E lingău sau doar prost?

Continuă.

— Permiteți-mi să vă însoțesc până la apartamentul doamnei B. Pot să vă aștept și să vă însoțesc înapoi la mașină dacă doriți. N-aș vrea să pățiți ceva.

Ce tâmpit, mă gândesc eu. *Și uite cum se duce naibii planul meu de a intra în apartamentul meu. N-am cum să mă furișez pe lângă ușa de lângă apartamentul doamnei B.*

Îl privesc ținând ușa deschisă pentru ea, apoi amândoi dispar în Daffodil House.

Mi-a mai rămas doar un lucru de făcut, mă gândesc şi, sperând că ceilalţi poliţişti nu se vor lua de cineva care apare din tomberoane, ies şi mă îndepărtez, mergând prin iarbă.

Doamna B

În şosete lungi până la genunchi, fustă groasă şi pulover, doamna B iese, fără să facă zgomot, din bucătăria apartamentului ei. Cară vechiul ei ceainic ciobit şi porţelanurile neasortate echilibrate pe tavă şi, în timp ce intră pe uşa camerei de zi, îşi mijeşte ochii când o vede pe musafira ei şi strâmbă din nas din cauza mirosului prea puternic al parfumului şi al cosmeticelor acesteia.

Ceştile zornăie în farfurioarele lor în timp ce pune tava pe masa dintre canapea şi scaunul ei cu spătar drept.

— Eşti foarte amabilă, spune Patty, apoi se cocoţează pe marginea canapelei şi îşi pune un picior peste celălalt. Poartă fustă scurtă, în ciuda faptului că e iarnă.

Doamna B nu-i răspunde; doar toarnă ceaiul.

— Cu toţii suntem foarte îngrijoraţi pentru Martha, spune Patty.

Doamna B îşi ridică ochii mari spre ea.

— Şi noi speram că dumneavoastră ştiţi unde e. Ştiţi că a fugit, nu-i aşa?

— La cine vă referiţi când spuneţi *noi*? întreabă doamna B.

— Pardon?

— Aţi spus *noi.*

— Vai, răspunde Patty, mă referem la *toată lumea,* bineînţeles!

Doamna B îşi ridică ceaşca de ceai şi continuă să se holbeze la Patty.

— Eu, prietenii, presa şi, bineînţeles, doamna Stanton şi domnul Cicero.

— Îi cunoaşteţi? Sunteţi prietena lor?

— A doamnei Stanton şi a domnului Cicero? Da.

— Nu păreţi genul lor de oameni.

— De ce spuneţi asta?

— Pentru că ei sunt drăguţi.

Aerul parcă îngheaţă. Se lasă tăcerea.

Patty îşi ridică ceaşca şi ia o înghiţitură, lăsând urma buzei ei roz pe marginea ceştii.

— Nu înţeleg ce insinuaţi, răspunde ea.

Doamna B doar o priveşte.

— Dar, indiferent de asta, cu toţii suntem foarte îngrijoraţi. Vrem doar ca Martha să fie în siguranţă. Şi fericită.

— Şi dumneavoastră o puteţi ajuta?

— Da, cred că da!

— Nu are nicio legătură cu banii? întreabă doamna B.

Patty râde nervoasă.

— Cum ar putea să aibă vreo legătură cu banii?

— Pentru că, dacă Isaac va fi ucis peste cinci zile, atunci Martha va primi toţi banii. Dumneavoastră nu veţi primi nimic. Veţi avea doar… cum a spus Jackson? O *mică pensie de urmaş.* Cât ar fi asta?

— Eu… eu…

— N-o să mai aveţi parfumuri scumpe, produse de machiaj, pantofi, haine, spune ea cu o sclipire în ochi. La naiba, poate va trebui să… cum se zice… staţi să mă gândesc… o, da, mi-am amintit… *să munciţi.* Poate va trebui *să munciţi.*

Patty se holbează la ea.

— Ştiţi ce înseamnă asta, doamnă Paige? Munca. Pun pariu că Martha a muncit mai mult în viaţa ei de şaisprezece ani decât aţi muncit dumneavoastră în… Câţi ani? Patruzeci şi cinci… patruzeci şi şapte?

Patty se înroşeşte la faţă.

— Treizeci şi şase! strigă ea, bâlbâindu-se. Am treizeci şi şase de ani!

— Cred că trebuie să plecaţi, doamnă Paige. Doamna B se ridică în picioare. Nu ştiu unde e Martha dar, şi dacă aş şti, oricum nu v-aş spune. Nu sunteţi o persoană bună. Vă interesează doar… îşi freacă degetul mare de celelalte degete. Banii. Banii, banii, banii. Ca în cântecul acela, nu-i aşa?

Patty se ridică în picioare.

— Vă înşelaţi. Nu are nicio legătură cu banii. Fata aceea e singura legătură pe care o am cu fiul meu…

— Ptiu! Doamna B îşi ridică mâna şi gesticulează în aer.

— Eu… eu… am crezut, se bâlbâie Patty de parcă ar avea un nod în gât, am crezut că ne-am putea… sprijini una pe alta… consola… Inspiră adânc cu suspine şi îşi bagă mâna în geanta ei de designer după un şerveţel. Vă voi respecta dorinţele şi voi pleca, dar vă rog – îşi şterge uşor nasul –, dacă vorbiţi cu ea, cereţi-i să mă contacteze. Aici e numărul meu. Pune o carte de vizită pe masă, lângă ceştile de ceai abandonate. Nu e nevoie să mă conduceţi până afară.

Doamna B nu spune nimic, dar o priveşte plecând cu ochii mijiţi.

În timp ce merge cu paşi mari pe coridor, îndreptându-se spre lift, Patty scoate o sticluţă de dezinfectant din geanta ei, apoi îşi strâmbă buzele şi îşi ridică sprâncenele în timp ce şi-l toarnă pe mâini şi îl împrăştie cu grijă şi în cantitate mare pe fiecare deget.

Martha

Acum plouă torențial. Cu stropi mari și grei. Îmi place ploaia dar, Doamne, e îngrozitor când n-ai unde să mergi.

Nu m-am grăbit când am mers până la Gus. Am mers înainte și înapoi, tot pe la umbră, evitând grupurile de oameni. Nu pentru că n-aș avea încredere în ei, dar vorbele circulă repede într-un loc ca ăsta, chiar și vorbele spuse încet și șoaptele.

Oamenilor le place bârfa.

O *să-ți spun un secret, dar să nu mai spui nimănui,* zic ei.

Bineînțeles că nu, răspund ei, dar cu degetele încrucișate la spate.

E întuneric în apartamentul lui Gus și perdelele sunt trase.

Ciudat.

Bat la ușă și aștept.

Niciun răspuns.

Bat la fereastră, gândindu-mă că probabil doarme pe canapea.

Tot nimic.

Vântul vâjâie deasupra ierbii și ploaia mă udă leoarcă.

Mă aplec și mă uit în cutia cu scrisori, dar nu văd nimic, îi strig numele, dar nu aud nicio mișcare.

— Nu-i aici.

Mă învârtesc pe loc, ținându-mi respirația, gata s-o iau la fugă.

— N-ai văzut la televizor?

Mă liniștesc; e vecinul lui. Slavă Domnului.

— A fost închis, continuă el.

Mă încrunt la el.

— Nu înțeleg.

— A fost la emisiunea aia, spune el. N-am prea înțeles ce se-ntâmpla. Aveau butoanele alea.

Mi se întoarce stomacul pe dos.

— *Apasă butonul pentru justiție,* oftez eu.

— Da, cred că asta era. *Apasă butonul pentru justiție.* A fost închis. Nu mai locuiește aici.

— Cât a primit? întreb eu.

— O… ani de zile. Șapte ani. Păcat.

Mă uit la el. E un bătrân în papuci de casă și capot, iar ploaia îi lipește de cap puținul păr rămas.

— Ar trebui să intrați înăuntru, îi spun eu. Ca să nu vă îmbolnăviți și să muriți. Îmi trag gluga mai în jos ca să-mi ascund fața.

— Şi tu la fel, răspunde el. Uite, ţine asta. Îşi întinde mâna slabă cu o cheie între degete. Avem nevoie de mai mulţi tineri ca tine, Martha Honeydew, spune el. Nu de mai puţini. Du-te să te încălzeşti şi să te usuci. Nu muri. Şi nu sta prea mult că o să te prindă.

Mă holbez la el o secundă, amintindu-mi ce mi-a spus Max – că unii oameni mă înţeleg apoi bărbatul pleacă şi cenuşiul din jur îl înghite la fel de repede şi de uşor cum l-a scuipat afară.

Nu muri, mă gândesc eu şi îmi vine să zâmbesc. *Da, voi încerca din răsputeri să nu fac asta. Nu le voi da satisfacţia asta şi nu-l voi părăsi pe Isaac.*

•

Apartamentul lui Gus e rece şi umed.

Nu aprind becurile – nu vreau să atrag atenţia asupra mea dar e suficientă lumină ca să nu cad peste cutiile goale de pizza şi dozele de băuturi. Mă îndrept spre bucătărie, deschid frigiderul, dar găsesc doar o jumătate de litru de lapte, nişte şuncă cu marginile tari şi încreţite şi resturi de mâncare chinezească la pachet, încă în recipientul ei de plastic.

Mă gândesc să încălzesc mâncarea, dar cine ştie de când e acolo. În schimb, scotocesc prin dulapuri şi găsesc nişte fulgi de porumb, pungi de chipsuri şi cafea instant.

E suficient.

Mă întorc la frigider, scot laptele şi îl miros, dar e atât de rânced că îmi vine să vomit.

Atunci o să mănânc fulgi de porumb uscaţi şi o să beau cafea neagră.

Trebuie să spăl o cană şi un castron.

Lumina televizorului pâlpâie prin cameră. Dau volumul mai încet şi mă ghemuiesc în faţa radiatorului. Barele roşii îi strălucesc în timp ce se încălzeşte şi miroase ciudat, a praf care arde. Iau plapuma de pe pat. Nu ştiu când a spălat-o Gus ultima dată, dar nu-mi pasă; poate miroase un pic, dar e caldă şi confortabilă cât mă usuc. Privesc reluarea emisiunii la care el a fost condamnat, cu plapuma lui şi învăluită de mirosul lui, gândindu-mă cum a avut grijă de mine în Rises şi mă întristez foarte tare.

Nu a făcut nimic rău. De fapt, a încercat din răsputeri să facă totul bine.

Dar l-au folosit ca să obţină informaţia pe care o voiau. L-au păcălit când nu a fost de acord cu sistemul şi s-au descotorosit de el când, în cele din urmă, s-a ridicat împotriva lor.

Şapte ani. Ce viitor îl mai aşteaptă după aceea?

Ora 6:30 seara.

Emisiunea *Moartea este Justiție*

Se aude melodia genericului cu ritmul ei ca al bătăilor inimii. Logoul cu ochi se învârteşte pe ecranul gigantic şi luminile se aprind. Joshua merge cu paşi mari, purtând un costum lucios de culoare gri-deschis, pantaloni strâmţi, mulaţi pe fese, o cămaşă neagră şi o cravată cu dungi gri şi negre. Faţa lui proaspăt rasă e luminoasă şi zâmbeşte larg. Se opreşte la marginea scenei, aproape de public. Spectatorii aplaudă, iar el ridică mâinile în semn de mulţumire.

Muzica genericului se opreşte. Aplauzele încetează şi ele.

JOSHUA: Bună seara şi bine v-am găsit, doamnelor şi domnilor, spectatori şi telespectatori, şi vă mulţumesc că sunteţi alături de noi!

Publicul aplaudă din nou.

JOSHUA: Şi ce lucruri interesante avem pentru dumneavoastră astăzi! Va fi un adevărat spectacol. Sunteţi, într-adevăr, răsfăţaţi. De-abia reuşesc să-mi stăpânesc emoţiile. Vreţi să ştiţi?

PUBLICUL (strigând): DA!

JOSHUA: Cred şi eu că vreţi!

Zâmbeşte, se plimbă pe podeaua studioului până la pupitrul curbat şi se cocoţează pe scaunul înalt de la un capăt, iar notiţele sunt împrăştiate în faţa lui.

JOSHUA (cu o voce solemnă): Ei bine, doamnelor şi domnilor, săptămâna trecută am parcurs un drum foarte greu împreună, culminând cu evenimentele cu adevărat îngrozitoare din Celula 7, în care a stat Martha Honeydew. Toţi am fost şocaţi, unii dintre noi au rămas traumatizaţi, dar ştiu şi înţeleg că perioada aceasta de stres e departe de a se termina şi vom continua să ne ridicăm pe marginile scaunelor de emoţie pe măsură ce încă se desfăşoară drama lui Isaac Paige, tânărul pentru care Martha era să-şi dea viaţa şi care acum îşi face călătoria săptămânală între Celula 1 şi Celula 7. Cum sunt sigur că vă amintiţi cu toţii, am vorbit cu domnişoara Martha ieri, dar…

Face o pauză, se uită într-o parte cu un deget la buze, apoi se întoarce din nou spre public.

JOSHUA: Poate că e doar impresia mea, dar încă mă gândesc la asta, la ce-ar fi putut s-o determine pe Martha să pledeze vinovată pentru o astfel de crimă, mă întreb cum a putut Isaac să stea şi s-o lase pe aşa-zisa iubire a

vieții *lui* să moară și cântăresc în mintea mea propriile-mi sentimente cu privire la această poveste tragică de iubire între tineri. Nu mi-e rușine să vă spun, am vărsat câteva lacrimi.

Dă din cap încet, părând trist.

JOSHUA: Și nu mă tem să vă spun că sunt confuz; părerile mele se tot schimbă și, în aceste vremuri, caut o lămurire. Și în ce loc mai bun am putea căuta o lămurire decât în vârf, la conducătorul nostru, la prim-ministrul nostru, omul pe care l-am votat să ne conducă țara. Da, suntem încântați să-l primim la emisiunea din această seară pe nimeni altul decât pe prim-ministrul nostru, Stephen Renard.

Se aude o muzică vibrantă. Joshua se ridică în picioare și aplaudă în timp ce prim-ministrul merge pe scenă, îmbrăcat într-un costum albastru petrol de la Savile Row, o cămașă albă scrobită și o cravată albastră. Se oprește un moment și zâmbește, dinții lui albi și perfecți reflectând luminile din studio.

Publicul se ridică în picioare și îl aclamă. Prim-ministrul ridică o mână în direcția lor și merge cu pași mari spre pupitru. Când se apropie de Joshua, muzica încetează. Își strâng mâinile. După ce prim-ministrul ia loc, se așază și Joshua.

JOSHUA (zâmbind): Vă mulțumesc, domnule, pentru că v-ați făcut timp în programul dumneavoastră aglomerat pentru a veni la emisiunea noastră. Cu siguranță, este o mare onoare să vă avem ca oaspete.

Prim-ministrul se îndreaptă și își aranjează costumul.

PRIM-MINISTRUL: Vă mulțumesc foarte mult pentru că m-ați invitat. Această emisiune și *Apasă butonul pentru justiție* reprezintă tot ce este mai democratic în societatea noastră. Ele sunt o parte integrală din dezvoltarea sistemului nostru juridic, care ajunge la toate comunitățile și arată cazurile din toate perspectivele, permițându-i publicului să ia decizii informate și inteligente. Eu mă simt, de fapt, noi toți cei din guvern ne simțim privilegiați să avem un asemenea podium care ne permite să arătăm lumii ce inovatori suntem.

JOSHUA: Vă mulțumim pentru cuvintele dumneavoastră amabile, domnule prim-ministru. Mă întreb dacă ar fi posibil să vă întrebăm care sunt opiniile dumneavoastră despre evenimentele recente. Au existat anumite controverse. Într-adevăr, unii comentează foarte furioși faptul că era să omorâm o adolescentă nevinovată.

Joshua tresare și își atinge urechea. Prim-ministrul de-abia se mișcă.

PRIM-MINISTRUL: Joshua… Pot să-ţi spun Joshua?
JOSHUA: Da, vă rog.
PRIM-MINISTRUL: Joshua… părerea mea despre asta… ei bine, întâi aş vrea să vorbim despre terminologie în cazul acesta. „Omor” nu este un termen corect în cazul pedepsei cu moartea…

Joshua se încruntă şi se uită în jos, la notiţele lui.

JOSHUA: Conform notiţelor mele, definiţia omorului…
PRIM-MINISTRUL (râzând): E o banalitate, Joshua. Hai să continuăm cu ce e important aici. Cum spuneam, aceştia sunt disidenţi – întotdeauna vor fi oameni cărora le place să facă probleme şi controverse. Acest fapt nu e neapărat negativ, pentru că ne forţează să examinăm deciziile pe care le luăm, politicile noastre, opiniile noastre, şi să ne asigurăm că reprezentăm într-adevăr dorinţele majorităţii. Este vital să luăm în considerare opiniile acestor indivizi; până la urmă, ei sunt un element – chiar dacă unul mic – al imaginii de ansamblu a societăţii. Dar, ca nişte conducători ai lumii, ca inovatori, ca protectori ai publicului, e responsabilitatea noastră ca, în timp ce luăm în considerare aceste opinii, să avem puterea şi curajul de a ne susţine propriile opinii şi credinţe, şi de a nu pierde din vedere ceea ce este *corect* şi ceea ce va asigura siguranţa publicului.

Publicul aplaudă. Prim-ministrul aşteaptă răbdător.

PRIM-MINISTRUL: Eu şi cabinetul meu credem cu fermitate că mai multe vieţi sunt mai importante decât una singură. Asta nu înseamnă că luăm decizii lipsite de inimă, ci că o punem în ele – chiar în mijlocul lor – acolo unde e nevoie de ea. Acolo unde trebuie să fie.

Se întoarce spre public.

PRIM-MINISTRUL: Gândiţi-vă un moment la logica acestui caz. La Martha Honeydew, acuzată că l-a împuşcat pe Jackson Paige. Dacă ar fi fost executată, o viaţă ar fi fost pierdută. Ea are şaisprezece ani, aşa că, matematic vorbind, presupunând speranţa de viaţă din Biblie – trei ori douăzeci plus zece, adică şaptezeci de ani – ar fi fost o pierdere de cincizeci şi patru de ani. Acum, să presupunem că ar fi fost declarată nevinovată şi eliberată, dar ar fi ucis din nou. Să nu uităm că a ucis deja un bărbat în vârstă de treizeci şi şase de ani, ceea ce e o pierdere de treizeci şi patru de ani. Următoarea ei crimă ar putea provoca o pierdere de încă treizeci, patruzeci, poate chiar cincizeci de ani. Şi mai luaţi în considerare *durerea* provocată şi pagubele familiilor pe care statisticile

nu le pot arăta. Soţiile, mamele, soţii, taţii, bunicii, dar şi copiii. *Copiii.* Făcuţi orfani, azvârliţi în sărăcie şi mizerie de fapta necugetată a unei singure persoane.

Face o pauză, oftează şi dă din cap.

PRIM-MINISTRUL: O persoană pe care noi *am ales* s-o eliberăm. O persoană care ar fi fost exclusă din lumea asta şi incapabilă să provoace atâta durere şi suferinţă dacă am fi acţionat. Acesta, doamnelor şi domnilor, ar fi fost eşecul nostru. Vina noastră, pe capetele noastre. Eu nu voi risca. Permiteţi-mi să vă întreb…

Se ridică în picioare şi merge încet spre public, cu lumina reflectorului urmărindu-l.

PRIM-MINISTRUL: Aţi da drumul unui tigru din grădina zoologică, spunându-le oamenilor că are dinţi, dar probabil nu-i va folosi? Şi aţi lăsa acel tigru să umble pe aceleaşi străzi cu familia dumneavoastră? Aţi scoate un păianjen din vivariul lui, ştiind că e letal, dar aţi avea încredere că va fi întotdeauna calm chiar şi când se târăşte pe dumneavoastră sau pe copiii dumneavoastră? Nu, nu aţi face asta.

Se opreşte la marginea scenei.

PRIM-MINISTRUL: Suntem în aceeaşi situaţie. Cum am mai spus de nenumărate ori şi voi continua să spun cât voi mai putea, siguranţa publicului este de maximă importanţă şi voi face tot ce trebuie ca să mă asigur de asta.

Publicul se ridică în picioare şi aplaudă. Prim-ministrul îşi apleacă uşor capul.

PRIM-MINISTRUL (mai tare): Cine vrea să trăiască într-o societate în care copiii noştri nu se pot întoarce acasă în siguranţă de la magazine? În care fiicele şi surorile noastre se tem să o ia pe scurtături pe alei după căderea nopţii? În care bunicii noştri sunt prea speriaţi ca să deschidă uşile? În care bande de tineri stau la colţurile străzilor ca să terorizeze pietonii? Eu nu vreau şi vă spun asta. Şi nu se va-ntâmpla aşa ceva sub supravegherea mea!

Prim-ministrul se întoarce înapoi la pupitru. Fluierături, aclamaţii şi aplauze răsună din public. Joshua zâmbeşte, ridicându-şi mâinile pentru a-i calma. Prim-ministrul se aşază.

JOSHUA: Ei bine, aşa e, domnule prim-ministru, şi vă mulţumim. Se pare că publicul se simte mai în siguranţă cu dumneavoastră la cârma acestei

nave. Dacă nu vă supărați, mai există o problemă care a apărut săptămâna trecută și mă întreb dacă ați putea să ne lămuriți în legătură cu ea.

PRIM-MINISTRUL: Bineînțeles. De-asta sunt aici. Vă stau la dispoziție.

JOSHUA: Nu doresc să provoc controverse, dar părerea mea este că e mai bine să vorbim și să ne ocupăm de aceste lucruri decât să…

PRIM-MINISTRUL: Decât să le-ascundem. Așa e. Sunt de acord cu tine.

JOSHUA: Ne puteți spune opinia dumneavoastră în legătură cu prețul voturilor? Anumite persoane pretind că, în prezent, sistemul favorizează pe nedrept pe cei care își permit să voteze.

PRIM-MINISTRUL: Mă bucur că ai menționat această problemă și că sunt aici pentru a risipi orice teamă și grijă. Ca întotdeauna, am ascultat vocile votanților noștri, ale publicului nostru, ale oamenilor pe care îi servim, și mă bucur că pot dezvălui planurile care vor permite celor mai puțin norocoși din societatea noastră să aibă aceleași drepturi ca și ceilalți. Când vine vorba de respectarea drepturilor omului, avem un istoric foarte bun și cred că ultima îmbunătățire ne va ajuta să fim primii în acest domeniu. Pentru a asigura egalitatea, începând de astăzi, vom oferi fiecărei persoane din cea mai defavorizată zonă din țară, High Rises, un telefon mobil, permițându-le în acest fel accesul la internet și ocazia de a vota în acest program unic. Indivizii vor putea să-și adauge propriul credit și să descarce aplicația *Moartea este Justiție* care, după cum știi, Joshua, oferă informații actualizate despre cazuri, statistici, poveștile de viață ale indivizilor judecați, cât și votul cu un clic, conectat direct la conturile lor din bancă.

Joshua dă din cap, cu un zâmbet larg întins pe față.

JOSHUA: Dar, ca să voteze, oamenii tot trebuie să plăteas…

PRIM-MINISTRUL (întrerupându-l repede): Suntem prima țară care distruge bariera discriminatorie dintre sărăcie și tehnologie în felul acesta și oferă aceleași oportunități celor mai săraci cetățeni; mă simt onorat și mândru să fiu implicat în acest eveniment recent.

Publicul îl aclamă din nou, iar prim-ministrul își lasă capul în jos și ridică o mână.

JOSHUA: Ei bine, doamnelor și domnilor, telespectatori, membri ai publicului, ce ziceți de asta? Ce ofertă avem de la guvern! Într-adevăr, foarte generoasă, dar ar fi mai generoasă și mai corectă dacă voturile ar fi gratuite.

Tresare brusc și își atinge urechea. Prim-ministrul îl ignoră.

PRIM-MINISTRUL: Şi deja am început acţiunea. Chiar în acest moment personalul nostru merge din uşă-n uşă, în centrele comunităţii, în cabinetele medicilor de familie şi la oficiile poştale pentru a oferi aceste telefoane cu prioritate.

Joshua zâmbeşte din nou, dar forţat şi jenat.

JOSHUA: Ei bine, asta e tot. Dacă ne priviţi din Rises, aveţi grijă să vă luaţi telefonul mobil gratuit sau să răspundeţi când personalul guvernului va veni să bată şi la uşa dumneavoastră. Ne vom întoarce după o scurtă pauză şi, între timp, nu uitaţi să votaţi. Toate informaţiile de care aveţi nevoie se află la baza ecranului acum.

O bandă albastră cu numere şi detalii scrise cu argintiu alunecă în partea de jos a ecranului. Încet, încet, zâmbetul lui Joshua dispare.

Martha

Dau televizorul pe mut.

Vântul vâjâie afară, conservele goale se lovesc şi fac zgomot în drum şi Dumnezeu ştie ce curge pe jgheaburi, dar am auzit altceva.

Ce-a fost?

O uşă?

Vântul clatină cutia de scrisori care zăngăne şi ploaia loveşte în geam, dar nu asta am auzit.

Cineva vorbeşte.

Pare să fie tipul de mai devreme – vecinul.

Apăs butonul de închidere al telecomenzii.

Barele roşii ale radiatorului strălucesc dar, în afară de ele, e întuneric, doar o licărire de lumină prin perdelele vechi şi subţiri.

Se aude altă voce.

O uşă se închide.

Ce-a spus prim-ministrul mai devreme – că vor da telefoane în Rises, că vor merge din uşă-n uşă… aud o bătaie în uşă, nu în uşa de la intrare a apartamentului lui Gus, ci în apropiere.

Tremur, de parcă cineva mi-ar fi pus gheaţă pe spate şi strâng plapuma în jurul meu de parcă ar putea să mă apere de toate.

Oare vreau să aştept şi să aflu?

Cu plapuma încă strânsă în jurul meu, merg tiptil până la geam şi mă uit printr-o gaură din perdeaua subţire.

E un bărbat la uşa de vizavi; arată elegant. Mai e cineva cu el şi vorbesc amândoi cu persoana care locuieşte acolo.

Nu cumva e poştaşul cu căruciorul lui roşu?

Scoate ceva din el, îl înmânează şi îi cere tipului să semneze pentru el.

Poştaşul se întoarce şi se uită la fereastră.

Chiar la mine.

Poate să mă vadă?

Mă uit direct în ochii lui, dar nu dă niciun semn că m-ar recunoaşte. Dar eu ştiu cine e; l-am mai văzut prin zonă. Aici vine întotdeauna acelaşi poştaş; tot timpul dă din cap.

Dar, de data asta, îmi face cu ochiul.

O, la naiba.

Mă dau la o parte din fereastră, sperând că umbrele mă vor ascunde.

Dar tot pot să-l văd pe el şi pe celălalt tip.

Pot să le văd contururile.

Celălalt se întoarce.

— Slujba asta îmi dă o grămadă de bătăi de cap, spune el.

— Nu înţeleg de ce au pus pe cineva de statura ta să facă treaba asta, îi răspunde poştaşul. Orice prost poate s-o facă. Aş putea s-o fac de unul singur.

— Nu vreau să fiu nepoliticos, continuă primul bărbat, dar aminteşte-ţi că o căutăm şi pe fata aceea. Ştii, fata Honeydew care a fugit.

— Tot nu ştiu unde e?

— Dacă ştiu, mie nu mi-a spus nimeni. Dar unde suntem? Care casă urmează? Hai să terminăm cu asta ca să mergem acasă.

Umbrele lor se mişcă pe fereastra de lângă uşa de la intrare a apartamentului lui Gus. E solidă, nu din sticlă, aşa că mă ghemuiesc în spatele ei. Cheia e în broască, dar nu-mi amintesc dacă am întors-o sau nu.

Oare ar trebui să verific?

Să risc să fac zgomot?

Sau doar să stau şi să aştept?

Dintr-odată aud nişte lovituri puternice şi uşa zăngăne din ţâţâni. Îmi astup gura cu mâna ca să nu ţip.

— Locul ăsta e o cocină, spune bărbatul.

— N-o să răspundă nimeni, îi zice poştaşul. E apartamentul lui Gus Evans. A fost închis ieri. Aici nu e nimeni.

— Bine. Dar dacă sunt intruşi?

Cutia pentru scrisori zăngăne. Nişte degete intră în ea şi o ţin deschisă.

Înlemnesc.

— Nu cred.

Clapa se închide din nou.

— Scrie că n-a fost livrat. O să sun să pună pe cineva să verifice. Nu mai stau pe-afară pe vremea asta.

Paşii lor se îndepărtează, dar eu rămân nemişcată.

Îl aud cum bate la uşa vecinei şi cum îi răspunde cineva, apoi îi ascult discursul despre telefonul gratuit, actul caritabil al guvernului, promovarea egalităţii şi toate alea.

O întreabă cum o cheamă, confirmă adresa, îi cere data de naştere, codul numeric personal, cea mai apropiată rudă… totul… Mi se ridică părul pe ceafă.

Ce chestie ciudată, mă gândesc eu.

Nu ştiu ce pun la cale scârbosul de prim-ministru, Stephen Renard, şi acoliţii lui, dar nu pot risca stând aici.

Nu mă pot întoarce acasă la Eve.

Nu pot merge la doamna B şi nici nu mă pot ascunde în vechiul meu apartament.

Unde atunci? De ce întotdeauna e prea greu pentru unii şi prea uşor pentru alţii?

Înşfac un rucsac vechi de-al lui Gus şi îndes o pătură în el. Scotocesc din nou prin dulapuri, găsesc un pachet de biscuiţi pe jumătate mâncaţi şi îi bag şi pe ei în rucsac şi, privind pentru ultima dată locul, ies pe uşă pe furiş, pun cheia în buzunar în caz că voi mai avea nevoie de ea şi, după ce las casa mea şi pe ai mei în urmă, mă îndrept spre City.

•

Am mers kilometri întregi şi mă dor picioarele. Cizmele lui Eve sunt călduroase, dar nu sunt pe măsura mea şi cred că am băşici acum. M-am gândit să iau trenul sau autobuzul, dar nu îndrăznesc să risc.

Haina lui Max mă fereşte de vremea rea, dar faţa şi picioarele mi-au îngheţat. Mi-am băgat mâinile în mâneci.

Nu ştiu sigur unde sunt, doar că mă îndrept spre lumini şi oameni. Sper să rămân anonimă în mulţime.

Mă gândesc în timp ce merg, meditez, îmi pun întrebări.

Oare va fi chiar aşa de rău într-un sanatoriu? Oare ar trebui să mă predau? Ar fi un loc cald şi uscat. Aş fi hrănită. Aş putea să mă întorc la şcoală. Poate lucrurile vor reveni la normal.

Da, crezi tu? îmi spune mintea mea. *Sunt interesaţi de tine doar pentru că vor chestia aia de la tine. Poate au distrus montajul din noaptea aceea, poate au şters tot ce au pus Max şi Cicero pe internet, te-au discreditat, dar tu ai originalele şi ei ştiu asta.*

Pentru ei, eşti un pericol.

Aşa eşti pentru o mulţime de oameni de pe lista aceea care au ceva de pierdut. Dacă te predai acum – s-a terminat jocul.

Măcar o dată, mintea mea gândeşte logic.

Îmi amintesc de telefonul lui Max din buzunarul meu şi mă gândesc să-l pornesc. Să-l sun şi să ascult o voce cunoscută, amabilă şi prietenoasă. Să-l întreb ce se mai întâmplă, ce a mai reuşit să facă. Poate un site web sau un canal video.

E a doua zi, seara şi, până acum, n-am făcut nimic ca să-l ajut pe Isaac. Mai are cinci zile.

Vizavi, e un magazin de televizoare şi mă reped prin trafic ca să ajung pe partea cealaltă a drumului. O grămadă de ecrane arată diverse posturi, iar eu merg dintr-o parte în alta, verificându-le pe toate. Apoi văd un canal de ştiri, prezentatorul prezintă titlurile principale şi, iată – articolul despre Isaac. Îmi ţin respiraţia când imaginea lui apare pe ecran.

Doamne, arată îngrozitor. Are capul ras, cu mici tăieturi cu sânge uscat pe ele, ochii roşii şi o vânătaie pe obraz despre care ştiu că nu era acolo mai devreme.

Doamne, Isaac, îmi pare rău.

Totul se înceţoşează în faţa mea. Sunt înconjurată de oameni care îşi văd de vieţile lor, care nu pot fi deranjaţi sau nu îi interesează.

Lacrimi îmi cad pe obraji şi, când clipesc şi mi se limpezeşte vederea, faţa ta a dispărut de pe ecran.

Urmez mulţimi de oameni şi îmi ţin capul în jos.

Mulţi oameni apar dintr-odată. Ca nişte roiuri.

Femeia de lângă mine are un zâmbet drăguţ şi un păr perfect. Pantofii ei fac zgomot pe trotuar. Ce minunat, ce *normal.*

Are ceva ascuns sub braţ; se mişcă şi ţine întins acel lucru în mâinile ei, arătându-l prietenei ei.

Becurile stradale luminează acel lucru, iar eu rămân cu gura căscată.

Picioarele mi se împleticesc, inima îmi bate tare, faţa mă ustură din cauza căldurii, dar reuşesc să mă apropii de ele.

Doamne… n-am cuvinte!

E Isaac. Faţa lui. Zâmbeşte pe o pagină lucioasă.

La naiba…

Fac broşuri suvenire cu el?

Ce…?

Scrie *Moartea este Justiţie* în partea de sus. Logoul cu ochi. Isaac e în mijloc.

O broşură cu cei care sunt la sfârşitul vieţii.

Cum de n-am ştiut? E o chestie nouă?

Picioarele mi se opresc din mers.

Oamenii se ciocnesc de mine în timp ce înaintează grăbiţi, dar eu nu pot să merg niciunde. Nu mă pot mişca.

Mă uit în jur, la mulţimile de oameni. La feţele lor zâmbitoare, la râsul lor, la hainele lor elegante, la machiajul şi la părul lor neted. Unghii lăcuite cară *acele broşuri* cu faţa lui Isaac pe copertă.

Merg împotriva curentului, spre locul de unde au venit ei. Acum ştiu de unde.

Vocile lor se amestecă unele cu altele, dar o conversaţie se aude mai tare. Cu capul lăsat în jos, încercând să mă dau la o parte, ascult.

— Îţi spun eu, se aude o voce feminină, mama mea lucrează în presă şi a fost în Celula 7 a Marthei – a văzut ce s-a-ntâmplat şi mi-a spus.

— O muşamalizare? răspunde un bărbat.

— Mama mi-a spus că a văzut un videoclip cu Jackson care ţinea o armă îndreptată spre ea şi unul cu el lovind-o pe mama ei cu maşina. Şi au avut documente care arătau aceste crime oribile…

— Am auzit că documentele erau falsuri.

— Ei bine, videoclipul n-a fost! Mama l-a filmat pe telefonul ei, dar *după aceea* şeful ei i-a spus că telefoanele tuturor trebuie actualizate şi…

Vocea ei nu se mai aude când se îndepărtează.

La naiba.

Mă împing printre ultimii oameni care ies şi mă opresc acolo.

Balustrade negre se întind pe fiecare parte, o uşă masivă e în faţa mea, clădirea se înalţă deasupra şi în jurul meu şi, deasupra ei, unde era acea fereastră rotundă şi frumoasă, e logoul cu ochi, cu irisul lui albastru şi rece licărind pe cerul nopţii. Aproape ca o planetă.

Mă holbez la el; mă ţine pe loc.

Încă se numeşte Curtea Regală de Justiţie, dar nu se mai face dreptate acolo. Sunt doar studiourile emisiunii *Moartea este Justiţie* şi birouri.

Poate, într-o zi, mă gândesc eu, *va fi din nou ce a fost: un loc pentru adevărata justiţie.*

Mă dau la o parte şi mă las în jos pe pragul unei uşi, uitându-mă din umbră, în sus, la pereţii de piatră şi la ferestrele arcuite. Afară, cu excepţia ochiului aceluia, totul e gotic şi tradiţional; înăuntru sunt doar suprafeţe lucioase, extravaganţă şi lux.

Noi zâmbim. Voi aplaudaţi.

Noi vă povestim despre un scandal şi voi ziceţi *oooh* şi *aaah.* Urmăriţi-ne pentru mai multe.

Mai mulţi telespectatori, mai multe voturi, mai mulţi bani.

Nu iese fum fără foc, spuneţi voi.

Aşa că omorâm câţiva oameni şi voi aplaudaţi.

Rata crimelor scade. Funcţionează, spuneţi voi.

Doar închideţi ochii, ignoraţi faptele, nu puneţi întrebări.

E mai uşor aşa.

Nu mi se va întâmpla mie niciodată, spuneţi voi. De ce mi-ar păsa?

Apatie.

O poartă se deschide în apropiere, îmi ascund capul în haină şi mă aplec mai tare în umbră.

— Pot să vă chem un taxi, domnule Decker? întreabă o voce masculină.

— Nu, mulţumesc, nu în seara asta. Aerul curat o să-mi facă bine, răspunde el.

Decker, mă gândesc eu. *Decker. Ce?* Joshua *Decker? Prezentatorul?*

Mă uit dincolo de umbre şi îl zăresc mergând spre mine.

La naiba, el e.

Îmi ţin respiraţia când se apropie de mine.

— Mai degrabă dumneavoastră decât mie, domnule Decker, strigă prima voce după el. E un pic cam frig pentru mine.

Îl aud pe Joshua oftând în timp ce trece pe lângă mine şi îl privesc cum îşi ridică gulerul hainei ca să se ferească de vânt. Trece atât de aproape de mine că aş putea să întind mâna şi să-l ating. Dar n-o fac.

Mă holbez la el, privindu-l cum se îndepărtează.

Şi îmi amintesc cum am fost la televiziune cu el în încercarea mea inutilă de a-l ajuta pe Isaac.

Ies din pragul uşii şi încep să umblu un pic mai în urma lui.

Îl urmăresc.

•

Nu merge repede. În drumul lui, trece pe lângă Tribunalul Penal Central Old Bailey, apoi merge pe Podul Millennium. Se opreşte la mijlocul lui, stă la margine şi se reazemă de balustradă, privind în gol.

Îl privesc, întrebându-mă la ce se gândeşte.

Sunt un pic cam departe de el dar, chiar şi de-aici, nu arată ca la televizor sau ca atunci când l-am cunoscut. Pare trist.

După o vreme, porneşte din nou şi continui să-l urmăresc.

Aştept pe o alee în timp ce el intră într-un magazin de băuturi şi iese cu o sticlă într-o pungă. Încetinesc când el traversează străzile şi se fereşte de maşini în trafic. Nu mă vede. Cu întunericul şi vântul ăsta, cu semafoarele care nu merg în anumite locuri, farurile maşinilor şi ale autobuzelor, şi cu mulţimea de oameni de pe străzi, oricine poate urmări pe oricine.

Se opreşte la genul de casă în care visez să locuiesc, cu trepte care duc până la o uşă mare din lemn, cu ferestre mari de fiecare parte a ei şi balustrade de modă veche.

Când cineva îi deschide uşa de la intrare, ies din întuneric şi traversez strada.

Eve

— Max! Eve trânteşte uşa în urma ei şi mărşăluieşte prin casă. Max, unde eşti?

— Asta e pentru tine, spune el când ea intră în bucătărie. M-au pus să semnez că am primit-o în locul tău. Îi dă o scrisoare.

Ea tremură puţin când o ia de la el, rupe plicul şi scoate o foaie de hârtie şi, în timp ce scrutează cuvintele, îşi ridică o mână până la gură.

— Veşti proaste? întreabă el.

— Nu sunt bune.

I-o dă lui şi se întoarce, respirând adânc şi greu.

— „Dacă nu o predaţi pe Martha Honeydew autorităţilor până mâine la prânz vom considera că aţi comis un act împotriva siguranţei naţiunii noastre şi aţi încălcat în mod direct cererile autorităţilor. Acest fapt va avea ca rezultat arestarea dumneavoastră şi acuzaţia ulterioară de obstrucţionare a justiţiei", citeşte Max cu voce tare.

Ridică privirea.

— Vor să te aresteze? Cum poţi să „obstrucţionezi justiţia" dacă nu o predai pe Martha?

— Nu contează, spune ea. Vor scorni ei ceva. Ei ne văd pe noi şi pe Martha ca pe o ameninţare.

— Pentru că ştiu că avem dosarele şi documentele originale? Şi filmările cu camera de supraveghere? Chiar dacă deja fac tot ce pot ca să ne discrediteze?

— De ce să rişte când ne pot reduce la tăcere înainte de a începe să ne asculte cineva? spune ea.

— Ei bine, nu o să meargă, îi răspunde el. Deja am scanat totul. Am trimis totul prin email editorilor ziarelor, producătorilor de televiziune, tuturor celor pe care i-am putut găsi. Le-am postat pe un site pe care l-am făcut, cu videoclipuri… nu mă voi lăsa intimidat.

— Dar, Max, asta – arată ea spre scrisoare – nu putem lupta cu asta. Dacă nu le spunem unde e Martha, vor veni după mine.

— Doar nu te gândeşti să o predai?

— Cum aş putea? Nu ştiu unde e.

Amândoi tac. Max îşi întinde mâna ca să pună ceainicul pe foc.

— Am nevoie de vin, nu de cafea, bombăne ea şi, în timp ce scoate o sticlă din dulap, el se uită din nou la scrisoarea din mâna lui.

— „Această infracţiune gravă se pedepseşte cu termenul maxim de închisoare pe viaţă, citeşte el, ridicându-şi privirea când ea îşi umple paharul, deşi această sentinţă se decide de la caz la caz în parametrii emisiunii *Apasă butonul pentru justiţie*".

Eve împinge dopul de plută înapoi în sticlă.

— Da… soarta mea va fi decisă de trei oameni aleşi la întâmplare. Parcă nu se poate falsifica asta. Două butoane apăsate şi voi fi închisă.

Îşi ridică paharul şi se uită la el.

— Max, spune ea, dacă se va-ntâmpla asta, dacă vor decide că sunt vinovată…

— E în ordine, încearcă el s-o liniştească. Mi-ai mai spus asta – dacă ţi se-ntâmplă ceva, ai scris de faţă cu un avocat că trebuie să plec şi să locuiesc cu…

— Nu asta, îl întrerupe ea. E ceva…

— Termină, mamă. Va fi bine. Vei fi bine. Vom vorbi cu ei, le vom explica. O cuprinde cu braţele şi o îmbrăţişează.

— Nu merit un fiu ca tine, şopteşte ea.

Martha

Persoana care îl lasă să intre în casă stă într-o parte şi nu o văd.

Dar văd zâmbetul lui Joshua şi uşurarea de pe faţa lui. Uşurarea de a fi cu o persoană iubită, de a lăsa garda jos. Plăcerea de a fi între pereţii pe care-i numeşti casă, unde poţi fi tu însuţi, fără să-ţi mai pese de lumea de afară.

Cum e Joshua când e el însuşi? Am senzaţia că nu e tipul pe care îl vedem la televizor, cu părul şi hainele perfecte şi cu zâmbetul de star de cinema.

Urc pe cele trei trepte de piatră până la acea uşă impresionantă de la intrare. Picături de ploaie alunecă pe uşa neagră şi lucioasă, o lumină blândă iese de înăuntru, filtrată de panouri de sticlă, plantele stau în ghiveci pe fiecare parte, şi are şi unul dintre acele lucruri de care îţi freci cizmele murdare.

Şi un inel de alamă pentru bătut în uşă.

Îl ating.

Îl ridic.

Dar nu pot să-l las să cadă.

Uşurel, îl pun iar jos.

Ce faci? mă întreb în mintea mea.

Ce speri să realizezi?

Mi-e frig.

Mi-e foame, sunt obosită şi singură.

Vreau… am nevoie…

Să fii găsită? Să sune Joshua la poliţie, să te închidă şi să nu mai fi liberă niciodată?

Dacă asta e libertate, atunci o vreau?

Faţa lui Isaac de pe toate acele broşuri suvenir îmi ocupă mintea şi nu ştiu răspunsul, dar ştiu că mai am *mult* până termin.

Cobor, mă îndrept spre cărare, dar ceva mă face să mă întorc.

Superba casă a lui Joshua are patru niveluri: parterul cu uşa de la intrare, două etaje deasupra lui şi subsolul. E o lumină în subsol. Merg cu spatele, zăresc o scară mică ce duce până jos, cu iedera acoperind unele trepte, în timp ce altele sunt rupte.

Mergând aproape de marginea casei şi în umbra plantelor care atârnă, cobor.

Acum nimeni nu mă mai poate vedea din drum.

Şi nu vor putea să mă vadă din casă – lumina va face ca asta să fie imposibil –, dar eu pot să-i văd.

E Joshua. Îşi aruncă cheile într-un recipient de pe masă şi îşi azvârle pantofii din picioare. Apoi se descalţă şi de şosete şi stă, cu ochii închişi, îndoindu-şi degetele de la picioare. Altcineva intră în cameră, un bărbat, de înălţime medie, brunet – nu-l recunosc – ia haina lui Joshua de pe el şi o atârnă în cuierul de lângă uşă.

Joshua se aşază la masă şi îşi sprijină capul în mâini.

Celălalt bărbat merge în spatele lui, îşi sprijină mâinile pe umerii lui Joshua, apoi îl cuprinde cu braţele, îl îmbrăţişează şi îl sărută.

Hm, mă gândesc, *ţine asta secret. Mă întreb de ce.*

Apoi mă gândesc la *Moartea este Justiţie;* el e noua faţă a emisiunii. Femeile sunt nebune după el. Oare câte se uită la emisiune doar ca să-l vadă? Oare producătorii emisiunii ştiu că e gay? Oare ar conta pentru ei? Oare ar conta pentru public? Pentru telespectatori? Pentru votanţi?

Bărbatul se mişcă şi se aşază lângă el şi, în timp ce privesc, îl văd pe Joshua ridicând capul şi scuturându-l, şi văd lacrimi pe faţa lui şi pe partenerul lui oferindu-i un şerveţel.

Mă gândesc că nu trebuie să văd eu lucrurile astea şi mă duc înapoi în stradă.

Ce să fac acum?

Să folosesc cele patruzeci de lire preţioase de la Max şi să văd dacă pot face rost de o cameră? Dar unde ar fi un loc sigur?

Aş vrea să apăs pe pauză în viaţa asta ca să pot gândi şi să mă pot odihni. Sunt atât de obosită şi mi-a intrat frigul în oase, dar nu mă pot opri. Fiecare minut şi fiecare secundă pe care le irosesc mă apropie de clipa în care ar putea muri Isaac.

Poţi să te odihneşti peste cinci zile, îmi spun. *Poţi să dormi atunci. Şi atunci vei putea privi în urmă şi vei şti că ai făcut tot,* tot *ce-ai putut.*

Dar acum nu fac nimic. Absolut nimic. Am nevoie de un spaţiu, trebuie să gândesc şi să plănuiesc ce voi face.

Prim-ministrul

Prim-ministrul merge cu paşi mari de-a lungul unui coridor lambrisat, covoarele groase fac ca paşii lui să nu se audă, iar foştii conducători din tablouri îl privesc de pe pereţi.

I-a mai văzut de nenumărate ori şi, ca de obicei, trece pe lângă ei fără să le arunce vreo privire sau să se gândească măcar o dată la ei. Pentru el, ei nu reprezintă istoria şi nu au nicio semnificaţie; sunt doar nişte chipuri pe nişte tablouri.

Împinge uşile duble, apoi se întoarce imediat spre stânga şi apasă cu degetul un panou de pe perete. Uşa se deschide, iar el intră într-o cameră albastră.

Înăuntru, un perete e ocupat de un ecran central mare şi de altele mai mici care îl înconjoară. Ecranele mici arată toate imagini diferite: străzi filmate de sus, drumuri, faţadele caselor, ale magazinelor sau ale şcolilor, în timp ce pe ecranul central arată o imagine din satelit a City-ului, a Bulevardelor şi a cartierului Rises. Puncte roşii apar din loc în loc, unele statice, altele mişcându-se cu diferite viteze şi în toate direcţiile.

Stând pe un scaun rotativ din piele, în faţa ecranelor, e Sofia, ajutorul lui.

— Domnule, spune ea ridicându-se când el intră. Am adunat toate filmările într-un singur videoclip pentru dumneavoastră. E clar că e ea.

Prim-ministrul se aşază.

— Am scanat filmările caselor celebrităţilor, cum fac în fiecare seară la ora asta. Joshua Decker a urcat recent pe lista celor vizionaţi; altfel poate nu aş fi găsit-o decât peste vreo oră. În timp ce vorbeşte, apasă pe butoane şi înlătură imaginile de pe ecranele mai mici.

— Apoi le-am urmărit invers, reconstituind ruta pe care trebuie să fi venit. Totul devine un pic cam confuz când intră pe teritoriul cartierului

Rises din cauza camerelor vandalizate – veți observa că unele imagini sunt înceţoşate şi câteva sar peste cadre.

Aceleaşi imagini apar pe toate ecranele mai mici, o varietate de imagini cu Martha pe diferite străzi în timp ce montajul se schimbă de la o cameră la alta.

— Dar am reuşit s-o urmăresc pe tot drumul. Se pare că a fost la apartamentul lui Gus Evans.

Pe ecranul principal, toate punctele roşii dispar şi imaginea cartierului Rises se măreşte.

— Dar apoi, când telefoanele mobile au apărut online şi am început să le urmărim, am observat un semnal vechi care corespundea cu mişcările ei. Cred că poartă cu ea telefonul mobil al lui Max Stanton. Din fericire, în loc să ştergem acele semnale vechi, le-am arhivat, aşa că am mai putut să le urmăresc.

Apasă pe mai multe butoane; un singur punct roşu apare pe ecran.

— Şi aici e ea. Sau a fost.

— Eşti sigură că e ea? întreabă prim-ministrul.

— Destul de sigură. După cum vedeţi, când compar filmările cu camerele de supraveghere în care am găsit-o cu semnalul acelui telefon…

Face o pauză în timp ce apasă nişte butoane şi ecranul principal arată drumul punctului roşu în timp ce ecranele din jurul lui arată filmările cu camerele de supraveghere ale plimbării Marthei prin City.

— Extraordinar. Acum putem să-i urmărim fiecare mişcare?

— Da, domnule. De fapt, cu noua noastră iniţiativă de a da telefoane gratuite tuturor, puteţi urmări mişcările tuturor.

— Exact ce mi-am dorit, spune el cu un zâmbet strâmb.

— Atâta timp cât nu află nimeni. Cred că pe unii i-ar deranja dacă le-ar fi urmărită fiecare mişcare.

El îşi flutură mâna în aer.

— Dar vor fi reduşi la tăcere de cei care vor spune că au ceva de ascuns. Asta nu e o problemă. Sofia, chiar te-ai întrecut pe tine însăţi. Am încredere în tine cu treaba asta şi ţi-ai câştigat dreptul la mai multe responsabilităţi în viitor. Bravo. Poţi să pleci acum. Scapi mai repede în seara asta.

Ea se uită la ceasul de pe perete – e ora 11:30.

— Mulţumesc, domnule, îi răspunde ea şi iese din cameră.

Singur, prim-ministrul se lasă pe spătarul scaunului care scârţâie şi îşi loveşte uşor bărbia cu degetele în timp ce se gândeşte, mijind ochii în timp ce oftează.

Se apleacă spre tastatură, aduce meniul de opţiuni pe ecran şi în căsuţa cu nume tastează „Patty Paige”. Imaginea de pe ecran devine neclară pentru o

clipă, se mută, apoi se concentrează din nou şi se măreşte o vedere din satelit a City-ului cu un punct roşu nemişcat într-o clădire.

Ia telefonul de pe birou şi formează un număr.

În timp ce sună, punctul roşu iese din clădire şi înaintează pe o stradă lăturalnică.

— Bună, spune Patty în timp ce răspunde la telefon.

— Patty, draga mea, ce faci?

Urmează o pauză. Se aude zgomotul din trafic.

— Stephen?

— Domnul prim-ministru pentru tine, Patty, dar da, eu sunt. Ce naiba faci?

— Bine, mulţumesc, răspunde ea.

— Excelent. Eram îngrijorat. M-am gândit că suferi din cauza pierderii tale şi pentru că fiul tău e pe culoarul morţii.

— Nu e fiul meu.

— Nu cumva simţi nevoia să-ţi îneci necazurile în băutură? Măreşte imaginea din satelit, care se concentrează din nou pe barul din care ea tocmai a ieşit, cu numele – Holly's – scris cu litere de neon.

— Mi-am amintit că-ţi place să frecventezi barul Holly's…

— Spelunca aia? Nu, răspunde ea. Sunt în maşină. Tocmai am parcat. Probabil auzi traficul.

— Patty, eu nu mă îndoiesc de tine nicio clipă, spune el privind punctul roşu apropiindu-se de stradă. Am încredere totală în tine.

— Bine, spune ea. Am situaţia sub control total. Aşa cum ţi-am promis că o să fie. Nu e nicio problemă; mă voi ocupa de Honeydew.

— Patty, ar fi îngrozitor dacă nu ne-am înţelege perfect. Cum am spus mai devreme, nu mi-ar plăcea să termin prietenia şi acordul nostru. Până acum au fost benefice pentru amândoi, dar asta trebuie să continue şi, ca să fie aşa, trebuie să existe o cooperare totală între noi.

— Sigur, răspunde ea.

— Unde e Honeydew? Aduce căsuţa cu opţiuni înapoi pe ecran.

— Păi…

— Pentru că ai spus, de mai multe ori, că rezolvi asta. Tastează „Martha Honeydew" în căsuţa pentru nume şi apasă pe enter.

— Pot să te asigur…

— Patty, unde-i ea *acum*?

Imaginea de pe ecran se mişcă, un punct roşu apare la margine, apoi se măreşte din nou.

— Eu…

— Să-ţi spun?

— Se… se ascunde în Rises…

— Nu, nu asta face. Pufnește. E evident că nu știi și, dacă nu știi, atunci nu poți avea situația sub control.

Bate cu piciorul în podea.

Patty nu răspunde.

— E în parcul de lângă casa lui Joshua, cel cu estradă. Ai douăzeci și patru de ore. Dacă nu rezolvi situația până atunci, reputația ta se va duce pe apa sâmbetei. Ai înțeles?

— Cum…

— Nu mă aștept să mă ocup și de partea ta de înțelegere. Ieși din barul ăla mizerabil și apucă-te de treabă.

— Mă spionezi?

El îi ignoră indignarea.

— Sofia te va informa în legătură cu orice actualizări. Acum, apucă-te de treabă, Patty. Dacă o să cazi de pe piedestalul ăla înalt pe care te-ai cocoțat o să faci multă mizerie. Ai termen până mâine-seară. Fără scuze.

Pune telefonul jos și se uită la grupul de ecrane.

— Martha Honeydew, ești o domnișoară care face numai probleme.

ZIUA 3

Martha

E foarte frig. Îngheț – chiar și cu pătura și cu haina pe mine.

Nu-mi amintesc când am dormit bine ultima dată.

Poate înainte de noaptea aceea – de noaptea în care l-ai împușcat pe Jackson. Când am fost împreună, în apartamentul meu.

Stau aici și îmi las ochii să se obișnuiască în întuneric. Văd formele copacilor, crengile mișcându-se în vânt, le aud și cum foșnesc. Suport frigul pentru că trebuie; singurii oameni în care am încredere sunt cei la care nu pot merge pentru ajutor. Așa că sunt aici.

Se aud niște clopote de biserică; le număr bătăile – una, două, trei, patru, cinci.

E ora cinci. Cred că am dormit.

Îmi scot lănțișorul de la gât și scap inelul puzzle în palmă. Mă holbez la el. Are cinci cercuri legate, dar pe bucăți. Mă joc cu el, încercând să le unesc pe toate, dar e inutil. Mă gândesc la ce a spus el – „sper că vei alege să-l porți și să-ți amintești de mine, oriunde-aș fi, și sper că te va inspira să continui să încerci".

Încerc să împing bucățile la locul lor, dar se înțepenesc, apoi inelul se destramă din nou.

Frustrată, îl pun înapoi pe lănțișor și în jurul gâtului meu.

Încerc, Isaac, mă gândesc eu, *și voi continua să încerc.*

Mai am un motiv ca să te scot de-acolo, ca să-mi arăți cum funcționează inelul.

Mă holbez la cerul încă întunecat – albastru-închis – și la stelele care strălucesc. Cerul nostru, Isaac, stelele noastre. Nu-mi pot imagina cum m-aș simți să mă uit la ele după ce nu vei mai fi.

Mă simt de parcă aș privi un tren înaintând cu viteză pe șine, unde e blocată o mașină. Toți stau în jur, așteptând carnagiul.

Știu că vine.

Îmi dau seama că aș putea opri trenul la un moment dat, să-l încetinesc sau ceva de genul ăsta, dar nu la timp ca să salvez mașina.

Doamne, ce nebunie.

Dacă mi-ai fi spus că se va întâmpla așa ceva anul trecut, pe vremea asta, ți-aș fi râs în față. Dacă mi-ai fi spus asta acum două săptămâni, aș fi crezut

câte ceva. Dacă mi-ai fi spus asta acum o săptămână, atunci mă întreb dacă aș mai fi făcut ce am făcut în Celula 7.

Isaac

Aștept să răsară soarele și să fiu mutat într-o celulă nouă.

Ieri, în momentele dintre scoaterea din ultima celulă și mutarea în asta, m-am uitat pe coridor și am văzut ușa Celulei 7. Se vede la capăt ca poarta raiului. Sau a iadului.

Sau ca ușa unui teatru.

Noi suntem în culise, iar publicul, spectatorii noștri, așteaptă spectacolul de cealaltă parte.

Vor primi ce-și doresc?

Vor crede că *spectacolul* meu merită aplaudat? Poate se vor ridica în picioare și mă vor ovaționa.

Ce farsă.

Mi-e rău din cauza nervilor și a fricii.

Martha

E ziua a treia și încă n-am reușit să te scot de-acolo sau să te ajut în vreun fel.

Scot din buzunar telefonul pe care mi l-a dat Max. N-am folosit niciunul prea mult – nu mi-am putut permite. Am avut unul vechi, mare cât o cărămidă, care putea să facă doar apeluri, dar, după aceea, n-am mai avut bani și nici n-am mai avut pe cine să sun.

Dar acesta arată mai bine.

Văd ora prin întuneric – 5:16 dimineața – și un apel pierdut.

Scrie *Acasă.* Mi se întoarce stomacul pe dos pentru o clipă, dar nu e casa mea. Trebuie să fie a lui Max. A sunat de acolo ca să văd cine era. Scrie 2:30 dimineața – trebuie să fi dormit atunci.

E și un mesaj.

Reușesc să-l deschid pe ecran – Unde ești? Sunt îngrijorat. Vrei să ne întâlnim? Sună-mă.

Mai târziu, mă gândesc eu.

Mă ridic, picioarele mă dor și brațele mi-au înțepenit – *asta s-ar fi putut întâmpla vara sau primăvara,* mă gândesc eu, *dar nu…* – apoi cobor clătinându-mă de pe estradă și merg prin parc.

E liniște, totul pare calm.

Isaac, dacă te voi putea scoate de-acolo, poate vom veni aici împreună. Vom lovi frunzele de toamnă cu picioarele sau vom merge pe iarba înghețată. Ne vom ține de mână prin mănușile de lână.

Am ieșit din parc și străzile sunt mai aglomerate decât aș fi crezut. E o senzație ciudată – trezirea unui oraș, revenirea la viață, oamenii care se duc la muncă. Îi privesc, întrebându-mă ce se întâmplă în lumea lor – sunt fericiți sau triști, le moare cineva cunoscut, trăiesc de azi pe mâine?

Uneori, toate astea se văd pe fețele și în ochii lor, dar cei mai mulți au umerii cocoșați și înaintează pe trotuarul gri ca niște roboți.

Automat.

Programați să meargă din punctul A până în punctul B pe o anumită rută.

Programați să creadă ce li se spune și să nu pună întrebări.

Programați să citească ceva într-un ziar și să creadă că e adevărat.

Și programați să simtă tristețe pentru o clipă pentru oamenii care suferă, apoi recunoștință că nu li se va întâmpla lor și, în cele din urmă, să uite ce au citit sau au auzit.

Apatie. Ignoranță. Lașitate.

Delirez. Parcă aș fi un activist nebun sau ceva de genul ăsta.

Am ajuns.

Clădirea în care se țin condamnații la moarte e în fața mea.

E mare, înaltă și întunecată.

Mă sperie. Dar aici e Isaac.

Garduri negre din fier, porți negre din fier, uși uriașe din lemn la intrarea din față și, deasupra lor, acel ochi masiv, clipind și privind, din neon aprins, albastru și rece ca gheața. O dată la câteva minute, textul „ochi pentru ochi" se învârte în jurul irisului, apoi se aude fâsâitul făcut de electricitate. Mă trec fiori de groază.

Și îmi amintesc ce am simțit pe acel scaun: curelele de pe încheieturile mele, coroana rece de pe capul meu.

Teama…

Cât de aproape am fost de…

Iar acum Isaac…

Mijesc ochii prin întuneric. Lângă ușa de lemn, cu litere mult mai mici, scrie „sponsorizat de Cyber Secure" lângă o imagine mică a unui nor pufos cu un lacăt.

Merg până la poartă. Cărarea de pe cealaltă parte se întinde pe teren, pe lângă copac și în jurul intrării spre care merg toți pentru execuții.

Copacul, mă gândesc eu și mă mir de sentimentul de confort pe care mi-l oferă. Îndrăznesc să aștept doar câteva secunde și, când pasărea zboară de

pe crengi, uşurarea pe care o simt când îmi dau seama că ea încă mai trăieşte mă face să zâmbesc.

Lucrurile mărunte contează.

Continui să mă învârt pe-afară şi, în timp ce mă îndepărtez de locul în care ar merge publicul, totul devine mai mizerabil. Câteva becuri stradale sunt sparte, unul pâlpâie tot timpul şi, când merg după colţ, văd că în locul gardului e un zid vechi de piatră. Merg de-a lungul lui, îndepărtându-mă de drum, şi cărarea e acoperită cu iarbă.

Nu sunt lumini, nu sunt maşini, nu e nimic.

Încă nu a răsărit soarele.

De-abia îmi văd propria mână din faţa mea. E ca şi cum nu aş mai fi în City.

Picioarele îmi sunt ude acum şi pământul e moale şi noroios.

„Bineînţeles, atâta ploaie".

Când îmi ridic privirea, reuşesc să disting partea de sus a zidului, dar nu pot să văd peste el, nu pot să văd cealaltă parte a clădirii.

Zăresc un copac în faţa mea. Nu unul mare, dar…

Mă opresc şi mă gândesc. Mă învârtesc în jurul lui, îl ating, îi studiez crengile şi deschid ochii cât pot ca să văd mai mult.

Capul meu e plin de idei pe care nu ştiu dacă voi îndrăzni să le pun în practică.

Parcă-mi spune: *care-i cel mai rău lucru care se poate întâmpla?* şi întrebarea pluteşte ca nişte norişori de respiraţie caldă în aer.

Oftez.

Ce naiba? mă gândesc eu. *Ce-am de pierdut?*

Nu e greu să mă caţăr în copac, are crengi peste tot, şi ajung destul de uşor peste gard. Mă uit şi văd clădirea. Nu e aşa de înaltă pe partea asta, e îndesată şi cam dărăpănată. Dar nu trebuie să arate bine, nu-i aşa? Nimeni nu se uită la ea, doar în afara ei.

Şi văd şi ferestrele.

Doamne, asta-i ciudat.

Îmi trec prin minte viziuni cu ce s-a întâmplat. Oare totul e la fel? Eve mi-a spus că au schimbat ordinea înăuntru, că au adus lucruri noi. Fereastra din stânga e albă şi strălucitoare din cauza becurilor, aşa că aia trebuie să fie Celula 1, e la fel. Şi, Doamne, a plouat mult; ce număr avea celula care a fost inundată? Trei? Sau e altfel acum? Alt act pervers de tortură în numele aşa-zisei justiţii.

Isaac trebuie să fie în Celula 2. Poate că încă nu l-au mutat. Nu se va întâmpla asta până la răsărit, şi cât e acum? Poate 5:30 dimineaţa. Când răsare soarele în noiembrie? Mai e mult până atunci.

Aia de acolo trebuie să fie fereastra Celulei 2.

Scrutez rândul de ferestre – chiar *se fac* mai mici.

Mă uit în jos, la pământ.

Dacă sar înăuntru, voi mai putea să mă cațăr înapoi aici?

Nu sunt sigură.

Dar… aia e Celula lui Isaac. Acolo. Chiar acolo. Acolo e el.

Sar înainte ca creierul meu să mă convingă să n-o fac. Aterizez prost, dar sunt bine și, fără să mă opresc, alerg pe iarbă, până sub fereastra lui.

Și stau acolo, fără să știu ce naiba fac.

Mă opresc și mă gândesc. Fereastra nu e foarte sus; aș putea să strig și el m-ar auzi. Aș putea să mă uit în jur, să găsesc ceva pe care să stau, să mă cațăr până la fereastră și să-l văd.

Să vorbesc cu el.

Să sparg geamul, dacă e din sticlă – nu-mi amintesc – și să-l țin de mână.

Să fiu cu el.

Să fim doar noi doi.

E – la cât? – la doi metri de mine. Poate trei.

Îmi închid ochii pentru o secundă și îmi imaginez cum stă el întins pe pat. Dacă aș putea intra în celulă, m-aș urca în pat, lângă el, ne-am strânge în brațe și tot ce e în jurul nostru ar dispărea.

Dacă…

Mă dau mai în spate și inspir adânc.

— Isaac! șoptesc eu la fereastră.

Mă opresc și aștept. Nu se întâmplă nimic.

— Te iubesc, îndrăznesc să strig, dar vântul mă lovește în față ca o palmă și îmi ia cuvintele.

Mă dor ochii. Clipesc ca să îndepărtez lacrimile, pufnesc tare și inspir adânc din nou, ca să strig iar, de data asta cât de tare pot.

Dar, după ce-mi umplu plămânii cu aer, mă opresc.

Nu poți, îmi spun eu. *Gândește-te la ce s-ar întâmpla. Acolo e o cameră care-i urmărește fiecare mișcare. Ei ar ajunge aici în câteva secunde. N-ai avea nicio șansă.*

Din întunericul de jos, mă holbez la lumină.

Nu-ți pasă că ai putea fi prinsă? mă întreb eu.

Bineînțeles că-mi pasă, dar trebuie să fac asta, răspund eu în mintea mea.

Ce? Doar ca să-l vezi încă o dată?

Da! Și ca să știe că încerc și că nu l-am uitat.

Și să te vadă cum ești luată pe sus din nou?

Nu am un răspuns la întrebarea asta.

Renunță, Martha, și dă-te jos. E imposibil și e o mare prostie.

Mai vreau să mă cert cu mine însămi şi să încerc să găsesc o cale care *să nu fie* imposibilă sau prostească, dar ştiu că mă amăgesc.

Dacă nu aş fi fost atât de hotărâtă să fiu puternică, aş fi putut să stau aici şi să plâng.

Merg lipită de zid. Încă e întuneric, dar se vede o lumină după colţ.

Mă aplec, rămân aproape de zid şi merg până la capăt, de unde pot să mă uit după colţ. Mă uit la garduri acum, la faţada unde e drumul şi unde se adună oamenii la coadă când vin aici. Nu îndrăznesc să merg mai departe, dar e în ordine; acum pot să-l văd.

Acolo e copacul, aproape de fereastra fostei camere de consiliere, întinzându-şi crengile goale la lumina lunii.

Ce are copacul acela? De ce e atât de liniştitor?

Pentru că l-a plantat Eve când n-ar fi trebuit s-o facă?

Pentru că e un act tăcut de sfidare?

Ea a fost bună cu mine. Toţi au fost. Le datorez multe.

Mă întorc. Nu pot să fiu prinsă acum. Dar cum ies?

După cum văd, am trei opţiuni.

Mă duc iar prin spate şi încerc să mă caţăr pe zid; pot să ies cu tupeu pe poartă, sperând că voi arăta destul de încrezătoare ca să nu mă oprească nimeni şi că poarta nu e încuiată; sau pot să urc pe gratiile gardului sau să mă strecor printre ele.

Niciuna nu mi se pare bună.

Vacă proastă, îmi spun eu în gând. *Ai făcut o prostie. Hei, de ce-ai făcut-o?*

„Am gândit cu inima, nu cu mintea. Aşa că du-te naibii", îmi răspund tot eu.

Scrutez gratiile, văd oameni luminaţi de becurile stradale trecând pe lângă porţi, mă uit înapoi la zid, întrebându-mă dacă prima opţiune era mai bună, dar apoi văd ce pot să fac.

Cred că aşa sunt clădirile astea vechi cu anexe noi. Undeva se unesc şi, acolo unde zidul vechi întâlneşte gratiile noi, se pare că cineva a făcut o treabă de mântuială şi a lăsat o gaură.

Atât îmi trebuie.

Luându-mi avânt, mă îndrept spre zidul vechi şi alerg pe lângă el până la gratii. Acum văd de ce e gaura acolo – e un tomberon fixat cu ciment în pământ. Cred că le-ar fi luat prea mult timp şi i-ar fi costat prea mulţi bani ca să-l scoată şi să-l mute, dar îmi vine să-l pup pe muncitorul care a luat decizia asta, pentru că ies afară în câteva secunde.

Înapoi la drumul principal. Un pic mai noroioasă şi mai urât mirositoare. Un pic mai mizerabilă.

Cu capul în jos, cu gluga pe cap şi cu mâinile în buzunare, continui să merg.

Nu ştiu la ce speram.

Nu ştiu de ce am venit aici.

N-ai cum să-l scoţi, mă gândesc eu. *E imposibil. Ştii că aşa e. Va muri. Vei fi singură.*

Mă joc cu inelul puzzle de la gâtul meu, încercând să unesc piesele, de parcă aş primi un răspuns magic dacă aş reuşi să fac asta.

Ce să fac?

Ce *pot* să fac?

Nu-mi vine nimic în minte.

Nimic, nimic, *nimic.*

Şi mă simt *inutilă.*

O maşină opreşte lângă mine.

Continui să merg, nu mă uit prin jur.

Du-te naibii, îmi vine să spun. *Lasă-mă-n pace.*

Aud cum coboară geamul – sunetul acela de motor electric.

Nu te opri, îmi spun în gând.

Mă uit în stânga după un drum, dar nu e niciunul.

Vreau să trec strada, dar nu pot.

Încetinesc un pic.

Maşina încetineşte şi ea.

Mă grăbesc şi acum se grăbeşte şi ea.

Mă întorc şi merg înapoi pe unde-am venit.

La naiba, se opreşte şi merge în marşarier. Ce se întâmplă acum? Ce să fac?

— Martha? Aud o voce de femeie din maşină, un fel de şoaptă sâsâită. Mă uit la toate direcţiile drumului, dar nu ştiu încotro s-o iau.

— Martha, dragă, urcă-te-n maşină. Hai să vorbim.

Dragă? Dragă? Ce?

Mă întorc din nou şi încep să traversez strada în fugă, dar maşina înaintează brusc, oprindu-se chiar când ajung cu mâinile şi cu picioarele pe capotă şi mă holbez la parbriz.

Nemernica de Patty Paige.

Îmi zâmbeşte şi îmi arată interiorul maşinii.

Îmi *zâmbeşte.*

Nu mă mişc.

Pe partea cealaltă a străzii, o maşină încetineşte şi geamul de lângă şofer coboară.

— Eşti bine, domnişoară? întreabă şoferul.

Mă holbez la el.

Sunt ca un iepure în lumina farurilor. Sunt înecată într-o lumină albă. Toate reflectoarele sunt îndreptate spre mine.

Dau din cap, uitându-mă la el.

— Bine, mormăi eu şi, cât de calmă pot, mă duc spre partea cu scaunul din dreapta şoferului a maşinii lui Patty şi urc în ea.

Acum, Patty Paige pare cea mai bună opţiune şi asta spune multe.

— Ce vrei? îi spun eu când mă trântesc pe banchetă.

Ea porneşte maşina şi încuie portierele; mă simt prinsă într-o capcană.

Nu am mai fost niciodată într-o maşină ca asta; e lucioasă şi miroase ciudat, are nişte numere digitale luminoase care arată cu ce viteză merge şi alte lumini pentru nivelul benzinei şi alte chestii. Şi scaunul e cald; mă simt de parcă aş fi făcut pipi pe mine.

— Aşa se vorbeşte cu cineva care-ţi salvează pielea?

— Mi se pare ciudat că spui asta, îi răspund eu, având în vedere că era să mă calci cu maşina. Cineva a mai omorât o femeie din familia Honeydew cu maşina, nu ştiai? N-ai vrea să fii acuzată că i-ai copiat gestul.

Ea opreşte maşina la semafor; motorul se opreşte automat.

— Frumoasă maşină, îi spun, dacă-ţi permiţi rahaturi din astea. Ar fi bine să ai grijă de ea – cred că te-ar costa mult s-o înlocuieşti.

— Ai grijă ce spui; doamnele nu înjură.

Eu îi râd în nas.

Luminile semaforului se schimbă şi ea conduce mai departe.

— Ce? spun eu. Te deranjează doamnele care înjură, dar nu contează dacă manipulează o ţară întreagă ca să omoare oameni nevinovaţi?

— Despre ce vorbeşti?

— Lasă-mă aici.

— Nu vrei să cobori. Apasă pe indicator şi merge pe o autostradă cu două benzi. Am o propunere pentru tine.

— Nu mă interesează.

— Te va interesa. Opreşte la o cotitură ascunsă. Lasă-mă să-ţi explic cinci minute, după aceea te duc înapoi şi te las unde vrei.

Nu vreau să am de-a face cu ea, dar îmi ţin gura închisă şi privesc lumina farurilor în timp ce mergem pe o cărare îngustă care nu cred că e vreun fel de stradă, zgâlţâindu-ne în întuneric în drum spre o destinaţie necunoscută, undeva unde nimeni nu va putea să mă găsească. Îmi bag mâinile în buzunar şi simt telefonul lui Max sub degete.

— Unde mergem? bombănesc eu.

— Într-un loc liniştit, îmi răspunde ea.

Liniştit? mă gândesc eu şi îmi amintesc ce scria în scrisoarea lui Isaac despre bani – că mi-i va lăsa mie, nu lui Patty.

Dar dacă eu n-aş exista? Dacă n-aş fi aici? Dacă aş fi moartă?

Atunci unde ar ajunge banii?

La cea mai apropiată rudă a lui, îmi spune o voce din mintea mea.

Asta ar fi… Patty.

Doamne.

N-ar face asta, nu-i aşa?

Bineînţeles că ar face-o, îmi răspunde vocea din minte.

De ce naiba m-am urcat în maşina asta?

Nu mergem foarte repede.

Dacă sar?

Dar portiera e încuiată. Nu ştiu dacă pot ieşi.

Şi dacă aş face-o? Ce mi-ar face? M-ar călca cu maşina?

La naiba.

La naiba, la naiba, la naiba.

Ea opreşte maşina înainte să fac eu ceva şi stinge farurile.

— Haide, spune ea.

Coboară din maşină.

O urmez, dar păstrez o distanţă cât pot de mare între noi.

Îmi bate inima foarte tare.

Îmi transpiră palmele.

Suntem lângă râu; aud curgerea apei şi simt umezeala din aer.

— Vino mai aproape, spune ea. Acuşi răsare soarele. Va arăta foarte frumos pe apă.

S-o ia naiba, mă gândesc eu. *Ştiu cât de rece e apa aia şi numai Dumnezeu ştie ce e acolo jos – probabil cărucioare de cumpărături şi maşini vechi, destule ca să-ţi rupă picioarele dacă ai cădea în apă.*

— O să stau aici, îi spun eu.

— Cum vrei.

Ridic din umeri.

— Avem o problemă, spune ea, mergând spre mine. Isaac.

— Cum poate să fie el o problemă?

— Situaţia lui e.

Mă reazem de maşina ei pentru că cred că o s-o enervez şi o murdăresc cu degetele în timp ce o ascult.

— Domnişoară Honeydew, orice ai crede despre mine, îmi pasă foarte mult de băiatul acela şi nu vreau să moară. Am pierdut un bărbat din viaţa mea; nu mai vreau să pierd altul.

Aş vrea să spun multe, dar îmi ţin buzele pecetluite.

— Înţeleg sentimentele tale profunde şi adevărate pentru el şi e păcat că a ajuns într-o asemenea situaţie. Cred că tot… *spectacolul…* ar fi putut fi evitat. Sau ar fi putut fi gestionat mai bine.

— *Spectacol?* întreb eu.

Ea mă ignoră.

— În ciuda tuturor lucrurilor care s-au întâmplat, e fiul meu. Eu l-am crescut. Am o responsabilitate faţă de el.

— Şi? Aş vrea să treacă la subiect. Se apropie de mine, cu mâinile băgate adânc în buzunarele unei haine din blană falsă. Oare ascunde ceva acolo?

— Cred că ar fi în interesul tuturor să-l scoatem pe Isaac de-acolo.

Mi se întoarce stomacul pe dos.

— *Să-l scoatem? Cum?*

— Nu merită să moară, continuă ea. Jackson a fost un porc. Pot să spun asta acum; înainte… eram sub papucul lui. A fost un bărbat rău şi autoritar. Nu ţi-a spus Isaac?

Se uită la mine, dar eu nu-i arăt nimic. Pare un discurs pe care l-a repetat şi privesc felul în care se mişcă, ce face cu mâinile, încercând să-mi dau seama ce pune la cale.

— Între noi fie vorba, am putea s-o facem destul de uşor. Se apropie de mine.

— Cum? întreb eu, supărată pe mine însămi că întreb, dar sunt intrigată.

— Facem o gaură în celulă cu o explozie.

Râd de ea.

— Eşti nebună, îi spun eu. Sincer, cred că ai o problemă la cap! Încep să mă îndepărtez de ea, uşurată.

Nu, dezamăgită.

— O să stai deoparte şi o să-l priveşti cum moare? strigă ea după mine. Nici măcar nu vrei să încerci? El nu a renunţat *la tine* atât de uşor, nu-i aşa? Tu nu poţi să-l iubeşti *atât* de mult cât te-a iubit el pe tine.

Asta mă opreşte.

În frig, cu vântul suflând peste apă şi pe mine, rămân împietrită. Îl iubesc. Cum îndrăzneşte să spună ea că nu-l iubesc?

Martha, mai ţii minte ce-ai spus noaptea trecută? mă întreb în gând. *Cum te-ai exprimat – „fiecare minut, fiecare secundă pe care o pierd fără să fac ceva mă apropie cu o secundă de moartea lui Isaac".*

— Dar dacă îl aruncăm în aer din greşeală sau omorâm pe altcineva? şoptesc eu.

— Nu folosim atât de mult explozibil, proasto.

Facem o gaură în celulă cu o explozie, repet încet în gând.

— Vorbeşti de explozibil? O bombă?

— Cred că ar fi mai înţelept să nu ne gândim la cuvântul care începe cu B. Oamenilor li se pare ceva ciudat şi nu ar fi o *bombă* în sensul tradiţional la care te gândeşti, ci ceva asemănător cu ce vezi în filme când oamenii folosesc explozibili ca să deschidă un seif. Vorbim doar de o gaură prin care el poate să iasă.

Parcă-mi sună o grămadă de alarme în cap. După mass-media, poliţie sau guvern, dacă arunci ceva în aer, înseamnă că ai avut o bombă, nu-i aşa?

Dar… Doamne… sunt prea multe probleme.

— De ce ai nevoie de mine? Ca să fiu eu ţapul ispăşitor şi tu să scapi basma curată? Să ai mâinile curate, ca de obicei?

— Mă pricep la unele lucruri şi la altele nu. Recunosc asta. Pot aranja să obţinem explozibilii, cunosc nişte oameni, dar nu mă pot apropia de clădire sau de terenurile din jurul ei.

— Şi ce te face să crezi că eu pot?

Se întoarce şi se uită la mine cu sprâncenele ei subţiri şi ridicate.

— Nu face pe proasta cu mine, spune ea. Şi nu mă lua de proastă. Vei regreta.

— Şi cum rămâne cu firele? Ştii, facerea… *chestiei…* Aud ce cuvinte ridicole îmi ies din gură, dar nu ştiu de ce le spun. De ce nu plec şi nu o las pe curva asta nebună cu planul ei nebunesc?

Din cauza lui Isaac.

— Nu va trebui să faci asta. Am o cunoştinţă care ne va furniza explozibilii şi te va învăţa ce să faci.

Mă holbez la râu, privind apa care curge pe lângă noi şi mai departe.

— Şi după aceea? întreb eu. Când se termină toată treaba asta. Ce fac după aceea?

— Ce vrei, răspunde ea. Tot ce vreau e ca el să fie în siguranţă şi fericit.

— Nu are nicio legătură cu banii? spun eu, întrerupând-o.

Îşi înclină capul într-o parte.

— Ah. Ei bine, are. Mă aştept la un câştig financiar. Cred că ar fi un târg corect dacă l-ai sfătui pe Isaac să împartă averea tatălui lui cu mine – jumi-juma.

— De ce nu mă mir?

— Aş putea spune că o vreau pe toată pentru mine – până la urmă, nu poţi pune un preţ pe viaţa unui om, nu-i aşa? Dar nu sunt lacomă. Pe lângă asta, amândoi veţi fi liberi să plecaţi şi să faceţi ce vreţi. Eu n-o să vă opresc.

— Nu ştiu… spun eu. E… e ceva foarte grav. Dacă voi fi prinsă…

— Nu vei fi prinsă.

— Dacă cineva va fi rănit – omorât – şi eu voi fi prinsă pentru asta, voi ajunge iar pe culoarul morţii.

— Acolo unde e Isaac acum, spune ea, pentru că *ţi*-a salvat viaţa. N-ai timp de pierdut. Dacă nu vrei să încerci să-l salvezi, trebuie să ştiu; atunci pot găsi pe-altcineva.

Să găsească pe altcineva? repet eu în gând. *Pe cine? Ce va crede Isaac despre asta? Şi dacă acest* altcineva *greşeşte şi îl omoară?*

— Ai douăzeci şi patru de ore. Îmi dă o carte de vizită cu numărul ei de mobil. Dacă nu o să aud de tine, o să presupun că sentimentele tale pentru el nu sunt aşa de puternice cum vrei să le faci să pară. O să găsesc pe cineva care să-i pese mai mult de el.

Mă simt de parcă aş fi fost lovită cu piciorul în burtă.

Mai am o întrebare.

— Cum poţi să ai atâta influenţă ca să faci rost de acei explozibili şi să-mi promiţi că nu voi fi prinsă, dar nu poţi să-l scoţi pe Isaac din închisoare?

Acum râde de mine.

— Trebuie să recunosc, mai ales faţă de tine, că unele lucruri nu depind de mine. Mai ales de la escapadele tale de săptămâna trecută. Aşa obţinem toţi ce ne dorim. Tu îl primeşti pe Isaac, eu primesc partea de bani ce mi se cuvine şi simpatia publicului. Imaginează-ţi ce proteste ar fi dacă ar fi eliberat în mod legitim. Jackson a fost un om foarte iubit. Publicul vrea ca cineva să fie pedepsit pentru moartea lui. Oamenii au nevoie de asta. Le va da mai multă încredere în sistem şi, atât timp cât vor avea încredere, nu vor pune întrebări.

Oricât de mult o detest pe femeia asta, nu e o blondă proastă, aşa cum pretinde că ar fi. E isteaţă, manipulatoare, vicleană.

— Dar eu aş vrea să pună întrebări, îi spun eu. Sistemul e greşit. Despre asta e vorba!

— Nu. Trebuie să-i laşi pe oameni să *creadă* că sunt ascultaţi şi că au un anumit grad de putere. Trebuie să-i laşi să *creadă* că trăiesc într-o democraţie. Dar e o iluzie. Uneori, trebuie să le arunci un os. Acum, Isaac e osul lor.

— Dar, dacă-l scoatem…?

— Activitate teroristă. Ne vor urmări mai mult.

Mă uit peste râu, la pereţii Turnului Londrei din depărtare, şi mă gândesc la oamenii executaţi acolo şi la Isaac, care se apropie de echivalentul modern al acelor execuţii.

Cum pot să fac asta? mă gândesc eu. *E împotriva tuturor principiilor mele.*

Dar… Isaac.

Patru zile! Cum îi vei face pe oameni să se răzgândească în patru zile?

Trebuie să fie altă cale.

Inspir adânc.

Martha Honeydew – fiică, prietenă, iubită.

Martha Honeydew – acuzată de crimă, supraviețuitoare a culoarului morții, fugară din calea autorităților.

Martha Honeydew – autoarea unui atentat cu bombă?

— Douăzeci și patru de ore, spune Patty, se urcă în mașina ei și pleacă mai departe, lăsându-mă singură, pe malul râului, ca să mă gândesc.

Casa familiei Stanton

Eve stă pe pat, cu părul legat la spate, cu ochii roșii și cu fața pătată. Perdelele sunt pe jumătate trase și o rază de lumină cade pe fotografiile împrăștiate pe plapumă.

Unele cu ea.

Unele cu Max.

Unele cu tatăl lui Max, Jim.

Altele cu ei toți, împreună.

Amestecate cu decupaje din ziare vechi, îngălbenite și fragile.

„Sistemul judiciar învinge din nou", scrie într-un titlu.

Altul: „Filantrop executat pentru un gest inuman".

Și, deasupra fotografiei cu corpul lui pe scaunul electric, în Celula 7: „Jim Stanton – mort ca victima lui".

Eve le întoarce. Ochii i se umplu de lacrimi, dar clipește ca să scape de lacrimi, ia un carnețel și un pix de pe noptieră și, respirând greu, începe să scrie:

Dragă Max.

Nu am găsit niciodată momentul potrivit să-ți spun asta. Aș *fi preferat să ți-o spun în față, dar viitorul se schimbă atât de repede și mi-e teamă că asta va ieși la iveală înainte să am vreo șansă să-ți explic. Dacă citești asta înseamnă că m-au luat din cauza unei acuzații că am ajutat-o pe Martha și, dacă au făcut lucrul acesta, mă tem că e doar o chestiune de timp până când cineva va descoperi un secret pe care l-am ascuns față de tine și, dacă vor face și asta, îl vor folosi ca să vândă mai multe ziare, fără să le pese de efectul pe care îl va avea asupra ta.*

Vreau să afli adevărul înainte să fie transformat în ceva senzațional de ziare.

Vreau să-l afli de la mine.

Și mai vreau, Max, mai mult ca orice, să-ți spun că îmi pare rău.

Lângă ea, un plic cu numele lui aşteaptă ca ea să termine.

•

Pe hol, Cicero, îmbrăcat în pijamale şi halat, trebăluieşte prin bucătărie. Îl vede pe Max la masă, cu capul aplecat în faţa laptopului, cu o lumină nepământeană pe faţa lui şi un teanc de hârtii şi dosare lângă el.

Max îşi ridică privirea spre el şi se încruntă.

— Am dormit pe canapea, spune Cicero.

— Presa va vorbi toată ziua despre asta, îi răspunde Max, deja atent din nou la laptopul lui. Încă mai stau în tabăra de la capătul aleii, să ştii.

Cicero ridică din umeri şi pune ceainicul la fiert.

— Max, nu e nimic…

— Nu e treaba mea, Judecătorule, îl întrerupe Max. Cicero îşi încrucişează mâinile pe piept.

— Ce faci?

Max nu ridică privirea, în timp ce degetele lui lovesc uşor tastele.

— Site-ul a fost şters, bombăne el. Cu toate videoclipurile. Dar au avut destule vizualizări şi nişte comentarii. Unii le-au ignorat, spunând că totul e doar o mizerabilă teorie a conspiraţiei, dar alţii i-au contrazis. *Unii* ascultă, dar… Ridică din umeri.

— Va fi un proces lung?

Max dă din cap.

— Da, poate prea lung ca să schimbe ceva destul de repede. Fac alt site. Să vedem ce se-ntâmplă.

— Pot să-i ia urma până la tine?

— După cum l-am făcut, n-ar trebui să poată face asta.

— Dar înregistrarea cu Martha în Celula 7 de la *Moartea este Justiţie*? întreabă Cicero.

Max dă din cap.

— Chiar dacă au păstrat o copie pentru ei, au crescut securitatea în jurul sistemului lor. Nu pot intra.

Apasă pe taste şi deschide o nouă pagină – cea de login pentru *Moartea este Justiţie.* Continuă să tasteze şi apare alt link.

— Asta pare a fi cea mai uşoară cale de intrare. Se pare că unii dintre muncitorii, producătorii, membrii personalului televiziunii sau ce or fi se pot loga în sistem. Aş putea intra în felul ăsta, aş putea să mă eschivez prin el şi să găsesc arhivele. Dacă nu le-au şters. Dar… am nevoie de mai mult timp. Şi… Dă din nou din cap.

Cicero merge la dulap şi scoate două căni, ascultându-l pe Max în timp ce face cafeaua.

— … Mă întrebam cum a reuşit Jackson să adune toate astea de unul singur. E destul de complicat…

Lângă frigider, Cicero se opreşte şi se uită la el.

— Te întrebi dacă mai e implicat şi altcineva?

Max dă din cap.

— Dar cine ar putea fi? întreabă el, turnând laptele.

— Patty Paige?

— Patty Paige?! Cicero pare să nu-l creadă. Dar ea e doar o, scuză-mi expresia, o *zăpăcită.*

Max ia cana de la el şi se întoarce la laptop, răsfoind dosarele şi hârtiile de lângă el.

— Uită-te la lista asta a lui Jackson, spune el, întinzând-o ca s-o vadă Cicero. Uită-te la oamenii de pe ea.

Cicero scrutează numele.

— Penny Drayton, inspectorul detectiv Hart, Ian Chobury… Stai puţin… au fost în juriu cu mine.

— Citeşte în continuare.

— Albert Delonzo… îşi plimbă degetele pe listă. Toţi sunt jurnalişti…

Max dă din cap.

— Apoi… politicieni… Continuă să citească. *O grămadă* de politicieni.

— Mai mulţi politicieni decât orice altceva. Sunt notaţi într-un fel de ordine.

— Hmmm… avem cancelarul, ministrul sănătăţii, ministrul educaţiei… aproape tot cabinetul…

— Cei mai puternici oameni din guvern, spune Max. În afara prim-ministrului. Arată notiţa de lângă nume. Dacă te uiţi la detalii, unii sunt destul de serioşi, cum e cel de lângă Jonny West – ştii, prezentatorul de televiziune? Asta – spune el dând din cap – e şocant. Dar uită-te şi la ceilalţi, cum ar fi cel de lângă ministrul de interne.

Citind lista, Cicero se opreşte şi zâmbeşte.

— Ministrul de interne şi-a pierdut virginitatea cu o prostituată?

— Cui îi pasă de asta?

— Totul e pentru şantaj, spune Cicero. Ai fi surprins de toate chestiile astea legate de sex. Când am fost judecător, genul ăsta de lucruri îi făcea pe oameni să se ruşineze cel mai mult. Când se va afla de asta, dacă ajunge ceva viral… Dă din cap. Dar nu e nimic despre prim-ministru?

— Nu. Şi nu e nimic nici despre familia lui Patty.

— Părinţii ei au avut mulţi bani şi multă influenţă, spune Cicero, dar au pierdut totul înainte să se mărite ea cu Jackson, iar fratele ei… Ce s-a-ntâmplat cu fratele ei? Îşi freacă mustaţa lungă cu degetele. Ceva s-a

întâmplat. Cum îl chema? Stuart? Stan? Cam aşa. Nu-mi amintesc să fi văzut ceva prin ziare, dar îmi amintesc că circulau nişte zvonuri. Să fi fost un fel de atac? N-a fost arestat? Of, nu-mi amintesc.

Amândoi sorb din băuturile lor, gândindu-se.

— Ar putea să fie o coincidenţă, spune Max.

— Poate n-ar trebui să ne grăbim să credem în coincidenţe, adaugă Cicero.

În timp ce se uită din nou pe listă, se aude soneria, dar înainte să poată reacţiona, cineva bate şi loveşte în uşă, de mai multe ori şi tot mai tare.

— Ce…? spune Cicero, sărind în picioare.

Max nu spune nimic, priveşte supărat, apoi adună hârtiile, îşi scoate laptopul din priză şi aleargă prin casă cu el.

— Dacă nu deschideţi uşa, o vom dărâma! se aude strigând o voce de afară.

Eve iese în fugă din dormitorul ei, punându-şi un pulover peste pijamale.

— Ce naiba se-ntâmplă? strigă ea. Cine-i la uşă?

Cicero îşi deschide gura, dar Eve deja merge pe hol, îndreptându-se spre uşa de la intrare.

Când Max reapare cu mâna goală, Eve intră în cameră urmată de trei poliţişti.

— Aţi spus că am timp până la prânz, strigă ea la ei.

— Ordinele s-au schimbat, doamnă Stanton, spune unul dintre ei şi se uită de la Eve în cămaşa ei de noapte la Cicero, în pijamale şi cu picioarele goale. Domnule Cicero? spune el cu sprâncenele ridicate pe frunte.

— Pe canapea, spune Cicero. Sunt un oaspete. Am dormit pe canapea.

Poliţistul dă încet din cap.

— Ce ordine? spune Eve.

— Dacă veţi continua să împiedicaţi căutarea prin refuzul de a o preda pe Martha Honeydew sau de a ne spune unde e, atunci veţi fi arestată şi judecată pentru obstrucţionarea cursului justiţiei.

— Dar… ea nu e la mine. Şi nu ştiu unde e.

— Avem motive să credem altceva.

— Nu ştiu nimic. Şi puteţi să vă întoarceţi şi să spuneţi asta superiorilor.

— Mă tem că asta nu e o opţiune. Ori ne întoarcem cu Martha Honeydew, ori cu informaţii despre unde se află ea, ori cu dumneavoastră.

— Dar e ridicol! strigă Cicero.

— N-am ce să vă zic, spune Eve încet.

— Atunci, doamnă Stanton, nu avem de ales, trebuie să vă arestăm.

— V-a spus că nu ştie unde e Martha! strigă Max. La ce-o să folosească arestarea ei? Ca să vă spună acelaşi lucru şi la secţia de poliţie?

— Noi doar executăm ordine, îi răspunde polițistul. Doamnă Stanton, vă rugăm să veniți cu noi.

— Și care e acuzația? întreabă Cicero.

— Cum am spus, domnule, obstrucționarea justiției.

— Nu are niciun sens, insistă Cicero. Definiția obstrucționării justiției în acest caz e când o persoană împiedică procedurile judiciare pentru propria persoană sau altă parte.

— V-ați amintit perfect, spune polițistul.

— Explicați-mi cum se întâmplă asta aici, spune Cicero. Ce proceduri judiciare trebuie să se facă Marthei Honeydew? Ce infracțiune a comis ea?

— Nu a anunțat autoritățile competente că e minoră și locuiește fără un adult. După descoperirea acestui fapt, nu s-a predat autorităților și locuiește într-o stare de nesupraveghere permanentă.

— *Nesupraveghere?* Ce cuvânt e ăsta? Inventați totul cum vă vine?

— Nu are pe nimeni care să-și asume responsabilitatea totală pentru acțiunile ei, cum ar fi un părinte sau un tutore repartizat…

— Am spus că eu voi fi tutorele ei legal, îi întrerupe Eve.

— Dar nu ați completat formularele necesare și, până când acelea nu sunt primite, procesate și nu se ia o decizie, asta nu e posibil.

— Dar…

— Cum spuneam… nu are pe nimeni care să-și asume responsabilitatea totală pentru acțiunile ei, ca un părinte sau un tutore numit în mod legal, nu e găzduită într-o instituție de îngrijire și nu e sub controlul autorităților.

— Și asta e o infracțiune, nu-i așa? întreabă Cicero.

Polițistul îl ignoră.

— Vă rog, doamnă Stanton, nu vrem să facem scandal. Dacă ați putea veni cu noi…

— Dar e absurd, spune Max.

Eve îi aruncă o privire.

— Max, nu te băga.

— Doamnă Stanton, mă tem că dacă nu veniți cu noi de bunăvoie, va trebui să vă luăm cu forța.

— Nu! strigă Max.

Eve ridică o mână.

— Pot măcar să mă îmbrac? îl întreabă ea pe polițist.

— Mă tem că nu. Avem instrucțiuni stricte să vă luăm imediat ca să vă fie examinat cazul cât mai repede posibil.

— Ce? Nu pot nici să mă îmbrac?

— Eve, putem lupta cu asta…

— Nu puteți, domnule Cicero. A comis o infracțiune și avem un mandat pentru arestarea ei semnat chiar de prim-ministru.

— *Atât* de periculoasă e?

— Martha Honeydew reprezintă o amenințare gravă la adresa securității noastre naționale și la siguranța publicului.

— Cicero, nu, spune Eve și se încalță. Ce-o să se întâmple? întreabă ea.

— Nu avem voie să spunem, răspunde el.

Eve se uită la Cicero, iar el dă din cap, cei doi făcând o înțelegere mută.

— Veți afla prin canalele obișnuite, spune polițistul și îi înmânează lui Cicero o carte de vizită. Numărul pentru informații și numărul de caz al doamnei Stanton sunt aici; puteți afla cum evoluează lucrurile cu ajutorul lor.

— La un cost premium? întreabă Cicero.

Polițistul nu-i răspunde.

Eve înaintează și îl îmbrățișează pe Max.

— Voi fi bine, mamă, îi spune el.

Se îndepărtează și se uită cu seriozitate la fața lui.

— Ai grijă în cine ai încredere, spune ea, se întoarce și pleacă.

Isaac

Privesc umbrele gratiilor mișcându-se pe peretele opus când răsare soarele, dorindu-mi să se schimbe temperatura de aici, dar nu se întâmplă asta; îngheț aici.

Mă întreb dacă e gheață afară. Dacă acoperă crengile acelui copac și dacă mai trăiește pasărea.

Oamenii care au construit asta sunt deștepți. Camera de filmat mă urmărește, dar publicul nu-și poate da seama cât e de frig, așa că nu mă ascund sub pături pentru că vor crede că am renunțat și nu voi umbla de colo până colo ca să mă încălzesc ca să nu creadă că sunt nervos și voi face tot ce pot ca să nu tremur din cauza frigului ca să nu li se pare că mi-e frică.

În schimb, voi sta aici, pe marginea patului, și mă voi preface că mi-e cald.

Închid ochii o vreme și îmi amintesc când am fost la pădurea Bracken cu Martha. Am făcut un foc și ardea în fața noastră, pârâind și pocnind în timp ce fumul se înălța întâi într-o parte, apoi în alta, după cum bătea vântul.

O țineam în brațe, parcă îi simt și acum căldura și pieptul ridicându-se și coborând în timp ce respira.

S-a uitat la mine și m-am gândit să-i spun că o iubesc. Cuvintele îmi stăteau pe limbă, dar mi s-a părut prea devreme să le spun, poate nu mă

credea sau nu simţea la fel. Vântul mi-a jucat feste noaptea trecută; mi s-a părut că am auzit-o, puteam să jur că am auzit-o spunându-mi că mă iubeşte. Cât îmi doresc să fi fost adevărat, să fi fost cu mine noaptea trecută, aproape de mine, şoptindu-mi acele cuvinte.

Dacă s-ar fi întâmplat asta…

Deschid ochii şi imaginea, amintirea şi speranţele dispar imediat ce frigul celulei mă cuprinde din nou. Mă ridic în picioare, îmi îndrept salopeta şi fac trei paşi până la fereastră. Nu e din sticlă şi, pentru o clipă, îmi ridic faţa ca să simt briza, dar e atât de rece că-mi taie respiraţia. Suspin, dar o tolerez; durerea pe care o simt pe piele şi în gât îmi aminteşte că sunt viu. Când n-o mai suport, îmi las capul în jos şi mă holbez la picioarele mele goale.

Picioarele mele goale pe nisip.

Picioarele unui copil de opt ani care n-au fost reci în acea zi; ardeau pe plaja coaptă de soare.

Mai era o pereche de picioare lângă a mea, erau la fel de mici, dar aveau tăieturi, vânătăi şi lac de unghii cojit.

— Ia-ţi sandalele.

M-am întors şi am văzut o femeie care purta ochelari mari de soare, o pălărie şi un costum de baie roz-deschis, tolănită pe un şezlong. Era Patty.

Şi-a scos căştile din urechi ca să vorbească cu mine.

— N-am dat atâţia bani pe ele ca să nu le porţi, mi-a spus ea.

— *Ea* nu poartă sandale, i-am răspuns eu.

Fata mi-a zâmbit şi ne-am strâns mâinile.

— La mare! a strigat ea.

Am început să alerg cu ea, dar mâna lui Patty mi-a strâns braţul, unghiile ei ca nişte gheare intrându-mi în piele.

— Nu poartă sandale pentru că nu-şi permite, mi-a şoptit ea. Ea nu e ca noi.

Faţa slăbuţă şi ochii mari ai fetei mă rugau să alerg până la mare şi să mă joc.

— De ce? am întrebat-o pe Patty.

— Uită-te la familia ei de-acolo, mi-a spus ea. Haine ieftine şi prosoape care probabil au fost cumpărate de la vreun magazin *second-hand.* Şi uită-te la *părul* ei, pentru numele lui Dumnezeu.

N-am înţeles ce era în neregulă cu părul ei sau de ce era important să nu cumperi prosoape de la ce-o fi fost acel magazin second-hand şi nici n-am înţeles de ce nu trebuia să ai haine ieftine. Dar am dat drumul mâinii fetei şi am dat din cap, uitându-mă la ea.

Fata a fugit, iar Patty şi-a pus căştile din nou şi s-a întors să se prăjească şi pe cealaltă parte, ca un pui la frigare.

Când m-am așezat pe celălalt șezlong, Jackson s-a întors de la bar cu două cocktailuri.

— Pot să merg la mare cu altcineva? l-am întrebat eu.

Și îmi amintesc atât de clar acum, nu știu de ce îmi amintesc *de-abia* acum.

— Chiloțeii ăia – m-a întrebat el – sunt cei pe care ți i-a cumpărat mama ieri?

Am dat din cap afirmativ.

El s-a uitat la Patty, care era în lumea ei, apoi iar la mine.

— Atunci nu se poate, amice, mi-a spus el. M-ar omorî dacă te-aș lăsa să intri în mare cu ei. A dat din cap. Costă prea mult ca să te prostești cu ei.

L-am privit punând cocktailurile în echilibru pe masa de lemn.

— Dar îți stă bine cu ei, mi-a spus el, uitându-se din nou la mine.

M-am așezat din nou pe șezlong și am luat consola de jocuri.

— Copiii din ziua de azi, a spus el, încă uitându-se la mine. Au toată plaja la dispoziție să se joace și ei vor doar jocuri video.

Am pus-o jos și m-am uitat la picioarele mele goale.

•

Am foarte puține lucruri care să mă distragă aici și foarte mult timp de gândire. Îmi amintesc și ce nu vreau.

Îmi amintesc că întotdeauna era Jackson cel care venea la ședințele cu părinții.

Jackson m-a învățat să merg pe bicicletă.

Jackson mi-a construit o casă în copac.

Jackson mi-a citit benzi desenate la culcare.

Și l-am împușcat pe acel om.

Jackson mi-a omorât mama.

Jackson a fost un traficant de droguri.

Jackson a călcat-o cu mașina pe mama Marthei.

Jackson a omorât pe alții ca să-și salveze pielea.

Iar eu l-am împușcat pe *acel* om.

Nu pot să mă împac cu existența celor doi; trebuie să fi trăit unul lângă altul. Poate că nimeni nu e cu adevărat bun sau rău, sau poate că unul dintre ei a câștigat la sfârșit. Sau poate s-a întâmplat ceva care l-a împins să fie așa.

2:30 după-amiaza.
Moartea este Justiție

Se aude muzica cu ritm de bătaie a inimii de la începutul emisiunii, logoul cu ochi clipește și strălucește, iar luminile de deasupra publicului din studio se sting, în timp ce cele de deasupra scenei se aprind mai tare. În pantaloni și vestă de culoarea cărbunelui și o cămașă violetă cu nasturii descheiați la gât, Joshua intră pe scenă cu pași mari, un zâmbet larg și un semn cu mâna de bun venit.

Publicul aclamă și aplaudă. Merge în centrul scenei, se oprește și ridică mâinile.

JOSHUA: Doamnelor și domnilor, vă mulțumesc și bine ați venit la ediția de zi din mijlocul săptămânii a emisiunii *Moartea este Justiție*!

Publicul aplaudă mai tare.

JOSHUA: Mai târziu, la emisiunea de seară, vom avea actualizări live din toate celulele, ne vom uita la statistici și vom vedea cine e mai probabil să moară – va fi o emisiune pe care *nu* veți vrea s-o pierdeți, dar, la început, doamnelor și domnilor telespectatori…

Face o pauză pentru efect, mijește ochii și își lasă capul în jos.

JOSHUA: în această după-amiază avem un invitat foarte special pentru dumneavoastră.

Se aude un „Ooo” din public.

JOSHUA: Dar, înainte să aflăm cine este acel invitat special, haideți să ne punem la curent întâi cu drama noastră în plină desfășurare. Cazul nostru care este diferit de orice alt caz de până acum. Într-adevăr, o premieră aici, la *Moartea este Justiție.* Da, e tragedia lui Isaac Paige.

O muzică mai lentă și emoționantă începe, în timp ce Joshua merge până la pupitrul lui și se așază pe scaunul înalt din stânga lui. Pe ecranul din dreapta, logoul cu ochi dispare și e înlocuit de o înregistrare live cu Isaac în Celula 3. Muzica se aude tot mai încet.

JOSHUA: Cu toții cunoaștem povestea, așa de tragică și de șocantă cum este. Un număr record de 25,5 milioane de telespectatori au urmărit cum nevinovata Martha Honeydew a fost declarată vinovată de împușcarea lui Jackson Paige, doar ca acest tânăr…

Ridică o mână în direcția ecranului.

JOSHUA: – … să-și recunoască vinovăția. A fost o răsturnare de situație dramatică și sfâșietoare…

MEMBRUL PUBLICULUI NR. 1: Dar încă nu ştim ce s-a spus! Aţi pierdut semnalul!

MEMBRUL PUBLICULUI NR. 2: Vrei să spui că un număr record de oameni s-au uitat la un ecran gol!

MEMBRUL PUBLICULUI NR. 3: Şi nu e pe WatchBack. Nici pe internet! Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat!

Publicul se aude tot mai tare. Joshua nu face nimic ca să-l calmeze. Face o grimasă şi îşi atinge urechea, apoi ridică o mână ca să-şi ferească ochii de lumină. Bufnituri şi tot felul de zgomote se aud dinspre public, vocile se aud mai încet. Joshua se ridică în picioare.

JOSHUA: – Fără alte prezentări, haideţi să întâmpinăm invitatul special de azi…

Zgomotele nu se mai aud.

JOSHUA: Doamnelor şi domnilor, telespectatori de acasă, vă rog să aplaudaţi pe cineva care este în centrul acestui caz şi care o cunoaşte pe rătăcitoarea Martha Honeydew la fel de bine ca o mamă. Cineva despre care sunt sigur că ne poate ajuta să înţelegem aşa-zisa relaţie dintre Martha şi Isaac Paige. Da, este reprezentanta lui Isaac Paige, cea care a fost invitată a emisiunii *Moartea este Justiţie* de trei ori… doamna Lydia Barkova!

Luminile se schimbă. Publicul aplaudă. Îmbrăcată cu obişnuita ei fustă veche şi un pulover, doamna B, cu ochelari cu rame groase pe vârful nasului, vine din culise, trece prin spatele pupitrului şi se urcă cu greu pe scaunul înalt. Joshua se ridică în picioare, îi strânge mâna, apoi se aşază la locul lui. În studio se face linişte.

JOSHUA: Doamnă B… pot să vă spun doamnă B?

DOAMNA B (dând din cap): Puteţi. Părerea mea este că sunteţi un gentleman. Vă respect.

JOSHUA (încruntându-se, cu o voce joasă): Mulţumesc, sunteţi foarte amabilă. Treceţi printr-o perioadă destul de şocantă. Îmi imaginez că trebuie să fie o perioadă foarte stresantă şi dificilă.

DOAMNA B: Este, domnule Decker.

Doamna B îşi frânge mâinile.

JOSHUA: De fapt, dacă ne gândim la ce a însemnat anul trecut pentru dumneavoastră, v-aţi pierdut cea mai bună prietenă, pe Beth Honeydew – mama Marthei –, pe fiul dumneavoastră…

DOAMNA B (întrerupând): Nu i-am pierdut, domnule Decker, v-aţi exprimat prea frumos. Au fost ucişi. Asasinaţi.

JOSHUA: Doamnă B, asasinarea e un cuvânt prea dur.

DOAMNA B: Care e definiţia asasinatului? Am verificat dicţionarul mai înainte. Scrie: „uciderea premeditată a unui om de către altul". Jackson a plănuit s-o omoare pe Beth, ştim asta, am văzut-o în acel videoclip filmat cu camera de supraveghere.

Se aud murmure în public. Nişte lumini pâlpâie când oamenii îşi scot telefoanele şi le pornesc.

DOAMNA B: Şi ce-i asta? Aici? Scaunul ăsta electric mi l-a luat pe Ollie, pe fiul meu, pe fiul meu *nevinovat*?

JOSHUA: Pedeapsă capitală. Justiţie.

DOAMNA B: Nu e uciderea plănuită a unui om de către altul?

Joshua nu răspunde. Doamna B se foieşte pe scaun şi se ridică în picioare. Dă încet din cap.

DOAMNA B: Domnule Decker, mă surprindeţi. Mă aşteptam la asta de la femeia care a fost aici mai înainte, cum o chema? Femeia aceea slabă, cu faţa de plastic.

JOSHUA: Kristina?

DOAMNA B: Da, Kristina. Mă aşteptam la asta de la ea, dar de la dumneavoastră? Văd că nu sunteţi prost şi nu vă ţineţi capul în nisip. Ştiţi ce se întâmplă. Ştiţi adevărul. Dar sunteţi isteţ. Un om complicat. Ştiţi că asta e o crimă. Ştiţi că e ceva greşit; o văd pe faţa dumneavoastră. Aţi văzut ce s-a întâmplat cu Martha în Celula 7. Aţi auzit probele împotriva politicienilor şi a oamenilor importanţi, nu-i aşa?

JOSHUA: Îmi pare rău, doamnă B, nu înţeleg la ce vă referiţi. Cred că s-a început o anchetă a evenimentelor cu înregistrarea din acea seară şi cu starea mentală a Marthei, dar nu-mi aduc aminte…

DOAMNA B: Asta vă spune să-mi ziceţi vocea din urechea dumneavoastră? Să mă faceţi să par o nebună? O rusoaică nebună care nu înţelege engleza? Vă controlează chestia aia din ureche?

JOSHUA: Doamnă B, am putea să abandonăm conversaţia asta pentru un moment şi să vorbim despre Isaac în continuare.

Doamna B se lasă pe spate, îşi lasă capul în jos şi priveşte peste ochelari.

DOAMNA B: Isaac? Bine, hai să facem asta, să vorbim despre Isaac. Domnule Decker, spuneţi-mi cum oamenii de aici şi cei de acasă pot vota corect dacă nu ştiu ce s-a întâmplat?

JOSHUA: Știu că Isaac a pledat vinovat pentru împușcarea tatălui lui adoptiv, Jackson Paige.

DOAMNA B: Dar știu și de ce a făcut asta?

JOSHUA: Legea prevede că motivul uciderii unui cetățean e irelevant în condamnarea unui acuzat. Dar să continuăm, doamnă B, și să vorbim despre relația lui cu Martha.

DOAMNA B: Nu, haide să continuăm cu problemele legale. Știu ce spune legea, domnule Decker, dar vreau să știu ce credeți *dumneavoastră.*

Se întoarce spre public.

DOAMNA B (strigând): Și vreau să știu și ce credeți *voi.*

Se ridică în picioare și merge spre public. Joshua o privește stupefiat.

DOAMNA B: Ce credeți? Vreți să știți de ce Isaac și-a împușcat tatăl? Toți cei care au fost în camera de vizionare știu pentru că au văzut asta în videoclip! Oamenii care au stat unde stați și voi acum au văzut și ei! Dar nu spun nimic!

Se oprește la marginea scenei și gesticulează cu un deget în aer.

DOAMNA B: Autoritățile și guvernul ascund adevărul de oameni. Îi împiedică pe oameni să vorbească. Îi împiedică pe oameni să afle adevărul! Oamenii ca voi nu știu că Jackson a călcat-o pe Beth Honeydew cu mașina lui, dar există un videoclip în care se vede asta. Jackson a omorât-o pe Beth, dar fiul meu a fost executat pentru asta. Iar Isaac? Isaac l-a împușcat pe Jackson ca să salveze viața Marthei! Am văzut videoclipul cu Jackson când o strângea de gât cu cureaua, spunând că o va omorî.

Microfonul ei nu mai funcționează, iar vocea i se aude cu întreruperi.

DOAMNA B (strigând): Ei opresc… funcționarea microfonului. După aceea… opresc… programul. Sau… pe mine…

Joshua merge de la pupitru până lângă ea.

JOSHUA (șoptind): Lydia… întoarce-te la pupitru.

Tresare și își prinde urechea cu mâna.

MEMBRUL PUBLICULUI NR. 4: Isaac Paige merită să moară! Noi merităm dreptate! Copiii noștri merită străzi sigure!

MEMBRUL PUBLICULUI NR. 5: Ochi pentru ochi. Și-a împușcat tatăl, am văzut asta. Cu *toții* am văzut asta!

DOAMNA B: Ochi pentru ochi e o prostie! E greșit…

MEMBRUL PUBLICULUI NR. 6: Simpatizanții ca tine ar trebui să-și țină gura! Buni samariteni nenorociți. Dacă ar fi după voi, le-ați da drumul la toți! E

un criminal și nu vrem criminali pe străzile noastre! Vrem să știm că familiile noastre sunt în siguranță!
DOAMNA B (strigând): Aboliți pedeapsa cu moartea!

Strigătele furioase ale publicului umplu sala.

MEMBRUL PUBLICULUI NR. 5: Și să dăm drumul ucigașilor de copii? Să-i lăsăm să meargă pe străzile noastre ca să omoare din nou? Ești nebună de legat!

DOAMNA B: Asta nu e dreptate…
MEMBRUL PUBLICULUI NR. 5: Și să le dăm drumul e? Ce dreptate-i aia pentru victimă? Dar tu poți să spui asta, nu-i așa? Fiul tău a fost un criminal.
DOAMNA B (strigând): Nu!
MEMBRUL PUBLICULUI NR. 4: Voi, simpatizanții, sunteți la fel de periculoși precum criminalii. Ar trebui să fiți închiși pentru atitudinile voastre.
MEMBRUL PUBLICULUI NR. 5: Închideți-i pe toți în Rises! Toți cei de-acolo sunt niște simpatizanți mizerabili.
DOAMNA B: Vă înșelați! Noi avem inimă. Nu suntem motivați de bani ca voi!
MEMBRUL PUBLICULUI NR. 5: Construiți un zid!

Publicul strigă și înjură tot mai tare. Unii se ridică în picioare și amenință cu pumnii în aer. Joshua o prinde de braț pe doamna B și încearcă să o tragă mai departe.

JOSHUA: Lydia! Haide!
DOAMNA B: Nu renunț. Lupt pentru ceea ce cred.

Câțiva membri ai publicului se urcă pe scaune, alții își învârtesc telefoanele mobile prin studio, filmând scena. O sticlă de Cola zboară spre scenă, fâsâie și își varsă conținutul pe scenă. Apoi urmează o cutie de carton cu popcorn, un burger pe jumătate mâncat…

JOSHUA: Haide, Lydia! Acum!

Altă sticlă de plastic zboară spre scenă, lovind-o pe doamna B chiar în piept. Joshua o trage mai departe cu mai multă forță. Oamenii din public se ridică de pe scaune și se îndreaptă clătinându-se spre ei. Luminile pâlpâie. Se aud zgomotele făcute de lucruri care cad.

Deasupra tuturor, logoul cu ochi se întoarce pe ecran, acoperindu-l cu un albastru rece ca gheața în timp ce privește scena.

Martha

Trebuie să-mi limpezesc mintea. Să iau o hotărâre. Mă îndrept spre centrul City-ului ca să mă ascund în mulţime. Cu gluga pe cap şi mâinile în buzunare. Sper că sunt anonimă.

E foarte aglomerat.

Cumpărăturile de Crăciun.

Uită-te la toate pungile lor.

Probabil sunt pline de lucruri pe care nimeni nu le vrea. Cineva se loveşte de mine, iar eu mă uit în altă parte. Atunci o văd.

E un vânzător de ziare şi ţine prima pagină în aşa fel încât s-o vadă toată lumea. Şi pe ea e… e…

Sunt eu.

Mă opresc şi mă holbez la imaginea mea care se holbează la mine.

E poza mea de când am fost arestată. Nu mă pot mişca. Oamenii se lovesc de mine şi mă înghiontesc, mă împing, comentează, dau din cap.

Doamne, arăt groaznic. Sunt rasă pe cap, am o privire sălbatică şi speriată. Citesc titlul: „Martha cea nebună".

Mă apropii, încercând să mă aplec fără ca vânzătorul să mă vadă şi scrutez articolul, citind câte o jumătate de propoziţie din loc în loc.

„Stimatul psiholog Penny Drayton declară că Honeydew are probleme grave de personalitate… a construit o reţea vastă de minciuni… caută atenţia… trebuie să fie închisă pentru siguranţa altora".

Mi se întoarce stomacul pe dos.

Mă defăimează. Spun minciuni peste minciuni ca să se acopere. De ce mi-am permis să cred că nu vor face asta? N-au făcut-o întotdeauna?

Nu mai pot să citesc; mi se face rău.

O femeie mă împinge tare.

— Nu poţi sta în mijlocul trotuarului! strigă ea. Dă-te la o parte!

Sunt gata să ridic capul şi să-i răspund, dar ceva nu mă lasă să fac asta.

— Îmi pare rău, murmur eu şi mă dau grăbită la o parte, lângă vitrina unui magazin în care se vând televizoare.

Dar sunt şi acolo.

Fiecare ecran e umplut de imaginea mea!

La naiba.

Dar totul se schimbă. Imaginea mea alunecă la colţul ecranelor şi apare o prezentatoare de ştiri. Pare serioasă, dar nu aud ce spune. Oricum, continui să privesc.

Textul circulă în partea de jos a ecranelor. Clipesc şi iarăşi clipesc, încercând să mă concentrez.

MARTHA HONEYDEW, INAMIC PUBLIC ŞI AMENINŢARE LA SIGURANŢA NAŢIONALĂ, A FUGIT DE AUTORITĂŢI. PUBLICUL ESTE AVERTIZAT SĂ NU SE APROPIE DE EA. DACĂ O VEDEŢI, SUNAŢI IMEDIAT LA LINIA NOASTRĂ DE ASISTENŢĂ TELEFONICĂ. OFERIM RECOMPENSĂ PENTRU ORICE INFORMAŢIE CARE AR PUTEA DUCE LA REARESTAREA EI.

Oare se holbează toată lumea la mine?

Sau sunt paranoică?

Tremur.

Sunt speriată.

Iisuse Hristoase.

Cum pot să facă asta?

Ce le-am făcut?

Ameninţ siguranţa naţională?

Ecranul se schimbă din nou. Apare un videoclip cu mine alergând prin grădina din spatele casei lui Eve. Cum au făcut rost de el?

Mă cuprinde un fior de groază.

Ţi se face pielea de găină, spunea doamna B.

Mă uit pe lângă ecrane şi înăuntrul magazinului. Un tip stă acolo. Pare un muncitor. Se încruntă la mine.

Mă întorc, intru în mulţime şi, în timp ce fac asta, ridic privirea spre ecranul masiv care atârnă deasupra cinematografului. De obicei, toţi pixelii strălucesc din cauza reclamelor.

Dar nu şi astăzi.

Asta nu e o reclamă.

Asta sunt eu.

O imagine masivă a mea.

Ce...?

Încerc să mă uit la oameni de sub glugă. Foarte mulţi se uită la ecran. Se întorc spre persoanele de lângă ei şi arată cu degetul, făcând poze cu telefoanele lor mobile.

N-am făcut nimic! Îmi vine să strig şi tremur, cu lacrimi în ochi.

De ce fac asta?

Trebuie să plec.

Merg cât de repede pot, încercând să evit oamenii care se holbează la acel ecran.

După colţ, alt vânzător de ziare.

Mai multe poze cu mine.

La naiba, la naiba, la naiba, la naiba.

Merg după alt colţ. Pe o alee. Traversez o stradă. Merg pe o stradă lăturalnică, fără să am habar unde sunt şi spre ce mă îndrept. Mă tot mişc. Traversez o stradă largă, merg pe una mai mică şi e mai multă linişte. Nu ştiu dacă aşa e mai bine.

Se tem de tine, îmi spune vocea din cap. *Sunt îngrijoraţi din cauza a ceea ce ai.*

Dar ce să fac?

Aud zgomot în faţă. Mulţimi de oameni. E mai uşor să mă ascund. Să mă amestec printre oameni.

Mă grăbesc până la capătul străzii, apoi merg pe un drum mai larg. Curtea Regală de Justiţie – şi studiourile de televiziune ale emisiunii *Moartea este Justiţie* – sunt în faţa mea.

Clădirea e toată numai turnuleţe, ferestre, uşi mari şi gratii.

Şi ochiul acela. Ochiul acela blestemat.

Dar se întâmplă ceva.

Simt ceva ciudat în aer, ca o nervozitate sau aşteptare. Oamenii ies de pe uşa principală şi din părţile laterale.

Strigă, unii scandează, par furioşi şi fac zgomot.

Ce spun?

Unii îşi ridică pumnii în aer.

Ies de pe strada lăturalnică şi traversez pe trecerea de pietoni, încercând să mă apropii şi să înţeleg ce spun toate acele voci amestecate.

Acum sunt mai multe.

De unde vin?

Alunec prin mulţime.

— Ce se-ntâmplă? îi strig unui bărbat. Are pumnul ridicat şi se uită urât la uşile principale.

— Simpatizanţi blestemaţi! spune el.

Eu nu spun nimic şi îmi ţin capul în jos.

— Femeia aia, Barkova! continuă el. A cerut abolirea pedepsei cu moartea. A spus că ar trebui să lăsăm criminalii în libertate.

Mi se întoarce stomacul pe dos şi mă trec fiori reci.

— *Lydia* Barkova?

Rânjeşte, dar e prea ocupat să dea cu pumnul în aer odată cu ceilalţi ca să se uite la mine.

— Da, femeia aceea din Rises. A fost la *Moartea este Justiţie.* A fost de *trei* ori până acum – ce-ţi spune asta? Acum e reprezentanta lui Isaac Paige. A vorbit aiurea, a spus că nu există dreptate, a spus că pedeapsa cu moartea e greşită din punct de vedere moral, a spus că noi – oamenii care locuim în City – nu avem inimă sau conştiinţă. Adică numai prostii.

— De unde ştiţi că asta a spus? Aţi fost acolo? Chiar astea au fost cuvintele ei?

— E peste tot pe internet. Toată lumea ştie ce-a spus.

Se învârte ca să se uite la mine, iar eu îmi ascund capul mai bine în glugă.

— Pari a fi una dintre ei. Eşti din Rises? De ce nu te întorci acolo? Dă din cap. Au avut dreptate când au zis că trebuie să ridice un zid.

Mă îndepărtez de el. Am auzit destul. E înspăimântător. Se simte ura în aer şi se împrăştie minciuni. Trec pe lângă o femeie de vârstă mijlocie care priveşte la telefonul ei; văd că e pe site-ul National News. Literele roşii şi groase ale titlului strălucesc.

„Purtătoarea de cuvânt a cartierului Rises cere libertatea pentru criminali".

Nu, mă gândesc eu, *nu ar fi spus niciodată aşa ceva.*

Suntem demonizaţi.

Îi învaţă să ne urască.

Cine sunt „ei"?

Cine face asta?

Şi de ce?

Pentru că ai putea fi puternică, spune acea voce din capul meu. *Pentru că sunt speriaţi.*

Un bărbat de lângă mine mă împinge şi mă priveşte în ochi. Mă uit în altă parte, dar el încremeneşte.

— Martha Honeydew? îl aud întrebând.

Încerc să trec prin mulţime şi să mă ascund.

— Martha Honeydew? strigă el.

Continui să împing corpurile din jurul meu, dar chiar atunci mulţimea înaintează şi sunt împinsă înapoi de unde-am plecat.

— E acolo! strigă cineva. Honeydew!

La naiba.

Se aude o înjurătură şi un strigăt, iar capetele oamenilor se întorc spre faţada clădirii, slavă Domnului, nu mai sunt centrul atenţiei, dar oare la ce se uită toţi?

Mă întorc şi eu şi mă uit cu ei.

Doamna B.

E acolo, iese din clădire.

Mulţimea urlă şi se împinge tare acum. Eu sunt înghiţită, prea mică pentru a vedea peste capetele lor şi a înţelege ce se întâmplă. Cuvintele pe care le strigă şi le scandează se amestecă, se strigă nume. Încerc să înţeleg ceva, dar nu pot.

Încerc să mă împing prin spațiile dintre oameni, dar mulțimea e puternică și oamenii sunt furioși. Se aude alt strigăt, ceva se întâmplă. Nu văd ce.

Aud copite pe asfalt.

Se sparge ceva din sticlă.

Se aude un vâjâit.

Apoi strigăte și țipete.

Mă împing tot mai tare, îndreptându-mă spre acele gratii negre și acea ușă mare, dar nu pot să ajung acolo. Sunt forțată să merg într-o parte, apoi în alta.

Zboară lucruri deasupra capului meu – pietre, sticle, gunoaie scoase din coșuri – oamenii țipă.

Sunt speriată.

— Decker! Aud pe cineva strigând, mă uit printre umerii oamenilor din jurul meu și îl văd pe Joshua Decker trăgând-o de mână pe doamna B.

Ce face cu ea?

— Doamnă B, șoptesc eu din mulțime. Doamnă B.

N-are cum să mă audă, dar se întoarce spre mine.

Îi văd fața și ne privim în ochi.

Un zâmbet se întinde pe fața ei caldă, pielea din jurul ochilor i se încrețește în spatele ochelarilor ei cu ramă groasă, iar tot corpul ei se ridică în timp ce-și întinde brațele spre mine și pare mai fericită decât am văzut-o de multă vreme.

E aproape ca o mamă pentru mine și o iubesc.

E stâlpul meu de susținere, stânca mea, cea mai bună prietenă.

Se eliberează din mâna lui Joshua și vine spre mine, cu brațele întinse, gata să mă întâmpine.

Ne zâmbim una alteia și totul dispare în jurul nostru.

Doamna B.

Farul meu.

Stânca mea.

Ce să fac?

Îl văd pe Joshua clătinându-se prin mulțime, după ea, dă din cap și privește în jos.

Aud copite din nou.

Dintr-odată, apare poliția în jurul meu, o mulțime de cai și corpuri, și nu mai înțeleg nimic.

Un fel de gaz se împrăștie pe drum și totul e ascuns în ceață.

— Doamnă B, mă bâlbâi eu. Doamnă B! Merg cu greu prin ceață, cu mâinile întinse, aplecându-mă, mă ustură ochii. Oamenii fug mai departe, unii țipă, alții plâng, tușind când își pun fularele pe gură și își șterg fețele.

— Doamnă B! strig eu acum.

Mai multe lucruri sunt aruncate în aer – pietre, cărămizi, ceva de genul acesta –, dar le ignor pe toate, tușind în drumul meu prin norul de ceață, în timp ce-mi lăcrimează ochii și îmi curge nasul, știind că ea trebuie să fie pe undeva prin apropiere.

Vântul bate pe drum, puternic și rece, iar norul e împrăștiat.

Iat-o. Iat-o.

Dar cineva aleargă spre ea.

Cu un cuțit în mână.

Alerg și eu.

Dar el ajunge la ea înaintea mea.

O văd cum se încruntă la el, dă din cap și cuțitul se înfige în ea.

— Doamnă B! strig eu cât de tare pot. Lydia! strig eu pentru că acum nu-mi mai pasă. Și alerg spre ea. Cu tot felul de rahaturi care cad din cer, alerg spre ea.

Dar ea e la pământ și el o înjunghie din nou.

— Nu! țip eu.

Îl văd pe Joshua, care se îndreaptă și el spre ea, cu ochii mari de groază și gura căscată din cauza șocului.

Bărbatul își scapă cuțitul, se întoarce și fuge cu câteva secunde înainte să ajung eu la ei.

Mă arunc la pământ, lângă ea.

— Nu, strig eu, nu, nu, nu…

Îi ating fața, îi dau părul la o parte, mă uit în ochii ei.

Sunt goi.

— Doamnă B, țip eu. Doamnă B! Nu, nu. Nu!

Mâinile îi cad de pe burtă, iar sângele curge din ea.

Dau din cap și trag de hainele ei îmbibate cu sânge. Curge foarte mult sânge din ea, pe hainele ei, pe corpul ei, într-o baltă pe pământ, pe mâinile ei, pe brațele ei.

Stau în genunchi pe sângele ei; mâinile mele sunt acoperite cu el. Îi ating fața, îi mișc capul, îi caut pulsul, încerc să văd dacă mai respiră…

Of, la naiba, of, nu, of, nu, nu…

Joshua îngenunchează lângă mine.

— Tu ai plănuit asta? strig la el.

— Încercam s-o ajut, murmură el cu o voce groasă și furioasă. Încercam s-o duc într-un loc sigur.

— Știai că cineva o s-o-njunghie? Știai?

— Bineînţeles că nu! sâsâie el la mine. Faţa lui e palidă, ochii lui sunt umezi. Oare să-l cred? Martha, trebuie să pleci, spune el. Trebuie să fugi. Dacă te prind…

— Nu pot! strig eu. Trebuie să stau cu ea. Trebuie să lupt. Oamenii de aici trebuie să ştie…

El dă din cap, uitându-se la mine.

— Nu aşa, spune el. Ei te urmăresc. Dacă te văd aici, te vor învinovăţi pentru toate asta. Vor să te facă să pari un monstru.

— Dar… Mă uit în jos, la doamna B. Nu-mi vine să cred… nu pot…

— Martha, şopteşte el din nou, aplecându-se mai aproape de mine. Martha! Ridică-te acum şi fugi. Uită-te în jurul tău!

Fără tragere de inimă, îmi ridic capul.

Gazul se risipeşte.

Un cerc gol se formează în jurul nostru.

Oamenii ies din ceaţă ca nişte fantome.

Şi, în spatele lor, mai clare, se văd nişte căşti negre mişcându-se ca furnicile.

Vin spre noi.

Spre mine.

— Martha, pleacă! mă roagă Joshua. Pleacă!

Dau din cap, uitându-mă la el, şi mă ridic repede în picioare. Tremur, mă simt rău, totul se învârte în jurul meu, dar mă împing prin mulţime şi plec de acolo cât de repede pot.

Casa familiei Stanton

„Astăzi au izbucnit revolte în faţa clădirii cunoscute sub numele de Curtea Regală de Justiţie, care este acum sediul studiourilor de televiziune ale emisiunii *Moartea este Justiţie*”.

Prezentatorul de televiziune nu arată nicio urmă de emoţie când citeşte de pe prompter.

„Protestatarii au fost agitaţi de cererile invitatei emisiunii – doamna Lydia Barkova – de a aboli pedeapsa cu moartea, pretinzând că ar trebui să ne fie milă şi de criminali.

Doamna Barkova era reprezentanta acuzatului Isaac Paige, după ce a făcut o campanie puternică în trecut pentru nevinovăţia fiului ei şi pentru fugara Martha Honeydew.

Purtătorii de cuvânt ai emisiunii *Moartea este Justiţie* au declarat în mod repetat că aceste opinii aparţineau doar doamnei Barkova şi nu reprezentau în niciun fel emisiunea sau Casa de Producţii Ochi pentru ochi.

Din nefericire, după emisiune, doamna Barkova a murit în urma unui incident prin înjunghiere în faţa studiourilor. Se crede că vinovată de această crimă poate fi ruda unei victime al cărei criminal a fost găsit „nevinovat" după un vot la limită. Dacă acesta este cazul, ar putea duce la cereri ca vinovăţia şi executarea pedepsei să nu mai fie decisă prin vot majoritar, aşa cum se întâmplă în prezent, când este nevoie de cel puţin cincizeci la sută.

Vă vom prezenta noutăţi despre această crimă imediat ce poliţia ni le va furniza.

Trecem la alte ştiri…"

Cicero începe să scoată din pachete mâncarea chinezească la masa din bucătărie şi se uită la Max.

— O cunoşti?

— Nu, dar ştiu că Martha ţinea mult la ea, spune el şi scoate două furculiţe din sertar. Nu mai ştiu ce să cred în ziua de azi. Adică, doamna B n-a spus chiar aşa ceva în emisiune, nu-i aşa?

Cicero dă din cap.

— Când ştim noi tot adevărul?

Max se holbează la mâncarea din faţa lui.

— Să ştii că nu mi-e poftă de mâncare. Mama nu e aici, nici Martha, acum nici doamna B nu mai e.

— Nu e vina ta.

Max ridică din umeri.

— E ridicol. Când te gândeşti că cineva ar înjunghia o persoană doar pentru ce a spus. Sau pentru ce *cred* ei că a spus. Dar mă întreb… Se opreşte şi îşi scarpină capul. E destul de convenabil, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui?

— Că cineva care era împotriva pedepsei cu moartea a fost ucis, cineva care nu se temea să vorbească. Şi care, întâmplător, era un prieten şi suporter al Marthei.

— Vrei să spui că ei au plănuit asta? Să o ducă la emisiune ca să-şi spună părerea, apoi să-i închidă gura?

— Vreau să spun… cred, mă întreb… după ce te-a minţit cineva în legătură cu un lucru, cum poţi să ai încredere că nu te va minţi şi în legătură cu altceva? Max bagă nişte mâncare în gură şi mestecă, gândindu-se.

— Am sunat la numărul acela ca să aflu ceva despre mama, spune el în cele din urmă. Dar am aşteptam mult timp şi după aceea mi-au închis. Face o

pauză, își lasă capul în jos pentru o clipă și pune furculița jos. Sunt foarte îngrijorat, șoptește el.

Cicero își ridică privirea și vede durerea de pe fața lui Max, chiar dacă el se luptă s-o ascundă.

— Știu, îi răspunde el cu blândețe. Am încercat și eu mai devreme și n-am reușit nici eu să vorbesc cu ei. Dar sunt sigur că va fi bine, Max, continuă el, însă amândoi evită să se privească în ochi și cuvintele lui par vorbe goale.

— Voi încerca din nou, spune Max, scoțându-și telefonul mobil din buzunar.

— Max, sună de pe telefonul fix. E mai ieftin. Ultima dată l-am văzut în camera mamei tale.

Max dă din cap, își lasă mâncarea și iese din bucătărie, merge pe hol și intră în camera lui Eve. Se oprește o clipă, încercând să ignore senzația că ar trebui să bată la ușă, apoi intră.

Camera ei e pe jumătate luminată; perdelele sunt date la o parte, iar becurile stradale luminează totul într-un fel ciudat. Se uită prin camera ei, la fotografia de familie de pe noptiera ei, la ursulețul de pluș pe care i l-a cumpărat de ziua mamei, la cartea pe care i-a ales-o din bibliotecă și la patul ei cu așternuturile șifonate, de parcă ar fi fost smulsă din el.

Mijește ochii prin întuneric. Vede telefonul ei mobil, niște foi de hârtie și un pix.

— E acolo? strigă Cicero din bucătărie.

Max se uită la restul camerei și vede telefonul pe partea cealaltă a patului ei. Când se apleacă peste pat ca să-l ia, mâna lui prinde ceva pe jumătate ascuns sub faldurile plăpumii. Se uită în jos – e un plic cu numele lui scris pe el.

Cu telefonul într-o mână, se ridică înapoi în picioare.

— Max? strigă Cicero din nou.

Max se holbează la plicul cu numele lui. E închis și lipit.

— L-ai găsit? Ți se răcește mâncarea.

Max ia plicul și îl bagă în buzunar.

— L-am găsit! strigă el și iese grăbit din cameră.

Martha

Sunt amorțită.

Mi-e rău.

N-am cuvinte.

Sunt goală pe dinăuntru.

Plâng.
M-am rătăcit.

Merg.
Merg.
Merg.

Nu am
cuvinte.
Nu pot gândi.
Nu pot vorbi.

Stai jos, Martha.
Stai.
Ghemuieşte-te.
Renunţă.
Mori.

Mă aşez.
Pe trotuar.
E rece.
E ud.

Şi mă ghemuiesc.
Mă urăsc pe mine însămi.
Mă urăsc cu patimă.
Îmi închid ochii. „Lasă-mă să plec. Ia-mă".
Bate vântul rece. Prin mine. Leneş.
Îmi amintesc ce mi-ai spus o dată, doamnă B; vântul leneş – prea leneş ca să te ocolească – trece prin tine.
Ai spus multe lucruri.
Nu da vrabia din mână pe cioara de pe gard.
Aşchia nu sare departe de trunchi.
Vorbele tale amuzante.
Cazi de şapte ori, te ridici de opt, mi-ai spus o dată.
Deschid ochii.
De câte ori am căzut?
Dar trebuie să mă ridic, nu-i aşa?
Să renunţ sau să mă ridic.
Dar ce să fac?

Îmi amintesc ce m-am întrebat mai devreme: *ce n-ai face?* În timp ce mă mișc, inelul puzzle sare pe lănțișorul din jurul gâtului meu și aud ecoul cuvintelor lui Isaac în mintea mea: *e greu la început, dar continuă să încerci.*

Pe bune?

Ce altceva ai mai spus?

Sper să te inspire să continui să încerci.

Îmi scot telefonul din buzunar. Apăs pe butoane cu degetele tremurânde.

Îl țin la ureche.

Aud cum sună.

— Alo, spune o voce.

Respir sacadat.

— Martha? întreabă el. Martha, tu ești?

— Max, șoptesc eu printre hohotele de plâns. Eu… eu…

Nu pot vorbi.

Doar ascult.

Dau din cap.

Mă uit în jur.

— Te rog, șoptesc eu.

Șoptesc numele de pe indicatorul străzii de deasupra mea și scap telefonul din mână.

Mă reazem de zid și închid ochii din nou.

•

Cred că mirosul e cel care mă trezește.

Cafea și… ce-i asta… mâncare chinezească?

Deschid ochii și văd o pătură în jurul meu și pe Max.

— Îmi pare rău, șoptește el și îmi dă un pahar de carton, întind mâna să-l iau, apoi mă opresc. Mâinile mele sunt roșu-închis de la sângele uscat. La fel sunt și mânecile hainei. Mă uit în jos; așa sunt și genunchii mei, și pantalonii. Doamne.

— Ai fost cu ea? întreabă el.

Dau din cap.

— Au înjunghiat-o, murmur eu.

— Știu, șoptește el. Îmi pare rău.

Îmi dă cutia de carton cu mâncare chinezească.

— Ar trebui să mănânci, îmi spune el. Sunt doar niște resturi. N-am mai avut mare lucru prin casă.

— Mersi, răspund eu.

— Dacă totul a fost plănuit? spune el.

Ridic din umeri.

— N-am putea dovedi nimic. Mă uit la el. Ce facem? Ne-au pus pe o listă? Scapă de noi sau ne închid gura. Gus, doamna B… Isaac.

Se așază lângă mine.

Îmi vine să plâng din cauza ușurării de a fi lângă un prieten.

— Mama a fost arestată, spune el.

— Of, Doamne, nu. Pentru ce?

Îmi explică și mi se face rău. Mă simt vinovată. Proastă și egoistă.

— Nu te preda, îmi spune el, ghicind ce voiam să spun.

— Dar…

— Nu. Nu. Ea n-ar vrea să faci asta.

Vreau să-l contrazic, dar deja pare destul de supărat, așa că o las baltă, mă voi gândi mai târziu la asta. Ridic din umeri.

— Poate, îi răspund eu.

— Martha…

— Trebuie să-l scot pe Isaac, spun eu cu gura plină de tăiței, schimbând subiectul. Înghit și mă întorc spre el.

Să-i spun despre oferta lui Patty? Despre planul ei?

M-ar convinge să-l urmez sau nu?

Dacă vreau să-l văd pe Isaac din nou, dacă vreau să eliberez un om nevinovat, dacă îl vreau lângă mine ca să luptăm împotriva tuturor împreună, atunci am de ales?

Patty și prim-ministrul

— M-am săturat să mă tot furișez, spune Patty. Să trec prin grădini și pasaje secrete! De ce nu pot intra pe ușa din față ca toată lumea?

El se lasă pe spate pe banca din grădină. Nasturii hainei lui de lână sunt încheiați până la gât.

— Acum, când Jackson nu mai e, adaugă ea.

El o ignoră.

— Presupun că ai rezolvat situația.

— Știi că te poți baza întotdeauna pe mine. O momesc cu planul meu…

— O momești?

— Da, va fi de acord. Ține minte ce-ți spun.

— Încă nu a acceptat?

— Ei bine, nu, dar…

— Atunci n-ai rezolvat situația așa cum ți-am cerut s-o faci.

— Îți spun eu, va fi de acord.

— Patty…

— Am împins-o într-o poziţie în care se simte deznădăjduită, aşa că nu are la cine apela. Am plătit pe cineva să scape de rusoaica aceea, prietena ei. Am…

— Ai plătit ca să fie asasinată Barkova? Tu ai făcut harababura aia?

— Nu e nicio harababură. Face parte din plan. Şi va funcţiona. Dacă ceva merge greşit, o poţi aresta pe ea pentru crima aceea. A fost acolo.

— Ultimul lucru pe care-l vreau e ca fata aia să se întoarcă pe culoarul morţii şi să aibă dreptul la cuvânt. Trebuie redusă la tăcere şi trebuie să dispară, fără niciun mijloc de a se întoarce.

— Dar dacă ea…

— Nu mă mai întrerupe. Adu-ţi aminte cu cine vorbeşti. Te întrebi de ce nu-ţi împărtăşesc entuziasmul şi certitudinea? Poate pentru că ai mai promis rezultate care nu s-au materializat niciodată. De exemplu, m-ai asigurat că ar fi o idee bună să ţin informaţii acasă la tine. Că era sigur. Nu ştiu de ce te-ascult, Patty, chiar nu ştiu.

— Cred că ştii, îi răspunde ea.

— Te-aş sfătui să nu mă ameninţi, spune el. Nu cred că eşti destul de proastă să încerci să mă ameninţi.

El expiră şi respiraţia lui formează norişori care plutesc şi se împrăştie.

— Dacă facem mai multe treburi fără să le terminăm, va trebui să ne lăsăm de tot de treabă.

Se ridică în picioare şi îşi netezeşte haina.

— Patty, o să-ţi acord prezumţia de nevinovăţie de data asta, dar vreau să fiu informat imediat de orice evoluţie a acestui *plan* al tău.

— Ce? De ce? Am spus că poţi avea încredere în mine.

— Să o suni pe Sofia pentru actualizări. Cum ţi-am spus s-o faci şi mai devreme.

— Dar am rezolvat totul.

— Curtoazie, Patty, şi respect. Asta am cerut întotdeauna de la tine. Nu mă dezamăgi acum.

Îşi pune mâna repede pe umărul ei, apoi dispare în întuneric.

Martha

Max îmi găseşte o cameră la o pensiune. Pretinde că e pentru el. Stă cu mine pentru o vreme. Compania e plăcută, dar îi spun să plece. Nu ştiu dacă Cicero ştie că ne-am întâlnit – n-am întrebat. Mâine, Eve va fi la *Apasă butonul pentru justiţie.*

Camera e destul de mizerabilă.

Tapetul e dezlipit în unele locuri, fereastra scârţâie şi e curent. E o pată ciudată pe covor, iar cearşaful e atât de subţire, că poţi să vezi prin el.

Aud şi oamenii care urcă pe scări. Râd sau vorbesc. Aud oameni mergând deasupra mea şi cine-o fi în camera alăturată izbeşte bine patul de perete.

Dar… ce naiba. Calul de dar nu se caută la dinţi.

Sunt uscată. Am mâncare. Am făcut duş, chiar dacă era plin de păianjeni şi păduchi. Şi pot să stau aici în hainele pe care mi le-a adus Max şi să te văd la televizor, Isaac.

Televizorul pare cel mai nou lucru din cameră, dar e înşurubat pe un suport de pe zid. Oare oamenii chiar l-ar fura?

Mă holbez la el, uitându-mă la tine.

Te aşteaptă, îmi spune vocea din mintea mea.

Mi se pare că ai slăbit, Isaac. Pari bolnav. Cum stai aşa, la marginea patului, holbându-te prin jur şi tremurând când te mişti.

Ce se-ntâmplă cu tine?

Ce-ţi fac?

Ating ecranul, îmi doresc ca lucrurile să fie diferite… îmi doresc…

Ce zi.

Ce săptămână.

Ce an.

Ce viaţă nenorocită.

Ce-o să faci, Honeydew? mă întreb eu.

Am de ales?

Oftând, scot telefonul din buzunar şi formez numărul de pe cartea ei de vizită.

— Patty, spun la telefon când răspunde. Mă bag.

O urăsc pe curva asta de femeie, dar îl iubesc pe fiul ei.

ZIUA 4

Casa familiei Stanton

— Eşti gata? Cicero se îmbracă cu o haină lungă şi impermeabilă şi îşi pune o căciulă de lână pe cap.

Max merge pe hol.

— Judecătorule, nu trebuie să faci asta.

— Max, din câte văd eu, facem asta sau nu facem nimic.

— Dar sunt banii tăi.

— Ce altceva să fac cu ei?

Max ridică din umeri.

— Sincer, Judecătorule, pot să mă gândesc la un milion de lucruri.

— Probabil nu genul de lucruri pentru care aş vrea să-i cheltuiesc. Zâmbetul i se întinde pe sub mustaţa lungă şi, pe sub ochelarii groşi, ochii îi sclipesc cum rar o fac.

Max îşi ia căciula din cuier.

— Hai să mergem, spune el. Când îşi bagă mâna în buzunar după chei, plicul pe care-l găsise pe patul mamei lui foşneşte pe lângă degete. Se opreşte.

— Eşti bine? întreabă Cicero.

Max îşi închide ochii şi inspiră adânc.

— Max? Eşti bine?

— E… Mâna lui strânge plicul.

— Mama ta e o doamnă puternică. Vom rezolva asta şi o vom aduce acasă în seara asta.

Max dă drumul plicului.

— Da, oftează el, ai dreptate.

* * *

Afară din casă şi pe drum, se luptă cu jurnaliştii care le bagă microfoanele în faţă şi cu blițurile camerelor paparazzilor.

— Ce vei face când mama ta va fi închisă? strigă unul.

— Eşti trist că pierzi alt părinte? întreabă altul.

— E adevărat că Cicero şi mama ta aveau o aventură?

— Cum e să fii copilul unui criminal?

— Ignoră-i, murmură Cicero aproape de urechea lui. Vor o reacţie, atâta tot. Nu le-o da.

— Crezi că se transmite în familie?

— Eşti furios că ţi-a pus viitorul în pericol?

— Cum te simţi?

Întrebările îi lovesc ca o ploaie de gloanţe.

— Haide, spune Cicero.

Deschide uşa maşinii şi Max urcă în ea.

Dar feţele jurnaliştilor încă îi mai privesc urât la geamuri şi blițurile le sclipesc în ochi.

Cicero porneşte motorul.

Alt jurnalist bate în geam.

— Dă-ne ceva pentru prima pagină, strigă el. Dacă nu vrei să-i cercetăm trecutul.

Max atinge plicul din nou.

Maşina porneşte.

Cicero opreşte într-o parcare pe o stradă laterală, apoi el şi Max coboară din maşină. Ecoul zgomotelor portierelor care se închid se aude între zidurile clădirii care se înalţă deasupra lor şi, pentru o secundă, Cicero îşi înalţă capul nervos spre toate ferestrele întunecate şi anonime de deasupra lui. Cu mâinile adânc băgate în buzunare şi gluga trasă pe cap, Max merge mai departe şi, târându-se în urma lui, uitându-se la fiecare alee pe care trec, Cicero îl urmează, cu căciula lui de lână şi gulerul ridicat.

Paşii lor sunt grei şi singuratici.

Oraşul îi apasă, clădirile lui pline de istorie ghidându-i sub un cer întunecat şi greu; începe o furtună.

O iau într-o parte, apoi într-alta, iar zgomotul traficului din apropiere străpunge tăcerea. Se întorc din nou şi aud voci care acoperă treptat sunetul făcut de pantofii lor pe trotuar.

— Pe aici, spune Max şi inspiră adânc.

Lângă el, Cicero dă din cap.

Merg după un colţ şi, deasupra lor, se vede Tribunalul Penal Central Old Bailey şi Doamna Justiţie, înălţată în aer, cu braţele întinse, cu balanţa într-o mână şi sabia în cealaltă.

Cicero şi Max se opresc şi se uită în jurul lor.

Drumurile sunt închise. Banda galbenă de delimitare a poliţiei se întinde peste stâlpi, ţinând traficul departe de zonă. Maşinile din împrejurimi claxonează, şoferii strigă la geamuri, luminile maşinilor de poliţie staţionate la bariere strălucesc intermitent. Vânzătorii de bilete îşi strigă articolele, vânzătorii de ziare flutură ultima ediţie şi vânzătorii de fast-food îşi anunţă preţurile.

— Sunt foarte mulţi oameni, spune Cicero.

— E ca și cum ar fi târg în oraș, spune Max. Întotdeauna e așa?

Cicero dă din cap.

— Nu e niciodată așa.

Stând aproape unul de altul, își croiesc ușor drumul prin mulțime. Grupuri de adolescenți bine îmbrăcați se filmează unii pe alții cu telefoanele, un grup de bărbați îmbrăcați la costum vorbesc despre afaceri și o mulțime de mame impecabile cu cărucioare scumpe stau în cerc, oferindu-și una alteia termosuri cu cafea și gustări elaborate făcute în casă.

— De ce sunt atât de mulți oameni interesați de mama mea? întreabă Max.

— Nu cred că sunt interesați neapărat de ea, îi răspunde Cicero. Asta pare ceva organizat. Virează la stânga, încetinește și merge spre un agent de securitate. Amândoi dau din cap aproape imperceptibil. El și Max se opresc.

— Domnule judecător Cicero. Vocea paznicului e înceată. Mă bucur să vă văd.

— Și eu pe tine, îi răspunde Cicero. A trecut multă vreme. Îmi pare rău că ți-ai pierdut slujba de la curte.

— Hei, toți ne-am pierdut-o, nu-i așa?

— Păi… ridică Cicero din umeri. Apropo, el e Max, fiul lui Eve Stanton.

— Încântat, spune el, întinzându-și o mână către Max. Să trecem la treabă, domnule judecător? Nu ar trebui să riscăm să fim văzuți.

— Ah, da, răspunde Cicero și scoate un plic mare din haină. Așa cum ne-am înțeles.

Dând din cap, bărbatul îl lasă să alunece într-un buzunar interior.

— Ia zi-mi, spune Cicero, cine sunt?

— OK, șoptește el. Aveți trei bărbați. Femeile tind să fie mai înțelegătoare și poate de-aia nu sunt, nu știu. Unul dintre bărbați, un tip pe nume Lucas, e destul de bine îmbrăcat; poartă costum și cravată, dar haina lui e ponosită. Ca și cum ar purta cel mai bun costum de duminică pe care-l are de ani de zile, dar haina o poartă la serviciu, știți? Păr cărunt, fruntea cât o masă de călcat, dar cu o grămadă de riduri. O să-l vedeți de la o poștă. Dar… Se oprește ca să se gândească, ștergându-și fața cu mâna, și oftează. Va fi greu deoarece cred că a avut de-a face cu tine, Cicero. Fiica lui a fost omorâtă când aveam tribunale. Tu ai fost judecătorul cazului.

— Nu-mi spune, pot să ghicesc – tipul pe care l-au prins nu a fost închis?

— Exact. Poate ar fi mai bine să se ocupe băiatul de el. În fine, celălalt tip e solid, ras în cap, pare dur, știi genul, îl cheamă Jase. Probabil are un chihuahua sau ceva asemănător, știi?

Cicero dă din cap, scrutând coada dinaintea lui și uitându-se la omul respectiv.

— Dar are datorii despre care nu ştie nevasta lui şi nu mi se pare genul de om care chiar vrea să fie aici. Pun pariu că a făcut cerere pentru bilet cu gândul că ar putea să-l vândă la un preţ mai mare şi să facă nişte bani. Celălalt tip, Raif, pare crispat, e îmbrăcat la costum, pare genul care poartă umbrela tot timpul la el şi curea cu bretele. Ştiţi despre ce vorbesc?

— Te înţeleg.

— Cred că şi el ar putea fi dificil şi n-am putut să aflu prea multe nici despre el. Nimic de pe internet. Se pare că e foarte discret. Îmi pare rău că n-am putut să aflu mai multe. A fost pe ultima sută de metri. Dacă aveam mai mult timp…

— E în ordine, îl asigură Cicero. Mă descurc şi cu atât.

— Oamenii ar face orice pentru bani, domnule judecător.

— *Majoritatea* oamenilor, spune Cicero cu un zâmbet.

Bărbatul dă din cap.

— Dumneavoastră aţi fost întotdeauna excepţia de la orice regulă.

Cicero îşi bagă mâinile în buzunare.

— Transmite-i salutări soţiei tale din partea mea. Spune-i că mi-e dor de tortul ei de ciocolată.

— Aşa o să fac, domnule judecător. Aveţi grijă.

— Şi tu, Max. Mult noroc.

Martha

Am dormit iepureşte toată noaptea.

Am tot văzut-o pe doamna B zăcând acolo. Tot vedeam imaginea ei.

Cine-ar face aşa ceva? Avea dreptate Max? Chiar a fost totul plănuit?

Doamne, dacă spui asta cu voce tare, parcă eşti unul dintre adepţii ăia ai teoriei conspiraţiei care se pitesc în camere mici, cu ziare lipite pe pereţi, cu fotografii agăţate cu sfori, până când sunt duşi la casa de nebuni.

Nu sunt şi eu una dintre ei, nu-i aşa?

Am ieşit pe furiş din pensiune, în timp ce tipul de la recepţie vorbea la telefon în spatele biroului. Era un ziar pe birou, cu poza mea la vedere şi, la televizor, prezentatorul vorbea despre doamna B. N-am putut suporta asta. Am încremenit pentru o clipă şi sunt sigură că mi-am auzit numele şi cuvântul „recompensă”.

Am lăsat cheia pe birou şi am fugit fără să iau micul dejun, nu am avut curajul să risc, şi am ieşit afară pe o vreme la fel de rece ca atitudinea acestui guvern faţă de noi, oamenii care n-avem bani.

Nu știu de ce s-au prefăcut că ne fac niște concesii. Sunt numai minciuni. Ne dau cu o mână și iau mai mult de la noi cu cealaltă.

Mai bine ne-ar ignora.

Se vede că ne urăsc.

* * *

Cu cât mă apropii mai mult de Tribunalul Penal Central Old Bailey, cu atât văd mai mulți oameni.

Se aude un bâzâit ciudat în aer.

Nu-mi place. Mă neliniștește.

Merg după colț și…

Doamne…

Există nebunii și există nebunii și mai mari.

Dar asta din fața mea le întrece pe toate.

Câți oameni sunt aici?

Și toți par așa de eleganți!

E ca și cum ar fi adunat toți oamenii din City și din cartierul Bulevarde și i-ar fi adus într-o excursie de o zi aici, la Tribunalul Penal Central Old Bailey și le-ar fi spus tuturor să poarte cele mai bune haine ale lor.

De ce sunt toți aici?

De ce sunt toți atât de interesați de cazul lui Eve?

Doamne, dacă mă vede cineva, o să fiu linșată.

Dar nu pot să plec. Nu, *nu* o să plec.

Sunt camere de filmat ale televiziunilor și reporteri care intervievează acești oameni. Nu vor obține prea multe păreri echilibrate, nu-i așa? Nu văd pe nimeni care să pară că a venit din Rises.

Doamne, sunt și oameni care vând baloane! Și steguleț! Și popcorn, de parcă ar fi un spectacol.

Roma.

Gladiatorii care luptau până la moarte.

Cine poate spune că suntem mai civilizați acum?

In-cre-di-bil.

Ce scrie pe steagul de acolo?

„Nicio simpatie pentru Simpatizanți”.

Și ce e pe abțibildul pe care-l poartă tipul ăla?

„Dreptatea crudă pentru unii înseamnă dreptate blândă pentru toți”.

Ce…?

Și altul…

„Ucideți ucigașii”.

Am mai auzit asta până acum.

E un cameraman cățărat la jumătatea unui stâlp de iluminat care filmează zona. Da, așa, arată opinia unei persoane și fă să pară că aparține tuturor. Asta e ceva plănuit; e manipulare și discreditare.

Propagandă.

I se ia interviu unei femei. Mă apropii de ea, stau cu spatele, dar ascult.

— Ei bine, eu sunt foarte îngrijorată din cauza situației și mă tem pentru siguranța copiilor noștri. E foarte evident că Martha Honeydew e o ființă egocentrică și fără inimă și sunt total de acord cu autoritățile care susțin că are un psihic labil. Personal, eu aș îndrăzni să declar că are tendințe psihopate sau sociopate. În mod clar, l-a influențat pe bietul Isaac Paige, iar acum noi, fiind cetățeni care respectăm legile, nu avem de ales: dacă vrem să respectăm legile date de guvernul nostru, ceea ce bineînțeles că vrem să facem, trebuie să-l condamnăm pe bietul băiat la moarte. A omorât un om.

— Credeți că legea e corectă?

— Asta e legea, există ca să fie respectată, nu pusă la îndoială, și doamna Stanton, mai ales datorită fostei ei poziții de autoritate, ar trebui să-și amintească asta. A abuzat în mod clar de puterea ei ca să influențeze situația.

— Dacă ați avea un bilet pentru a fi în juriu astăzi, ce ați face?

— N-am nicio îndoială. E vinovată. Părerea mea e că nici nu trebuie să *vorbească.* Ce a făcut este de neiertat și ar trebui să fie dată ca exemplu, să i se dea cea mai strictă și mai lungă pedeapsă pentru infracțiunea ei. Pentru că a ajutat-o pe Martha Honeydew și i-a fost complice, a obstrucționat justiția și a trimis țara asta pe o cale foarte instabilă, cu siguranța publicului pusă în pericol. S-a declarat frecvent, chiar și de către prim-ministru, că Honeydew este o amenințare la securitatea națională și îl urmez în această privință.

Îmi țin capul în jos, dar simt că ea se întoarce spre mulțime.

— Vrem să ne meargă copiii la școală în siguranță?

— DA! îi răspund oamenii, strigând.

— Vrem să călătorim cu autobuzul sau cu trenul fără să ne temem că Martha Honeydew a fost acolo înaintea noastră?

— DA!

— Vrem ca țara noastră să fie condusă într-un mod corect și democratic?

— DA!

— Credem că Eve Stanton a abuzat de poziția ei de autoritate?

— DA!

— Atunci ar trebui să fie închisă?

— ÎNCHISĂ! ÎNCHISĂ! strigă mulțimea într-un fel asurzitor.

La naiba, mă gândesc eu. *La naiba.*

Max şi Cicero

Max îşi aranjează gluga ca să-şi ascundă mai bine faţa şi merge pe furiş până la un om singur care stă la coadă – cusăturile pantalonilor îi sunt călcate bine, dar haina îi e acoperită de păr de câine.

— Scuză-mă, spune el. Lucas?

Bărbatul mijeşte ochii când se uită la Max.

— Da, răspunde el. Pot să te-ajut?

— Cred că eu pot să te-ajut, spune Max. Am o ofertă pentru tine…

— Nu sunt interesat. Îţi sugerez să pleci. Vocea lui e joasă şi calmă. Îşi scoate mâinile din buzunare şi încearcă să-şi îndrepte umerii sfrijiţi.

— Cred că ai fi dacă…

Lucas se aruncă înainte, îl apucă pe Max de sub bărbie şi îl ridică.

— Te asigur că *nu* voi fi interesat, şopteşte el cu faţa strâmbată şi cu broboane de sudoare pe fruntea înaltă. Am aşteptat multă vreme pentru asta şi un gunoi mic ca tine nu o să strice totul. Acum – îl pune din nou jos – pleacă.

Max deschide gura ca să-l contrazică, dar Lucas ridică un deget în semn de avertisment.

— OK, OK, răspunde Max şi pleacă.

•

În timp ce merge prin mulţime, Cicero schimbă repede ochelarii, trage căciula în jos şi îşi ridică fularul ca să-şi ascundă faţa. Îşi îndreaptă atenţia spre omul solid, se apropie de el şi se opreşte lângă el.

Bărbatul – Jase – se uită la el.

Cicero îi zâmbeşte.

— E frig azi, spune el, frecându-şi mâinile una de alta.

Jase dă din cap.

Cicero scoate o sticluţă din buzunar, ia o înghiţitură şi i-o oferă bărbatului.

— Coniac, spune el. Îţi ţine de cald într-o zi ca asta.

— Noroc, îi răspunde Chase şi ia o înghiţitură. Ai bilet? întreabă el.

Cicero dă din cap şi îşi bagă sticluţa înapoi în buzunar.

— Vrei să cumperi unul?

— Poate. Cicero ridică din umeri. De ce, vinzi?

Jase se uită în jur, oftează şi se întoarce la Cicero, cu capul înclinat spre el.

— Adevărul e că am cumpărat biletul pentru soţia mea. Avem probleme şi am vrut să-i fac o surpriză.

Cicero dă din cap.

— Înţeleg.

— Mi l-a aruncat în faţă când a aflat cât de mult a costat. Aşa că m-am gândit, ei bine, dă-o naibii, mă duc singur. Râde.

Pe sub mustaţa lui stufoasă, Cicero zâmbeşte cu gura până la urechi.

— Dar regret un pic acum.

— Femeile, nu-i aşa?

— Mie-mi spui? Eşti căsătorit?

— Nu, răspunde Cicero.

— N-ai întâlnit niciodată femeia potrivită?

— Ceva de genul ăsta. Dar ştii ceva – am putea să ne ajutăm unul pe altul aici. Face o pauză şi se apleacă, încercând să nu tresară din cauza mirosului bărbatului. Vezi tu, *există* o femeie. Ei bine, sper. A mers la aceeaşi şcoală cu Eve Stanton şi şi-o aminteşte de când era avocată. Au fost prietene şi *ea,* femeia asta…

Jase dă din cap în timp ce ascultă.

— …crede că Stanton a luat-o razna din cauza stresului provocat de pierderea slujbei şi că are nevoie de timp să se refacă. Ea încearcă să vadă ce e mai bun în oameni, mai ales în oamenii ca noi, cei din City şi din Bulevarde. E destul de supărată şi mă întrebam dacă… poate…

Jase râde şi îi dă un ghiont lui Cicero.

— Vrei s-o impresionezi!

— Ai putea spune şi aşa.

— Vrei ca Eve Stanton să nu fie închisă? Vrei să cumperi biletul ăsta de la mine ca să-i faci o declaraţie femeii tale?

Cicero se scarpină în cap.

— Mi-ar plăcea s-o fac, dar nu cred că aş putea s-o fac la televizor. Poate ajungem la altfel de înţelegere.

Lasă vorbele să-şi facă efectul pentru un moment.

— Nu vrei să apăs butonul. Jase mijeşte ochii în timp ce se gândeşte. Să ştii că şi eu am gânduri şi principii morale în legătură cu subiectul ăsta.

— Evident, îi răspunde Cicero. Şi respect asta. Dar, dacă ai vrea… sunt sigur că am putea negocia ceva. Să merite timpul tău… Scoate un teanc de bancnote din buzunarul interior al sacoului. Atât acum, încă pe-atât mai târziu. Atât timp cât nu apeşi pe buton.

Jase zâmbeşte.

* * *

— Nu-mi pasă ce-mi oferi – îi spune ultimul bărbat, Raif, lui Cicero, cu buzele lui subţiri întinzându-i-se peste dinţi şi cu nările umflate –, trebuie să fie dată ca exemplu. Şi-a bătut joc de legile noastre şi a pus în pericol ţara adăpostind o infractoare cunoscută. Şi, dacă mă mai cicăleşti, voi fi nevoit să

chem paza, care sunt sigur că va fi foarte interesată să audă de încercările tale de a mă mitui.

Cicero dă din cap, se ascunde în haina lui mare şi se întoarce în mulţime. Vocea piţigăiată a lui Raif atrăsese atenţia şi oamenii se uitau în direcţia lor. Merge întâi într-o direcţie, apoi în alta, acoperindu-şi şi redescoperindu-şi urmele.

Doar unul, se gândeşte el. *Sper că Max l-a convins pe celălalt.*

Începe muzica, tare şi dramatică, bătaia tobelor se aude ca bătaia inimii, iar oamenii se opresc din mers, îşi întrerup discuţiile şi se uită în jurul lor. La fel face şi Cicero. Într-o parte, un ecran mare coboară vâjâind de pe suport mare de metal şi, când e trezit la viaţă, apare faţa zâmbitoare a Kristinei Albright.

— Doamnelor şi domnilor, telespectatori, public, invitaţi – cântă vocea ei peste mulţime în timp ce muzica dispare –, suntem încântaţi de prezenţa dumneavoastră.

În scurt timp, vom deschide porţile pentru stimatul nostru juriu şi publicul din studio, dar ca răspuns la numărul mare de persoane care înconjoară clădirea astăzi, vom oferi o transmisiune directă pe ecranul nostru exterior inovator, oferindu-vă posibilitatea de a ne urmări.

Mulţimea aplaudă şi strigă.

— Totul gratuit! Buzele ei rujate se despart într-un zâmbet larg.

Mulţimea aplaudă din nou.

— Toate acestea sunt posibile datorită donaţiilor sponsorilor noştri – Cyber Secure – şi a generozităţii voastre, a publicului telespectator. Sperăm că vremea va rămâne frumoasă şi că vă veţi bucura de programul de divertisment cu noi.

Aplauzele răsună pe străzi.

Muzica începe din nou şi, în timp ce faţa ei dispare şi e înlocuită cu logoul cu ochi, oamenii de la coadă înaintează încet.

Max îi priveşte, ştiind că soarta mamei lui e în mâinile a trei dintre ei şi se uită la ceilalţi, văzând cum coada dispare, apoi îl zăreşte pe Cicero cu spatele lui drept şi mâinile în buzunare. Mai priveşte în jur şi se opreşte.

Nu departe de el, cineva se holbează direct la el.

Nişte ochi îl privesc de sub o glugă, la fel cum privesc şi ai lui.

Privirile lor se întâlnesc, fiecare ştiind cine e celălalt, şi dau foarte încet din cap în semn de recunoaştere. Apoi, fără să-l vadă altcineva, Max face un semn cu capul înclinat într-o parte, se întoarce şi merge încet prin mulţimea care aşteaptă.

Cealaltă persoană îl urmează, cu ochii fixaţi pe Max, ocolind oamenii, mergând printr-o parte, încolo şi-ncoace dar, în cele din urmă, înapoi în întunericul străzii lăturalnice.

— Ei bine? îi spune Martha. Cum a mers?

— N-ar fi trebuit să vii aici, răspunde Max.

Cicero vine de după colţ.

— Martha? şopteşte el.

— Ştiu ce-o să spuneţi amândoi, dar a trebuit s-o fac.

Cicero înaintează şi îşi pune o mână pe umărul ei.

— Mă bucur să te văd, spune el, dar nu eşti în siguranţă aici.

— Niciunde nu sunt, şopteşte ea. Dar a trebuit să vin aici pentru Eve.

10:30 dimineaţa. Rulează genericul emisiunii *Apasă butonul pentru justiţie*

Muzica veselă de la începutul emisiunii răsună în studio. Luminile reflectoarelor bâzâie şi se învârtesc, iar publicul se ridică în picioare, un murmur de emoţie plutind deasupra lui.

O VOCE MASCULINĂ (tare): Doamnelor şi domnilor, telespectatori de acasă, publicul nostru de afară, bine-aţi venit la ediţia de astăzi a emisiunii… *Apasă butonul pentru justiţie!*

Publicul aplaudă şi aclamă.

O VOCE MASCULINĂ: Cu gazda dumneavoastră… Kristina Albright!

Din spatele scenei, iese Kristina, cu un mers săltăreţ, purtând o rochie strâmtă, albastră ca oul de raţă, încreţită într-o parte, cu un decolteu adânc şi pantofi asortaţi cu tocuri înalte. Părul ei blond saltă în timp ce ea face cu mâna publicului, iar dinţii ei strălucesc când zâmbeşte.

KRISTINA (strigând mai tare decât aplauzele): Mulţumesc! Mulţumesc, doamnelor şi domnilor!

Aplauzele încetează.

KRISTINA: Bine-aţi venit la emisiunea pe care aţi aşteptat-o cu toţii! Câtă emoţie pentru o emisiune de zi. Mai captivantă decât a fost emisiunea noastră soră, *Moartea este Justiţie,* de ceva vreme, asta e sigur. Şi asta pentru că vă aducem *toate* cazurile; de la atacuri cu acid până la răpiri, de la bătăi până la prostituţie, de la falsificări până la accidente rutiere, noi

suntem, într-adevăr, abecedarul justiţiei. Şi nu-i aşa că sunt interesante cazurile?

Dă din cap şi priveşte în jur, la public.

KRISTINA: Am spus, nu-i aşa că sunt interesante cazurile?
PUBLICUL (toţi spectatorii împreună): Da!
KRISTINA: Da, aşa e, cu siguranţă sunt! Şi cazul de astăzi nu face excepţie, pentru că azi am ajuns la punctul culminant al dramei de lungă durată şi al scandalului lui Eve Stanton.

Se aude cum inspiră adânc oamenii din public.

KRISTINA: Bineînţeles, ştim că dumneavoastră, telespectatorii noştri loiali, aţi urmărit suişurile şi coborâşurile, încercările şi suferinţele din saga familiei Paige. Tragedia care a început cu împuşcarea şocantă a eroului nostru, Jackson, urmată de scandalul provocat de descoperirea că sălbatica domnişoară Honeydew l-a manipulat pe fiul lui Jackson să comită crima! Şi…

Face o pauză, oftează şi dă din cap.

KRISTINA (încet): Am avut un şoc când am înţeles că acţiunea pe care a fost convins s-o facă va duce, în cele din urmă, la moartea lui dacă trebuie să respectăm principiile după care trăim.

Se plimbă pe scenă şi lumina unui reflector o urmează.

KRISTINA: Toate astea fac cazul de astăzi atât de pertinent. Este necesar pentru siguranţa noastră naţională ca Martha Honeydew să fie găsită, arestată şi evaluată minuţios, aşa cum trebuie. Dacă nu se va întâmpla asta, cine ştie ce va mai face sau cine va fi păcălit de vicleniile ei.

Se opreşte în faţa publicului. Oamenii îi aşteaptă fiecare cuvânt.

KRISTINA: Dar se pare că siguranţa noastră nu reprezintă un interes pentru acuzată, care a ascuns în mod repetat informaţii despre locurile în care se afla Honeydew şi, făcând asta, a pus în pericol vieţile noastre şi ale celor dragi nouă: ale soţilor noştri şi ale soţiilor noastre, ale copiilor şi ale părinţilor noştri, ale celor bătrâni şi bolnavi, ale celor tineri şi vulnerabili. Un act egoist, un act de sfidare şi de lipsă de respect faţă de legile noastre şi conducerea noastră. Doamnelor şi domnilor, stimaţi membri ai juriului, dacă eu aş sta pe unul dintre acele scaune, cu acele butoane în faţa mea, nu aş ezita să o condamn. Până la urmă, care este alternativă? Să stau şi să aştept ca alţii să fie ucişi sau manipulaţi să comită cele mai odioase crime?

Face o pauză, se uită în jur, la public şi la fiecare membru al juriului.

KRISTINA: Haideţi s-o aducem!

Răsună muzica, luminile reflectoarelor dansează din tavan, publicul aplaudă. Însoţită de un agent de securitate, Eve, cu părul ciufulit, fără machiaj şi încă îmbrăcată cu pijamale şi vechiul ei pulover, vine din culise.

Publicul huiduie şi înjură. Cu capul aplecat, Eve ia loc în boxa acuzaţilor. Kristina stă dreaptă şi încrezătoare. Muzica se opreşte şi luminile scad în intensitate deasupra publicului în timp ce cele de deasupra juriului, a Kristinei şi a lui Eve încă strălucesc.

KRISTINA: Doamnă Stanton, aţi fost adusă astăzi aici pentru a înfrunta nişte acuzaţii foarte grave. Acuzaţii care ar putea afecta mii sau milioane de vieţi şi pentru care aţi putea fi închisă foarte multă vreme. Viitorul fiului dumneavoastră, deja foarte nesigur pentru că a fost crescut de un singur părinte, este în mare pericol. Până la urmă, cine va angaja fiul unui infractor condamnat?

Eve nu reacţionează.

KRISTINA: Doamnă Stanton, pentru beneficiul publicului, ca să ne asigurăm că juriul nostru de aici are informaţia relevantă şi că respectăm regulile democratice permiţându-vă timpul de vorbire, haideţi să începem prin a examina câteva fapte. Primul, este adevărat că aţi fost desemnată consilierul Marthei Honeydew?

Eve se apleacă spre microfon.

EVE: E adevărat.
KRISTINA: Răspundeţi cu da sau nu, vă rog.
EVE: Da.
KRISTINA: Şi e adevărat că v-aţi ataşat de fată, că aţi crezut că e nevinovată şi aţi încercat s-o convingeţi să-şi schimbe declaraţia?
EVE: Era nevinovată. Dacă ar fi fost executată, ar fi fost…
KRISTINA: Da sau nu, doamnă Stanton?
EVE (încet): Da.
KRISTINA: Aţi putea comenta cu da sau nu la această întrebare, vă rog? Aţi dus-o pe Martha Honeydew acasă la dumneavoastră, să locuiască acolo, şi aţi ascuns-o de autorităţi când au venit s-o ducă la o instituţie de îngrijire?
EVE (oftând): Da, dar…
KRISTINA: Ultima întrebare. De la introducerea Voturilor pentru Toţi şi a sistemului de condamnare la moarte din prezent, sistemul nostru de

justiție a observat o scădere cu 87% a infracțiunilor comise cu violență și a dovedit că a golit străzile de infractorii violenți și periculoși și le-a făcut mai sigure. În ciuda acestor fapte, e adevărat că ați continuat să fiți un oponent ferm al pedepsei cu moartea și ați făcut campanie pentru schimbarea ei, ceea ce ar putea pune mai multe vieți în pericol?

EVE: Vorbele dumneavoastră induc în eroare.

KRISTINA: Da sau nu? Dacă nu veți răspunde, veți fi încarcerată imediat.

EVE: Oamenii au spus că tribunalele erau nedrepte și manipulate, și acum avem *asta*? Cu ce e mai bună asta?

KRISTINA: Ultimul avertisment, doamnă Stanton. Vă rog să răspundeți: vreți să vedeți răsturnarea sistemului judiciar actual?

EVE: Da.

KRISTINA: Mulțumesc. Așadar, să recapitulăm: doamna Eve Stanton a declarat că o credea nevinovată pe Martha Honeydew în timpul pe care ea l-a petrecut pe culoarul morții și a încurajat-o să își schimbe declarația; este o oponentă înverșunată și cunoscută a sistemului actual – un sistem care salvează vieți nevinovate în fiecare zi – și a ținut-o intenționat pe Martha Honeydew, o amenințare la siguranța noastră, departe de autoritățile relevante și, în acest fel, a pus în pericol viața fiecărui membru al societății.

Kristina lasă tăcerea să se aștearnă în studio, iar cuvintele ei ajung la toți oamenii. Dă încet din cap. Eve nu spune nimic, dar stă dreaptă.

KRISTINA: Haideți să pornim ecranul și să aflăm cu exactitate infracțiunile de care este acuzată.

În stânga ecranului mare, cuvântul „INFRACȚIUNE” este scris cu litere albastre luminoase. Sub el, sclipesc rânduri de beculețe.

KRISTINA: Spune-ne infracțiunile!

Tensiunea se acumulează. Sclipirea beculețelor se oprește cu un bang. Pe un rând scrie „AJUTAREA ȘI FAVORIZAREA UNUI INFRACTOR CUNOSCUT”. Pe următorul scrie „OBSTRUCȚIONAREA JUSTIȚIEI”, iar pe ultimul „PUNEREA ÎN PERICOL A ALTOR VIEȚI”. Publicul murmură.

KRISTINA: Avem trei infracțiuni comise! Și sunt infracțiuni grave. Să trecem repede mai departe și să aflăm care va fi pedeapsa doamnei Stanton dacă – sau *când* – va fi declarată vinovată.

Spectatorii aclamă și dau din capete în semn de aprobare. Kristina se întoarce înapoi spre ecran. Sub infracțiuni, lângă cuvântul „TOTAL”, becurile sclipesc înainte de a se opri cu un bang. Publicul tace.

KRISTINA: O, vai. Cred că este cea mai lungă pedeapsă pe care am văzut-o vreodată aici la *Apasă butonul pentru justiţie.* Justificată în totalitate, bineînţeles, dar cu toate astea, sunt sigură că este un şoc pentru dumneavoastră, doamnă Stanton, şi pentru familia dumneavoastră.

În boxa acuzaţilor, Eve păleşte când se holbează la decizia de pe ecran – 30 DE ANI.

KRISTINA: într-adevăr, doamnă Stanton, până veţi fi eliberată, fiul dumneavoastră va fi terminat şcoala, va fi mers la universitate, îşi va fi găsit o slujbă şi un partener de viaţă. Probabil, la vârsta pe care o va avea atunci, va avea şi copii. Nepoţi pe care nu-i veţi fi întâlnit. Mă întreb câţi ani vor avea când veţi fi eliberată. Şi câţi ani veţi avea dumneavoastră când veţi fi eliberată, doamnă Stanton. De fapt, veţi putea supravieţui atât de mult timp?

Se plimbă pe scenă în timp ce priveşte camera de filmat.

KRISTINA: Este un moment care le va schimba viaţa doamnei Stanton şi familiei ei, dar, bineînţeles, ar fi trebuit să se gândească la asta înainte să comită acele infracţiuni. Să continuăm şi să cunoaştem membrii juriului.

EVE (strigând): Dar cum rămâne cu cele 30 de secunde ale mele? Am voie să-mi prezint cazul timp de treizeci de secunde!

Kristina se întoarce spre ea cu un zâmbet strâmb.

KRISTINA (râzând): Eve, n-ai auzit ce-am spus mai devreme? Întrebările pe care ţi le-am pus au fost ocazia ta de a vorbi. Ţi-am oferit mult mai mult decât cele treizeci de secunde alocate.

EVE: Nu! Nu e corect. Vreau să vorbesc cu familia mea. Max, ascultă-mă, Max, să nu crezi…

Microfonul ei e oprit. Cuvintele ei se opresc brusc, dar buzele încă i se mai mişcă, iar faţa îi e schimonosită de furie în timp ce loveşte cu pumnii în geamul boxei acuzaţilor.

KRISTINA: Nu, nu, Eve. Crizele de nervi nu rezolvă nimic, nu-i aşa? Ştii asta.

Kristina zâmbeşte privind la cameră. Bufniturile continuă în fundal.

KRISTINA (mai tare): Poate că Eve Stanton şi-a văzut fiul în libertate pentru ultima dată. Poate că a respirat pentru ultima dată în libertate, poate şi-a mâncat deja ultima masă ca femeie liberă. Justiţia poate părea dură, dar dintre toţi oamenii, Eve Stanton a cunoscut cel mai bine riscurile atunci când a comis acele infracţiuni. Responsabilitatea pentru siguranţa naţiunii noastre se află în mâinile dumneavoastră. Dar, înainte să aflăm

verdictul, haideți să-l auzim pe sponsorul nostru. Reveniți la noi după pauză.

Ea zâmbește în timp ce norul de la Cyber Secure și iconița cu lacătul apar în colțul ecranului.

În fața Tribunalului Penal Central Old Bailey

— Dacă mă predau acum? spune Martha în timp ce privește transmisiunea directă de sub umbra marchizei unui magazin vechi.

— Nu s-ar schimba nimic, spune Max. V-ar avea pe amândouă.

— Dar pe mine m-au vrut; de-asta au luat-o pe ea.

— Max are dreptate, adaugă Cicero. Nu vor da înapoi acum. Vor spune că vor să o dea drept exemplu pe ea, dar de fapt vor doar ca ea să nu le mai stea în cale.

— Încep să cred că vor să ne dea pe toți la o parte din calea lor, spune Martha. Noi le facem probleme, nu-i așa? Oamenii de aici, cei cu bani, nu-și pun întrebări și nici nu ascultă cu adevărat pentru că nu vor, nu sunt nevoiți s-o facă. Ei doar se gândesc că nu e vorba de ei, așa că nu contează. Asta până le va veni și lor rândul, bineînțeles.

— Cu excepția celor de față, spune Max.

— Are dreptate, murmură Cicero în timp ce se uită în depărtare.

Martha se uită la el ca să vadă ce îi captează atenția. Sus, pe ecran, e o poză cu ea și cuvântul „CĂUTATĂ” ștampilat peste ea și un număr pentru informații.

— Cred că am reușit să-l conving pe primul bărbat, șoptește Cicero ca pentru sine. Dar ceilalți? Ridică din umeri. Cine știe?

Imaginea Marthei dispare.

Emisiunea *Apasă butonul pentru justiție*

Muzica genericului se aude tot mai încet, până rămâne doar ca o bătaie a inimii. Eve stă în boxa acuzaților, cu expresia feței fixă, încă înconjurată de geamul întărit. Expresia feței Kristinei e solemnă în timp ce merge spre membrii juriului.

KRISTINA: Bine-ați revenit, dragi telespectatori. Este vremea deciziei.

Se oprește din mers, iar luminile reflectoarelor se îndreaptă spre partea de jos a studioului.

KRISTINA: Primul membru al juriului: Raif, treizeci şi nouă de ani, căsătorit, are trei copii. Copii pentru care, fără îndoială, ar face totul ca să-i ştie în siguranţă. Raif, ai auzit răspunsurile lui Eve la întrebările noastre şi ai văzut pentru ce e acuzată. Ai treizeci de secunde să hotărăşti dacă crezi că doamna Stanton şi-a înţeles greşelile sau dacă riscul pentru siguranţa celorlalţi oameni e prea mare. Numărătoarea începe… acum.

Pe ecran, un cronometru digital numără descrescător de la :30 în timp ce, lângă el, sunt arătate imagini cu copii plângând şi străzi murdare.

RAIF: Ştiu ce să fac, e la mintea cocoşului.

Loveşte butonul, ochiul se deschide strălucind şi lumina din privirea lui albastră se revarsă în jos. Publicul tace.

KRISTINA: Unul a votat, mai rămân doi, dar se vor hotărî ei la fel de repede ca Raif? În mod clar, el e un om care îşi ia în serios datoria faţă de societate, dar oare va fi la fel de simplu pentru toţi membrii juriului nostru? Cu siguranţă ar fi pentru mine. Haideţi să mergem mai departe. Al doilea membru al juriului: Jase, un mecanic auto, însurat cu iubita din adolescenţă, despre care spune că este încă iubita lui. Ce drăguţ. Jase, ai treizeci de secunde să hotărăşti cum votezi.

Cronometrul numără invers :29 :28 :27. Eve lasă capul în jos. Jase se uită calm peste public, peste marea de feţe din el.

KRISTINA: Mai ai cincisprezece secunde acum, Jase. Dacă vrei să faci o schimbare în securitatea naţiunii, acum este momentul tău. Douăsprezece secunde.

Cronometrul ajunge la :10 şi ticăitul lui se aude prin studio, iar luminile reflectoarelor pulsează la fiecare sunet. Jase îşi întinde mâinile dolofane.

KRISTINA (împreună cu cronometrul): Trei… doi… unu… zero.

Luminile din jurul lui Jase se sting, iar el e cufundat în întuneric.

KRISTINA: Ce surpriză. Doamnelor şi domnilor, nu mi-e ruşine s-o spun, sunt şocată. Am crezut că era un caz simplu, dar e clar că nu e aşa. Însă e trist când un individ e considerat mai important decât colectivitatea. În mod clar, Jase este dezamăgit şi nu ştie care-i sunt priorităţile. Poate ultimul nostru membru al juriului este de o ţinută morală mai aleasă. Bună ziua, membru al juriului cu numărul trei: Lucas. Lucas, acest caz e important pentru tine, nu-i aşa?

LUCAS: Da, Kristina, şi îţi mulţumesc că îmi permiţi să vorbesc. Fiica mea, Anita, a fost ucisă acum cincisprezece ani. Bărbatul *acuzat* de uciderea ei

a fost judecat în vechiul sistem. A fost eliberat. Judecătorul Cicero a declarat că nu avea suficiente probe.

KRISTINA: Îmi pare foarte rău pentru pierderea ta. Te înţelegem cu toţii. Trebuie să fie un caz cu o încărcătură emoţională puternică pentru tine, mai ales că Eve Stanton e o prietenă apropiată a omului care l-a eliberat pe ucigaşul fiicei tale. Mă îndoiesc că ai nevoie să-ţi amintesc asta, dar votezi pentru unul dintre cele mai importante cazuri, dacă nu cumva cel mai important caz pe care l-am văzut vreodată la *Apasă butonul pentru justiţie.* Sunt sigur că eşti pregătit, dar vreau doar să amintesc tuturor că avem un vot pentru vinovăţie şi celălalt pentru nevinovăţie. Lucas, tu poţi înclina balanţa. Responsabilitatea aceasta este foarte grea. Aminteşte-ţi, în timp ce te gândeşti la votul tău, care este miza aici. Lucas, cele treizeci de secunde ale tale încep acum.

Cronometrul ticăie numărătoarea inversă. Lucas se holbează la buton pentru o clipă, apoi ridică privirea. Cronometrul arată :20 :19 :18…

KRISTINA (şoptind către camera de filmat): Este nevoie de acest ultim vot pentru a ne asigura că doamna Stanton primeşte pedeapsa pe care o merită.

Cronometrul ajunge la :10, ticăitul se aude mai tare, luminile pulsează odată cu sunetele. În boxa acuzaţilor, Eve stă dreaptă, cu privirea fixă şi faţa încremenită. Lucas înalţă capul şi se holbează la Eve. Cronometrul arată :05.

KRISTINA: Lucas, decizia ta, te rog.

:04

KRISTINA (nesigură): Secunde rămase, Lucas…

Lucas îşi ridică mâinile.
:03

KRISTINA: Trei secunde.

Le apropie de buton.
:02

KRISTINA: Lucas.

Şi le ridică în aer.
:01

LUCAS: Bărbatul care a fost acuzat de uciderea fiicei mele era nevinovat. Adevăratul ucigaş încă e liber. Eu spun să aducem înapoi vechiul sistem!

:00

Lucas dispare în întuneric. Kristina rămâne şocată. O persoană din public bate încet din palme. Kristina îşi atinge urechea, zâmbeşte fals şi priveşte camera de filmat.

KRISTINA: Ei bine… dragi spectatori şi telespectatori, nu puteţi spune că nu vă prezentăm drame! Ce surpriză. Eu aş fi foarte interesată să înţeleg logica lui Lucas. Dar, deocamdată, ce-i rezervă viitorul doamnei Stanton? Va putea să umble în siguranţă pe stradă? Oare o vor urmări bănuielile la fiecare pas? Va accepta fiecare membru al societăţii această judecată? Doar timpul ne poate răspunde.

Se întoarce spre Eve în timp ce camera se îndepărtează pentru a filma tot studioul. Din public se aud cuvinte de batjocură şi oameni care se mişcă şi fac zgomot.

KRISTINA: Eve…

UN MEMBRU AL PUBLICULUI (strigând): Scorpie egoistă!

Ceva se loveşte de sticla întărită, făcând un zgomot surd. Eve tresare şi se dă mai în spate. Oul spart curge. Altă bufnitură, alt ou. Altul, apoi altul. Eve se ghemuieşte. Agenţii de securitate înaintează. Publicul strigă şi înjură mai tare, se împinge şi se repede pe scenă, paşii oamenilor sunând ca tropăitul cailor.

KRISTINA (cu voce tare): Ei bine, cred că acum vedem cât de tare s-au încins spiritele acum. Reveniţi la programul nostru…

Imaginea se restrânge în jurul ei; siluete de oameni trec în fugă prin faţa camerei. Ea e împinsă dintr-o parte într-alta.

KRISTINA (strigând): …urmează să vă prezentăm cazul unui cuplu care se acuză *reciproc* de abuz fizic. Ce spectacol va fi!

În faţa Tribunalului Penal Central Old Bailey

— Slavă Domnului, oftează Max şi se întoarce la Cicero şi la Martha. Dar trebuie s-o ducem într-un loc sigur.

— Vei avea nevoie de o maşină, spune Martha.

Max se uită după colţ, la ecranul în aer liber; vede imaginea mamei lui ghemuindu-se în spatele unui agent de securitate în timp ce se aruncă cu ouă şi făină în ea. Imaginea se schimbă cu o transmisiune în direct de la camerele de supraveghere din jurul Tribunalului Penal Central Old Bailey.

Imaginile se măresc la întâmplare, arătând feţele oamenilor strâmbate de furie în timp ce gesticulează sau îşi scandează dezacordul.

— Maşina lui Cicero e parcată prea departe, spune el. Dar unul dintre vehiculele utilitare ale emisiunii e parcat în faţă. Judecătorule, du-o acasă cu el. O să ne întâlnim acolo mai târziu.

— Unde mergi? întreabă Cicero.

— încerc să o scot pe Martha de aici, răspunde el.

— N-am nevoie să ai grijă de mine, spune Martha. Mama ta va vrea să te vadă.

Max dă din cap şi îşi bagă mâinile în buzunare, marginea plicului atingându-i degetele.

— Va înţelege, murmură ea.

Privindu-l, Cicero dă încet din cap.

— OK, spune el. Ne vedem acasă.

Când el dispare în mulţime, Martha se întoarce spre Max.

— Ce s-a-ntâmplat cu tine? întreabă ea.

— Ce vrei să spui?

— Asta. L-ai minţit. Ce se-ntâmplă? Ce-ai în buzunar? El ridică din umeri.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Haide. Să plecăm de-aici.

— Pe-aici, spune ea, întorcându-se cu spatele la Tribunalul Penal Central Old Bailey. Dar ştiu că minţi.

Ora 6:30 seara.
Emisiunea *Moartea este Justiţie*

Un ecran albastru-închis cu pete albe care bâzâie şi pârâie. Cuvintele „ochi pentru ochi" se învârtesc pe albastrul logoului cu ochi.

Titlul „Sâmbăta, pe canapea" pluteşte pe ecran şi începe melodia genericului, mai lină şi mai calmă decât în timpul săptămânii de lucru. Titlul dispare şi se aprind becurile într-un studio mai mic. Joshua, îmbrăcat cu pantaloni în carouri mici, cămaşă albastră cum e cerul şi o cravată bleumarin, stă picior peste picior pe o canapea moale de piele, cu ziarele zilei împrăştiate pe măsuţa de cafea din faţa lui.

JOSHUA: Bună seara, dragi telespectatori, şi bine-aţi venit la ediţia de astăzi a emisiunii *Moartea este Justiţie!*

Se aud încet nişte aplauze.

JOSHUA: Iar astăzi ni se alătură doi invitaţi speciali la „Sâmbăta, pe canapea”. În primul rând, avem unul deja cunoscut tuturor: detectivul inspector Hart.

Camera se mişcă în lateral pentru a-l arăta pe detectivul inspector Hart lăsându-se pe spate pe cealaltă canapea de piele, cu picioarele lui dolofane îndepărtate şi cu burta strânsă în uniformă. Zâmbeşte discret şi fără tragere de inimă.

JOSHUA: În al doilea rând, o faţă nouă. Una care de obicei se fereşte de mass-media dar, cu toate astea, e o persoană foarte importantă şi bine informată. Doamnelor şi domnilor, vă rog s-o întâmpinaţi pe nimeni alta decât secretara personală a prim-ministrului, Sofia Nachant.

Sofia, îmbrăcată cu nişte pantaloni gri şi un pulover elegant, intră în studio. Joshua se ridică în picioare, îşi întinde mâna şi o întâmpină cu un zâmbet larg. Detectivul inspector Hart nu se mişcă, doar dă din cap în cel mai discret mod în semn de recunoaştere.

JOSHUA: Vă mulţumesc amândurora pentru că v-aţi făcut timp, în ciuda programelor voastre încărcate, să fiţi alături de noi astăzi. E o mare plăcere să vă avem aici.

SOFIA: Joshua, e o mare plăcere să fiu aici şi să vă întâlnesc, în sfârşit, detectiv inspector Hart.

DETECTIVUL INSPECTOR HART: La fel.

JOSHUA: Sofia, perioada asta trebuie să fie foarte aglomerată pentru prim-ministru. Mă mir că se poate lipsi de tine.

SOFIA: Ei bine, la modul ideal, ar fi vrut să apară dânsul din nou la emisiune, însă nu a fost posibil. Dar vă transmite salutări şi pot vorbi eu în numele dumnealui.

JOSHUA: Excelent. Aşadar, domnişoară Nachant, în ultimul timp s-au întâmplat nişte evenimente într-adevăr scandaloase care au zguduit naţiunea noastră. Ne puteţi împărtăşi gândurile dumnealui?

SOFIA: Scuză-mă, Joshua, dar cred că subestimezi rezistenţa oamenilor. Da, s-au întâmplat nişte evenimente tulburătoare: prinderea unui criminal faimos, o adolescentă nevinovată era să fie executată, a avut loc descoperirea că un tânăr şi-a împuşcat tatăl, o bătrână a fost înjunghiată cu cuţitul în plină zi, insinuarea de corupţie la nivel înalt…

JOSHUA: Sofia, permite-mi să te opresc o clipă. Spui *„insinuare de corupţie la nivel înalt”.* Nu a fost investigată de poliţie şi s-a dovedit că a fost inventată de Martha într-o încercare de a defăima guvernul? Mă mir că o pomeneşti.

DETECTIVUL INSPECTOR HART: A spus o grămadă de prostii. Şi a arătat o lipsă de respect faţă de munca grea pe care o fac ofiţerii mei. Ei îşi riscă viaţa în fiecare zi şi vine o fată cu capul în nori cu asemenea declaraţii? E o insultă.

Publicul aclamă şi aplaudă. Sofia zâmbeşte vag şi dă din cap.

SOFIA: Vă aud şi vă înţeleg frustrarea, dar ultimul lucru pe care-l vrea prim-ministrul pentru societate e să ascundem asta sub covor. Până la urmă, a pretins că dumneavoastră, domnule inspector, sunteţi vinovat de crime de natură sexuală…

Detectivul Hart se bâlbâie şi se întoarce la Sofia. Publicul se uită în jur, confuz. Joshua încremeneşte, cu gura căscată de curiozitate.

DETECTIVUL INSPECTOR HART: Aveţi grijă, domnişoară… aş putea să vă acuz de calomnie.

SOFIA: Doar prezint nişte fapte.

DETECTIVUL INSPECTOR HART: Steve v-a autorizat să spuneţi asta în numele lui?

SOFIA: Steve?

DETECTIVUL INSPECTOR HART: Prim-ministrul. Steve. Vă permite…

SOFIA: Vorbiţi într-un fel foarte informal despre prim-ministru.

JOSHUA (râzând): Ne vorbim cu prenumele aici, doamnelor şi domnilor. Dar cred că astea sunt beneficiile…

DETECTIVUL INSPECTOR HART (agitându-şi pumnul în aer): Şi mai mult de atât, doamnă Nachant…

SOFIA: Domnişoară, nu doamnă, dacă nu vă supăraţi. Statutul meu matrimonial nu e relevant.

Detectivul inspector Hart dă din cap şi zice „tţ, tţ”.

DETECTIVUL INSPECTOR HART (mai tare): *Domnişoară* Nachant, unde putem vedea aceste declaraţii pe care le-a făcut? Când a spus aceste lucruri?

SOFIA: Cred că ştiţi când.

DETECTIVUL INSPECTOR HART: Domnişoară Nachant, asta nu e o discuţie pentru orele de maximă audienţă ale televiziunii. Asta e…

SOFIA: De discutat în privat? Departe de ochii publicului? Cu siguranţă nu. Şi sunt sigură că în alte situaţii ne-aţi sfătui să fim prudenţi, inspectore Hart, altfel asemenea vorbe ar putea face publicul să creadă că faceţi prea mult caz de asta, nu credeţi?

DETECTIVUL INSPECTOR HART: Nenorocito…

JOSHUA: Ăă… vă rog să vă abţineţi…
DETECTIVUL INSPECTOR HART: Nu ştiu ce joc crede că joacă Steve aici…

Camera măreşte imaginea lui Joshua. El îşi atinge urechea şi zâmbeşte nervos. Vocea tare a detectivului inspector Hart încă se aude, dar Joshua vorbeşte peste el.

JOSHUA: îmi cer scuze pentru limbaj, doamnelor, domnilor şi copiilor de acasă. Sper că nu v-aţi simţit ofensaţi. Cred că e timpul pentru o pauză. Reveniţi la noi…
DETECTIVUL INSPECTOR HART (ţipând): Minciuni, fir-ai a naibii…

O temă muzicală zgomotoasă le acoperă vocile, iar imaginea cu titlul emisiunii înlocuieşte instantaneul din studio.

Casa familiei Stanton

Ghemuită la colţul canapelei, înfăşurată într-o pătură şi cu un pahar de vin ţinut la buze, Eve se holbează curioasă la televizor. Lângă ea, pe podea, cu vătraiul în mână, îndreptat spre focul care pârâie, Cicero face acelaşi lucru.

— Sofia Nachant? întreabă Eve, încă nemişcată.

— Mmm, răspunde Cicero. E… hm… Caută cuvântul potrivit.

— Are coaie? întreabă Eve în cele din urmă, luând o înghiţitură de vin.

El dă din cap şi aţâţă focul.

— Exact, răspunde el.

Isaac

Celula 4; toate arată la fel, dar fiecare e mai mică decât cea dinaintea ei.

Iar unele sunt mai calde, altele mai reci.

Singurătatea e grea.

Îmi amintesc că am învăţat la şcoală despre Nelson Mandela şi cum a fost el încarcerat pe insula Robben timp de optsprezece ani. Avea dreptul la doar un vizitator pe an, doar pentru o jumătate de oră, două scrisori pe an, o celulă mică, o găleată în loc de toaletă şi un pat pe podea.

Eu sunt aici pentru şapte zile; am făcut trei şi jumătate dintre ele.

Nu există comparaţie.

Mă întreb în câte dintre acele zile a crezut că va muri acolo?

Am foarte mult timp de gândire aici şi acele lecţii îmi tot revin în minte. Asta mi-a rămas în memorie…

Am învăţat că a fi curajos nu înseamnă să nu te temi, ci să biruieşti teama. Omul curajos nu este acela care nu simte frica, ci acela care o cucereşte.

Mi-e frică şi mă tem de moarte.

Nu cred că mă tem de faptul de a fi mort, ci mai mult de procesul fizic al morţii.

Nu ştiu cum să biruiesc aşa ceva.

Îmi petrec zilele dorindu-mi să plâng şi încercând să n-o fac.

Nu sunt curajos.

Dar o să mă prefac că sunt şi o să încerc să-mi amintesc ce am avut şi să fiu recunoscător că a fost mai mult decât au avut mulţi alţii.

Dar e greu să-mi amintesc.

Cineva mi-a spus odată că memoria e subiectivă, dar ceea ce-mi amintesc eu nu e şi, încet, încet, îmi arată cum am trăit cu adevărat.

•

Îmi amintesc când m-a târât Patty după ea la un magazin plin de covoare, rafturi din lemn de nuc ticsite cu cămăşi de diferite mărimi şi culori, cuiere de alamă cu jachete care atârnau pe ele, veste, pălării, brâuri, cravate. Chiar şi jobenuri şi meloane.

Era genul de loc unde sună un clopoţel la deschiderea uşilor şi personalul te măsoară din cap până-n picioare când intri, judecându-te după hainele pe care le porţi şi după cât de mult trebuie să fi costat ele. Sau să nu fi costat.

Patty m-a pus să încerc pantaloni şi cămăşi, diferite jachete şi sacouri, şi un bătrân cu genunchi care trosneau a apucat partea interioară a cracului pantalonilor mei şi a prins materialul cu acul cu atât de mult entuziasm că eram sigur că o să-mi curgă sângele pe el.

— Presupunem că e o ocazie specială, doamnă? a întrebat el cu o voce mieroasă, cu vocale rotunjite; cu siguranţă nu a stat deloc prin Rises.

Cocoţată pe marginea unui scaun de catifea, Patty şi-a încrucişat picioarele şi i-a zâmbit.

— Cred că ar fi, pentru *unii,* a spus ea, cu accentul ei fals elegant, accentuând ultimul cuvânt atât de tare, că am crezut că a spus *bunii,* dar devine un eveniment obişnuit pentru mine şi pentru soţul meu. Luăm cina cu prim-ministrul.

— Ce frumos, i-a răspuns bărbatul. Bănuiesc că băiatul vi se va alătura.

— Steven – adică prim-ministrul – îşi doreşte foarte mult să-l întâlnească.

Am mai auzit murmure şi şoapte despre ea, Jackson şi prim-ministru, dar niciodată aşa de clare ca atunci şi, cu siguranţă, a fost prima dată când am auzit că-l voi întâlni pe prim-ministru.

Am urmărit schimbul de replici dintre Patty şi croitor. A fost ca un dans, Patty a încercat încontinuu să impresioneze, fără să-şi dea seama că el o privea peste nasul lui lung de parcă ar fi fost noroi pe pantofii lui, iar ea nu auzea tonul lui sarcastic.

Exista o ierarhie a luxului şi, în mod clar, ea era la nivelul de jos.

•

Dar nu-mi amintesc prea multe de când l-am întâlnit prima dată pe prim-ministru.

Am auzit frânturi de conversaţie…

„… trebuie să muncească dacă vrea să iasă din sărăcie…"

„… valoarea monetară a informaţiei…"

„… beneficii reciproce…"

Frânturi de răspunsuri de la Patty –

„… orice putem face…"

„… persoană publică…"

„… aranjament între noi…"

Restul e neclar, dar îmi amintesc că strângerea lui de mână era fermă, dar rece.

Că zâmbetul lui era larg, dar mi se părea fals.

Şi că vocea lui se auzea tot mai încet când o ascultam, dar răspundea întotdeauna cu voce tare, conducându-i pe toţi cei din cameră şi întreaga conversaţie.

Şi îmi amintesc foarte clar că mă întrebam de ce Jackson era atât de tăcut şi cum de îl cunoştea Patty pe prim-ministru.

Şi de ce croitorul din magazin, care era *doar* un om care cosea haine, a avut o atitudine atât de dispreţuitoare faţă de ea, dar prim-ministrul, conducătorul ţării, o invita la cină şi râdea la glumele ei?

Nimic din toate astea nu avea sens pentru mine la unsprezece ani, dar m-a făcut să-mi pun întrebări.

M-a îngrijorat şi m-a speriat, dar nu am înţeles de ce.

Ani de zile am fost conştient că ochii prim-ministrului şi ai celor ce lucrează pentru el priveau în toate minţile pentru a citi fiecare cuvânt şi în toate inimile pentru a căuta slăbiciuni şi, timp de ani de zile l-am privit cum radia nu doar putere, ci şi setea de a o păstra.

Şi, timp de ani de zile, mi-am amintit de acele frânturi de conversaţie, chiar dacă nu păreau să aibă vreun sens în afara contextului. Dar…

…îmi trec fiori pe şira spinării.

Închid ochii şi îmi imaginez că sunt iar în magazinul croitorului.

Hainele sunt împăturite între şerveţele, puse în cutii sau în bagaje ca să le luăm. Magazinul miroase a rufe curate şi ceară, tejgheaua e din lemn neted

când o ating cu degetele, casa de marcat face zgomot când scoate factura. Cifrele preţului se întind pe ecran.

Patty şi-a deschis poşeta, iar degetele ei lăcuite au strâns cardul de credit auriu.

Croitorul i-a zâmbit după câteva momente, cu cardul în mâna lui.

— Îmi pare rău, doamnă, dar a fost refuzat… Probabil o problemă tehnică… Cu siguranţă nu pentru că aveţi fonduri insuficiente.

— Du-te şi aşteaptă afară, mi-a spus ea şi aşa am făcut. Mult timp.

— O să ni le livreze mâine, mi-a spus ea când a ieşit din magazin. Ne scuteşte de cărat.

Am dat din cap şi am crezut-o.

„… valoarea monetară a informaţiei. a spus prim-ministrul.

„Fonduri insuficiente", a spus croitorul.

Coincidenţă? mă întreb acum. Dar nu aveau probleme cu banii, nu-i aşa?

Nu-i aşa?

Sau a fost un mod de a se îmbogăţi mai mult?

Lăcomia bate principiile.

Prea multe întrebări şi nu voi mai afla niciodată răspunsurile.

Aş vrea să pot discuta despre ele cu cineva sau să le scriu pentru ca cineva să afle răspunsurile după ce voi muri.

Sau să-ţi scriu o scrisoare, Martha.

Da, asta mi-ar plăcea să fac.

Închid ochii şi îmi imaginez că o scriu. „Dragă Martha…"

Nu, îmi imaginez că o citeşti. Te plimbi prin pădurea Bracken şi razele soarelui de iarnă se strecoară printre crengile copacilor, făcând să sclipească gheaţa care acoperă pământul ca un covor. Tu ajungi la luminişul nostru, te aşezi pe buşteanul de lângă locul în care ne-am făcut adăpost şi scoţi scrisoarea din buzunarul blugilor pe care îi porţi. Degetele tale o desfac şi privirea ta se plimbă încet peste rânduri, înregistrând fiecare cuvânt.

Sper că am reuşit să scriu ceva care să te facă să zâmbeşti şi să înţelegi cât de mult însemni pentru mine.

Martha, te iubesc?

Martha, mi-e dor de tine?

Sunt doar cuvinte care nu sunt destul de bune.

Aş vrea să mă pot lipsi de cuvinte, să scot sentimentele din mine şi să le pot pune pe hârtie pentru tine.

Mă ghemuiesc din cauza gândurilor mele; cât de ridicol sunt.

Scrisori, lumina soarelui, sentimente…

Deschid ochii.

Trebuie să uit scrisorile, pădurea Bracken şi întâlnirea cu fata pe care o iubesc, pentru că viitorul îmi rezervă doar patru pereţi.

Şi o moarte dureroasă.

Martha

— De ce suntem aici? întreabă Max şi îl privesc mergând până la capătul cheiului şi holbându-se la apa de sub el.

— E linişte, îi spun eu. Nu sunt oameni. Nu sunt postere cu faţa mea urâtă. Nu ne urmăreşte nimeni.

— Nu eşti urâtă.

Ridic din umeri, uitându-mă la el. Drăguţ, dar el ar fi spus oricum aşa ceva.

Ne aşezăm, ne legănăm picioarele pe margine şi privim soarele cum începe să coboare sub linia orizontului, iar culoarea lui portocalie se întinde pe suprafaţa râului şi o pătează.

Aş vrea să pot să-l urmez până la locul unde va răsări din nou.

— Nu ţi-am mulţumit niciodată, îi şoptesc eu. Pentru chestiile pe care le-ai făcut cu computerele. Şi pentru geamul pe care m-ai scos din celulă. Şi pentru toate. Ar fi trebuit să-ţi spun asta mai devreme.

— Nu e nevoie să-mi mulţumeşti, răspunde el.

— Ba da. Şi îţi mulţumesc şi pentru ce ai făcut ieri. Am crezut că va trebui să dorm din nou pe străzi.

— Vrei să te întorci acolo în seara asta?

— Nu, cred că m-au recunoscut.

— Vrei altundeva? La altă pensiune?

Dau din cap.

— Mersi, dar nu îndrăznesc să risc.

Amândoi tăcem pentru o clipă, dar el se joacă cu degetele şi îmi dau seama că vrea să spună ceva.

— Oare ar fi chiar aşa de rău? întreabă el în cele din urmă. Într-un sanatoriu. Vreau să spun că nu văd care e alternativă. Să tot fugi până faci optsprezece ani? Asta înseamnă doi ani.

Încercam să nu mă gândesc la asta.

— Sunt locuri oribile, şoptesc eu. A trebuit să petrec o lună într-unul când a fost mama în spital. Doctorii i-au trimis să mă prindă. Te tratează ca pe un animal. De fermă. Fă treaba asta, fă treaba ailaltă, numai ca să economisească ei nişte bani. Ca la închisoare. Nu mă deranjează munca, nu mă tem să pun osul la treabă, dar nu a fost aşa. A fost ca…

— Ca în lagărele de muncă victoriene?

— Cred că da. Vreau să spun că eşti educat, hrănit şi toate alea, dar îţi pierzi individualitatea, caracterul şi personalitatea. Dar… mă opresc, oftez şi mă uit din nou la soarele care apune, la ultima rază care dispare, cufundându-ne în întuneric. *Ia-mă cu tine,* aş vrea să-i spun. Nu cred că voi ieşi vreodată de-acolo, şoptesc eu. Cred că vor găsi motive să mă mute de la o instituţie la alta. Cred… cred… că acolo îmi voi găsi sfârşitul. Sfârşitul libertăţii mele, cel puţin.

El dă din cap.

— Te înţeleg.

— Îmi pare rău că toate astea ţi-au afectat familia, murmur eu. Mama ta, ea…

— Ai reuşit să-l vezi pe Isaac? mă întrerupe el.

— Un pic, noaptea trecută, îi răspund eu.

Vreau să-l întreb care sunt statisticile, dar nu îndrăznesc.

— A fost puternic.

E frumos din partea lui să spună asta.

— Dar site-urile? întreb eu. Le acordă cineva vreo atenţie?

El dă din cap cu disperare.

— Nu-mi vine să cred că publicul şi-a întors spatele la chestiunea asta. Oamenii ăştia – vedetele muzicii pop, prezentatorii de televiziune, actorii şi ce-or mai fi ei – ar trebui să fie modele demne de urmat. Noi le arătăm ce-au făcut ei în realitate, dar nimeni nu vrea să ştie.

— Site-urile sunt şterse. De fiecare dată. Unii oameni le-au văzut. Unii mi-au trimis mesaje, mi-au spus cât de şocaţi erau, spune el. Dar mai mulţi oameni mi-au spus că sunt un mincinos şi n-ar mai trebui să agit apele.

— Aceia care zic „fiecare pentru sine", nu-i aşa?

— Exact. Unii cred că suntem adepţi ai teoriei conspiraţiei. Dar cred că alţii sunt speriaţi. Oamenii cu bani, cei din City, din cartierul Bulevarde, chiar şi familiile ca a mea, care trăiesc în afara lor, se tem că, dacă ar comenta sau ar face ceva împotriva oricui, şi-ar putea pierde slujbele şi ar ajunge în Rises.

— Nu e chiar *atât* de rău acolo. Nu suntem toţi dependenţi de droguri, prostituate, criminali şi oameni de genul ăsta.

— Ştiu, spune el. Dependenţii de droguri din City poartă costume, asta-i singura diferenţă.

— Şi prostituatele au chiloţi făcuţi de designeri de modă, îi răspund eu încercând să înveselesc atmosfera.

El rânjeşte.

— Totul la fel, dar diferit, în acelaşi timp.

— Doamna B obișnuia să spună „aceeași Mărie cu altă pălărie”, adaug eu. Vreau să zâmbesc când îmi amintesc de ea, dar nu pot.

Amândoi tăcem o vreme.

— Nu știu ce să spun despre Isaac, șoptește el. Și-au actualizat sistemul; nu mai pot intra în el să schimb votul cum am făcut data trecută.

Cuvintele lui plutesc în aer în timp ce mă gândesc la Patty, la ce am fost de acord să fac, la ce ar însemna asta.

— Nu-ți face griji, îi răspund eu în cele din urmă.

— Dar el o să…

Mă întorc spre el. Cuvintele îmi stau pe limbă, dar nu pot să le spun.

El privește prin jur. Aud cum mototolește ceva, degetele lui se joacă cu ceva.

— Ce-ai în buzunar? îi spun eu.

Își schimbă expresia feței înainte de a se întoarce în altă parte.

— Nimic.

Am atins un punct sensibil.

— Pe naiba.

Își scoate mâinile din buzunare.

— Nimic important. O scrisoare, atât.

— De la cine?

Ia niște pietre de pe pământ și le aruncă una câte una în apă.

— De la mama.

Mintea mea sare de la o idee la alta. Ascult cum apa face *pleosc pleosc* în timp ce el aruncă mai multe pietre.

Pun pariu că Eve a crezut că va fi închisă. Pun pariu că se gândea la ce va afla presa despre ea. Eu știu ceva ce Max nu știe. Pun pariu că a hotărât că era mai bine ca Max să afle prima dată de la ea.

— Ce scrie în ea? întreb eu.

— N-am…

— Ce ți-a spus? S-o citești dacă e închisă?

— După ce-au luat-o… am mers în camera ei… era pe pat, sub niște hârtii și lucruri…

— Ea nu știe că e la tine?

El dă din cap.

Of, vai. Ce-ar vrea Eve? Ce-ar trebui să fac? *Gândește-te, gândește-te.*

— Dă-mi-o, îi spun eu.

— Ce?

— Dă-mi-o. O s-o deschid, o s-o citesc și o să-ți spun ce scrie în ea. În felul ăsta n-o să se poată supăra pe tine că ai luat-o, nu-i așa? Nu poate da vina pe tine. Dă-mi-o.

El scoate scrisoarea din buzunar şi aceasta fâlfâie în vânt.

— Dă-mi-o, îi şoptesc eu.

El întinde mâna încet.

— Uneori, îi spun eu, în timp ce iau scrisoarea de la el, rup plicul, o deschid şi scot trei foi separate de hârtie, crezi că vrei să ştii anumite lucruri şi, atunci când le afli, îţi doreşti să nu le fi ştiut. E ispita, ştii?

Desfac hârtiile, mă holbez la ele, le frunzăresc încet.

Una…

Două…

Trei…

În lumina de deasupra noastră, care vine de la clădiri, stă scris secretul vinovăţiei lui Eve.

Un secret care l-a ucis pe soţul ei, tatăl lui Max, şi a schimbat vieţi.

El dă din cap, uitându-se la mine.

— Ştii că nu poate fi vorba de nimic bun aici, nu-i aşa?

— Cred că da.

— Bine.

Rup hârtiile în jumătate, apoi le mai rup în jumătate încă o dată.

E un secret care ar putea provoca doar durere.

— Ce faci? îşi întinde mâinile ca să le ia de la mine, dar eu mă las pe spate, şi le rup din nou, din nou şi din nou. În bucăţi tot mai mici.

— Stop! Sare după ele, dar eu le arunc ca pe nişte confetti la o nuntă, peste marginea cheiului şi în apă. De ce naiba ai făcut asta? strigă el la mine.

— Dacă ar fi vrut să ştii, ţi-ar fi dat-o chiar ea!

— Îmi era adresată mie!

— Dar ai *luat-o* fără ştirea ei! strig eu.

— Asta nu-ţi dă dreptul să…

— Nu, dar nu-ţi dă nici ţie dreptul s-o citeşti!

— De ce trebuie să decizi tu asta? De ce totul trebuie să se învârtă în jurul tău?

— Nu e…

— Mama ta a fost omorâtă şi toate alea, dar lucruri nasoale se întâmplă tot timpul!

— Mie-mi spui!

— Şi acum familia mea, mama mea, eu, toţi am fost atraşi în problema asta, şi mama a fost judecată, viaţa mea e distrusă, nici măcar nu mai putem ieşi afară, şi totul se întâmplă din cauza *ta*!

Deschid gura ca să-l contrazic, dar are dreptate. El a fost atras în asta fără voia lui. Nu a fost fapta lui, responsabilitatea lui, nimic de genul ăsta.

— Ai citit-o, deci știi ce scrie în ea și eu nu. Cum poate să fie corect așa ceva?

Nu e corect, mă gândesc eu. *Dar ce e?*

Mă ridic în picioare și plec de pe chei, acum, când vântul vâjâie mai tare și stropii de ploaie îmi stropesc capul ras. Îmi pun gluga din nou pe cap.

— Te-am protejat! strig eu peste umăr, dar în clipa în care rostesc cuvintele, știu că nu sunt cele potrivite.

— M-ai protejat? Nu am *nevoie* de protecție! Nu *vreau* să fiu protejat! Tu, dintre toți oamenii, ar trebui să înțelegi asta cel mai bine. Dai buzna în viețile noastre și, dintr-odată, tu o cunoști pe mama mai bine decât mine?

Îmi mușc limba. „Nu-i spune că știai înainte s-o întâlnești. Nu-i spune despre ceilalți oameni care știu și ei". Aș putea s-o fac și aș putea să-l rănesc. Dar o să stau aici și o s-o încasez.

— Îmi pare rău, murmur eu. Înțeleg că ești stresat, dar te rog nu țipa la mine.

— *Stresat?* strigă el la mine.

La naiba, mă gândesc. Iar am spus un cuvânt nepotrivit.

— Ai dreptate că sunt stresat, fiindcă o fată m-a implicat pe mine și pe toți ceilalți în viața ei dată peste cap, apoi a fugit, lăsându-ne pe toți să ne ocupăm de harababura de care ea nu se poate ocupa!

Of, pot eu să ascult niște rahaturi, dar asta e prea de tot. Mă învârtesc și mă întorc la Max, furioasă, arătând cu degetul către el, în timp ce ploaia cade mai repede și mai grea și vântul e mai puternic.

— Nu mă pot ocupa de asta? țip eu la el. *Nu mă pot ocupa de asta? Eu mă* ocup de asta!

— Cum? Nu te văd făcând ceva.

— Nu… nu pot să-ți spun. „La naiba, Martha".

— Altceva ce nu poți să-mi spui? De ce?

— Pentru că n-ai vrea să știi. E mai bine să nu știi.

— Altceva ce nu trebuie să știu! strigă el furios. Spune-mi asta sau ce scria în scrisoarea mamei.

Of, nu mă pricep deloc la certuri.

— Nu, îi spun eu. Nu se cuvine să-ți spun eu lucruri despre mama ta. E treaba ei, nu a mea și nici a ta. Și cealaltă treabă? Pentru că… pentru că…

Mă întorc din nou spre râu. Nu plânge, Martha. Haide, fii puternică. Fii ca Isaac.

— Ce?

Mă uit la el și ochii mei sunt plini de lacrimi, dar nu voi plânge.

— Nu pot să-ți spun, nu pot să-ți spun cuvintele… sunt… înghit în sec. Of, Doamne, sunt speriată, bine? Sunt speriată.

Păşeşte spre mine cu o expresie a feţei mai blândă.

— Ce s-a-ntâmplat? şopteşte el.

Eu dau din cap, cu lacrimi pe faţă acum, amestecate cu picături de ploaie şi nu vreau să fiu acolo.

— Cineva, murmur eu, cineva *a venit la mine* cu o idee. O metodă de a-l scoate pe Isaac.

I se ridică sprâncenele. Îşi coboară tonul.

— *Cum?* Sunt camere de filmat în celule, sistemul lor informatic e impenetrabil – crede-mă, am încercat. E mai greu de intrat în locul acela decât în… în… nu ştiu, Alcatraz, Fort Knox sau ceva de genul ăsta.

— Poţi intra pe terenul din jurul închisorii.

— Poate, dar doar atât. Şi oricum e inutil pentru că sunt camere de filmat din loc în loc. Singurul mod de a intra şi a ieşi din clădire e prin… prin… nu ştiu… aruncarea ei în aer, probabil.

Mă uit la el.

— Nu, răspunde el. Asta *nu e* o idee bună.

— Zi-mi una mai bună, îi spun eu.

•

Plecăm de pe chei; e frig, umezeală şi vântul bate tare, aşa că mergem spre un loc mai plin de viaţă, căutând un adăpost sau căldură. Găsim o staţie de autobuz şi stăm în ea, tremurând în timp ce ploaia loveşte acoperişul de tablă.

Privesc maşinile şi camioanele care trec repede pe drum, cu farurile lor care estompează şi distorsionează peisajul şi cu cauciucurile lor care stropesc trotuarele cu torente de apă.

Picături de ploaie cad de pe partea din faţă a glugii mele.

— Du-te acasă, îi spun lui Max.

— Nu plec dacă nu vii cu mine, răspunde el.

— Ştii că nu pot.

— Atunci du-te la o pensiune sau la un hotel. Undeva.

Opreşte un autobuz. Mă uit la geamurile lui aburite, la luminile din el care strălucesc în întuneric, şi tresar. Iar văd poza cu mine, lipită pe autobuz ca un fel de afiş de publicitate pentru un film.

Max o vede şi el.

— Ştii că n-aş îndrăzni să fac asta, îi răspund.

Un bărbat coboară din autobuz, aruncă o privire în direcţia noastră şi pleacă. Autobuzul porneşte din nou şi se alătură restului traficului.

— Nu trebuie să mai stai pe străzi, spune Max.

Nu-i răspund. Nu ştiu unde mi-ar fi mai bine. Aici sau închisă undeva. Să mă ascund la vedere, între oameni care trec pe lângă mine, dar probabil nu

sunt atenți sau să risc ca un recepționer, o femeie de serviciu sau un oaspete să mă recunoască.

Nicicum nu-i bine.

Nu.

— E prea riscant, îi spun eu. O să găsesc un loc pe undeva. Ies din adăpost și merg pe drum. El mă urmează.

— În ploaie? Nu…

— Du-te acasă, Max. O să fiu bine. Pleacă. Mama ta o să fie îngrijorată.

— Nu te părăsesc.

— Nu poți sta aici cu mine.

— Atunci, întoarce-te în Rises. Sigur te va ascunde cineva acolo. Ei o să te protejeze.

Mă opresc din mers și mă holbez la el.

— Cu ce risc pentru ei? Nu cer nimănui să facă asta pentru mine. Nu pot. Nu pot să-ți cer asta nici ție.

Continui să merg, nu știu încotro mă îndrept.

El mă urmează pe o cărare, lângă niște balustrade, apoi ne oprim. Încă plouă, se văd picături în lumina slabă a becului stradal de deasupra noastră.

— Du-te acasă, îi spun din nou. Vreau să fiu singură.

El dă din cap.

— Deja ai făcut prea mult. Du-te acasă.

— Dar…

— Te rog.

Ne holbăm unul la celălalt pentru o clipă.

— Chiar vrei să fac asta, șoptește el, sau doar crezi că ar trebui s-o fac?

— Vreau s-o faci, îi spun eu.

— Dar tu ce-o să faci? mă întreabă el.

Îi zâmbesc puțin.

— O să supraviețuiesc.

— Ai grijă s-o faci.

Mă îmbrățișează. E cald și plăcut. Dar nu e bine. Nu pot să las garda jos, nu-mi pot permite nicio slăbiciune acum.

Îl privesc plecând de lângă mine.

Fii puternică, îmi spun eu, nu fugi după el, nu-l ruga să te ducă acasă la el. Nu vrei o baie caldă sau ceva de mâncare, nu vrei să-i vezi pe Eve și pe Cicero și să simți că ai un loc al tău.

De parcă ești dorită undeva.

Sau plăcută.

De parcă poți fi prietena cuiva.

Eşti singură în treaba asta – continuă să gândeşti aşa pentru că trebuie să crezi asta.

E responsabilitatea ta, nu a altcuiva, şi nu poţi să rişti să-i pui în pericol. Au făcut destul. Lasă-i în pace.

Acum a dispărut printre alte corpuri, în întuneric.

Nu ar fi trebuit să-i spun despre aruncarea în aer a culoarului morţii, mă gândesc eu în timp ce mă întorc şi plec. Ar fi trebuit să-mi ţin gura închisă. Nu ar fi trebuit să rup scrisoarea. Nu ar fi trebuit să mă implic.

Nu ar fi trebuit să încep toată nebunia asta.

Ar fi trebuit să fi rămas la ce ştiam – adică la nimic – şi să nu fi visat să fiu mai mult decât sunt – o orfană din Rises – pentru că atunci când am fost doar atât, totul era mai sigur, mai simplu şi mai uşor.

Pe bune? se ceartă mintea mea cu mine. *Mai uşor. Mama ta e moartă, ai fi curăţat toalete ca să trăieşti de pe o zi pe alta, n-ai fi avut niciun viitor, nicio perspectivă, nicio speranţă.*

Dar tot nu am nimic, îmi răspund eu.

De fapt, am mai puţin: n-am casă, n-am prieteni, n-am familie, n-am o slujbă, n-am bani, n-am educaţie…

Ai şansa de a avea mai mult…

Ce, cu banii din testamentul lui Isaac? Nu voi vedea niciun ban de la el. Va trebui să mă predau şi, după aceea, ce se va întâmpla? Oricum nu-i vreau.

Ai speranţe, posibilităţi şi hotărâre, şi astea valorează mai mult decât banii.

Acum, în acest moment, n-am nimic.

Prietenii. Pe Eve…

Nu, nu vreau asta, nu vreau ca ei să se simtă obligaţi. Şi am provocat deja prea multă durere, prea multă… Doamne, tot ce fac acum e să mă plâng. Nu vreau milă. Doar sinceritate.

Îmi pare rău pentru toţi. O văd tot timpul pe doamna B. A făcut atât de mult pentru mine, iar eu doar am…

Nu ştiu ce să fac. Mă simt goală pe dinăuntru. Egoistă. Proastă.

Singură.

Vreau să merg undeva, dar nu ştiu unde. Vreau să fiu cu Isaac. Nu vreau ca el să moară.

Văd o singură opţiune, dar nu-mi place.

•

Trec pe lângă un magazin de la colţul străzii – se aude un bip la uşă când iese cineva – după aceea trec pe lângă un magazin în care se vând băuturi alcoolice, de unde un tip îmbrăcat la costum iese în timp ce strigă la telefon, ţinând în mână o sticlă învelită într-o pungă de hârtie, apoi trec pe lângă un

restaurant care miroase atât de bine că simt că mi se întoarce stomacul pe dos.

Merg pe câteva străzi lăturalnice, nu știu unde sunt și nu-mi pasă. Mai încolo e intrarea într-un pasaj subteran și mă îndrept spre ea. Măcar să mă usuc, dacă nu pentru altceva.

Intru pe furiș în pasaj, ca să scap de ploaie și de vânt dar, din cauza luminii de afară, umbrele din el îmi joacă feste.

Mi se pare că aud ceva alergând, niște șobolani mari sau niște câini vagabonzi.

E beznă înăuntru.

Și e îngrozitor.

Mai îngrozitor decât în Rises.

Mă dor picioarele și tălpile. Nu vreau să mă gândesc la ce e pe pământ, dar mă las în jos și mă reazem de zid oricum, cu genunchii la piept.

Aș putea muri aici și nimeni n-ar ști. Puținor oameni le-ar păsa. Unii s-ar putea să sărbătorească asta.

Cum pot oamenii să urască atât de mult și de ușor?

Cum pot oamenii să ia o hotărâre în legătură cu mine și să mă judece bazându-se doar pe ce citesc în ziare și pe ce aud la televizor?

Eu nu sunt așa.

Eu sunt Martha Elizabeth Honeydew. Ziua mea e pe 31 mai. Îmi plac câinii, dar pisicile mă fac să strănut. Am avut un animal de companie, un peștișor auriu pe nume Swampy. Batonul meu preferat de ciocolată e Twix. Nu-mi place sfecla. Prefer să spăl vasele în loc să le șterg. Beau ceai Builder's – cu două linguriţe de zahăr și lapte – și ador biscuiții.

Asta sunt eu.

Îmi plac copacii și îmi place să mă uit la păsările din ei.

Asta sunt eu.

Am plâns în prima zi de școală. Nu am avut nicio prietenă bună, dar toate celelalte fete au avut.

Asta sunt eu.

Cântecul pe care l-am ales pentru înmormântarea mamei a fost acela pe care ea obișnuia să mi-l cânte când eram mică. M-am simțit goală pe dinăuntru de când s-a dus ea. În prima lună după ce a murit, am dormit în patul ei, pe aceleași cearșafuri, ca să-i simt mirosul.

Asta sunt eu.

Mă dor ochii. Clipesc. Inspir. Dau din cap.

Haide, fată. Nu plânge, îmi spun eu. *Ești mai puternică decât crezi.*

Nu am nicio calificare. Nu am educaţie. Nu am familie. Nu am prieteni adevăraţi. Cu excepţia lui Isaac, dar el probabil va muri peste câteva zile.

Asta sunt eu.
Îmi şterg nasul cu dosul palmei şi îmi frec ochii.
Nu face asta.
Nu am viitor. Nu am nicio speranţă. Nimic.
Asta sunt eu.
Un hohot de plâns îmi iese din piept.
Nu renunţa.
Nu am nimic şi nu am pe nimeni.
Asta sunt eu.
Clipesc şi îmi cad lacrimile.
Nu renunţa.
Dar nu mai pot continua.
Nu mai pot face nimic.
Alunec pe pământ, cad cu capul în noroi şi plâng ca o *vagabondă* inutilă, ridicolă şi neajutorată.
Nu fi slabă, îmi spune mintea mea.
Dar sunt, îi spun eu.
Sunt slabă.
Şi sunt distrusă.

Prim-ministrul

Cu cravata cu nodul bine strâns la gât şi sacoul cu toţi nasturii încheiaţi, prim-ministrul stă în mijlocul camerei, urmărind ştirile de la ora zece, în timp ce se prezintă montajul cu Eve târâtă afară din Tribunalul Penal Central Old Bailey până la o maşină care o aşteaptă. Are părul încâlcit, plin de albuş şi gălbenuş şi coji de ou, pijamaua şi puloverul îi sunt împroşcate şi ele, şi acoperite de făină.
Prim-ministrul mijeşte ochii.
Restul camerei e luminat doar de bătaia slabă a unei lămpi de pe o masă şi de pâlpâirea focului.
— Aţi văzut „Sâmbăta, pe canapea" de azi-dimineaţă? întreabă Sofia din întuneric.
— Trebuia s-o văd? îi răspunde el calm. Asta era responsabilitatea ta. Presupun că totul a mers bine. Îşi răsuceşte nasturii sacoului, îl dă jos şi îl atârnă de spătarul scaunului lui drept.
— O veţi urmări în reluare? Ea face un pas în faţă, dar tot nu ajunge la lumină.
— Te întreb din nou, trebuie s-o văd? întreabă el.

Ea se opreşte. Focul pârâie, umbrele se joacă pe podea, iar lumina pâlpâie pe pereţi şi pe perdelele grele.

— Nu, răspunde ea. Face încă un pas în faţă, iar lumina focului îi acoperă faţa în timp ce-i toarnă lui o băutură dintr-o carafă de cristal.

— Au studiat toate filmările cu camere de supraveghere din zonă, spune ea.

— Cine?

— Angajaţii dumneavoastră din camera albastră. Îi oferă băutura.

— Au găsit ceva? întreabă el.

— Da, spune ea cu voce înceată. I-au văzut…

— Lasă-mă să ghicesc, o întrerupe el. Pe Cicero şi ai lui?

Ea dă din cap.

El ridică paharul până la gură şi soarbe alcoolul.

— Se pare că se transformă în revoluţionari discreţi.

— De asemenea, mai sunt destul de siguri că…

Telefonul din buzunarul sacoului lui sună şi ridică mâna făcându-i semn să tacă.

— Patty, spune el la telefon. Ţi-am spus s-o informezi pe Sofia, nu să mă deranjezi pe mine.

Faţa lui e foarte serioasă când ascultă.

— Înţeleg. Cu băiatul Stanton?

Tace un moment.

— Sunt sigur că putem trimite agentul înapoi la tine şi, după aceea, te poţi ocupa de treabă.

Mai ia o înghiţitură din băutură şi pe faţă îi apare un zâmbet viclean.

— *National News?* Da, excelent. De fapt, dă tot ce ai mai bun în misiunea asta. Tu eşti şefa în misiunea asta şi îmi scot pălăria în faţa ta pentru ideea asta minunată. Te-ai întrecut pe tine însăţi cu asta.

Încheie convorbirea şi ţine telefonul în dreptul ochilor în timp ce se gândeşte.

— Am împuşcat mai mulţi iepuri dintr-un foc, murmură el, zâmbind.

ZIUA 5

Martha

Am ochii închiși.

Cred că încă e întuneric.

Toate mi se par ciudate.

Mă gândesc, mă gândesc… încerc să-mi amintesc…

Eram cu Max; îmi era frig, eram udă… ploua… după aceea a venit autobuzul, apoi am plecat… i-am spus să plece… m-am oprit într-un pasaj subteran. Ce s-a întâmplat după aceea?

După aceea m-am simțit foarte rău. M-am întins pe pământ ca o ratată. Era frig. Și umed. Era foarte umed.

Dar… acum nu sunt…

Stau pe ceva moale și e altceva deasupra mea. Ceva cald și uscat. Pături? O plapumă?

Toate lucrurile miros frumos.

E liniște.

Îmi mișc picioarele – sunt uscate.

Îmi mișc tot corpul. Cu ce sunt îmbrăcată?

Unde sunt?

Ce…?

Ce s-a întâmplat?

Mă ridic. Deschid ochii. Clipesc. E întuneric, dar văd o lumină slabă, ca de la o lampă, venind de undeva. Mai clipesc de câteva ori și îmi deschid ochii mai bine. Stau pe un pat, cu o plapumă mare și moale peste mine și port niște pijamale roz și pufoase, cu mânecile prea lungi, care îmi acoperă mâinile. Mă uit prin cameră cât de bine pot; nu văd pe nimeni. Încerc să-mi dau seama unde sunt.

Perdele la fereastră, rafturi de cărți, postere pe pereți, un birou…

Ușa se deschide și intră lumina. Pălesc de frică, îmi ridic o mână și mă uit printre degete.

— Bună dimineața, somnoroaso! Are o voce stridentă, ascuțită.

— Patty? bombănesc eu. Ce? Ce naiba?

— Ce frumos îți întâmpini gazda și mulțumești cuiva că ți-a salvat viața.

Mă holbez la ea. Ce?

— Te-am găsit căzută la marginea drumului, inconştientă, şi mi-am riscat siguranţa când te-am pus în maşină şi te-am adus aici.

— Ce? repet eu. De ce nu m-am trezit?

— Ei bine, murmură ea, n-am vrut să fii recalcitrantă, aşa că am folosit un pic de cloroform.

— Ce?!

— Nu-ţi face griji, nu vei suferi de efecte secundare pe termen lung.

— Şi unde sunt acum?

— Ţi-am spus. Acasă la mine.

— La tine…

— Ei bine, ca să nu faci scandal din cauza asta, practic, e casa lui Isaac, dar el nu e disponibil momentan, aşa că… Ea ridică din umeri. De fapt, eşti în camera lui. Cearşafurile sunt noi, nu te agita. Te-aş fi pus într-una dintre camerele de oaspeţi, dar una e plină de haine, alta e plină de valize pregătite de plecare şi, bineînţeles, pe cea mare o folosesc eu pe post de sală de gimnastică până e renovată sala obişnuită.

Mă uit prin jur. Posterele lui sunt pe pereţi, temele lui sunt pe birou, hainele lui sunt în dulapul lui, pozele lui sunt proptite pe raftul lui. Îmi mijesc ochii şi mă uit la ele. Sunt poze cu noi doi, una cu noi în pădurea Bracken, alta cu mine stând în leagăn şi zâmbind.

— Nu-mi vine să cred că m-ai adormit cu cloroform.

— Îmi făceam griji pentru tine. Am crezut că era un mod rezonabil de a te aduce aici.

Mă holbez la ea.

— Da, sigur că da. Acum spune-mi adevăratul motiv pentru care m-ai adus aici.

Ea oftează, îşi încrucişează braţele pe piept şi se reazemă de perete.

— Am crezut că vei muri dacă te lăsam acolo…

— Şi ce-ţi pasă ţie?

Ea dă din cap şi zice „tţ, tţ”.

— O, înţeleg, îi spun eu. Nu-ţi pasă, dar ai nevoie de mine.

— Ai fost de acord să te implici, spune ea, agitându-şi telefonul mobil în aer.

— În realitate, te-ar durea în cot dac-aş muri sau aş trăi, dar ai nevoie de mine ca să-l scoţi pe Isaac de pe culoarul morţii. Nu-i aşa?

Ea nu răspunde.

Îmi dau jos picioarele de pe pat.

— Dar nu înţeleg cum m-ai găsit. Mă urmăreai?

— Într-un fel.

Hainele pe care le purtam sunt într-o grămadă la podea. Lângă ele e telefonul pe care mi l-a dat Max.

— Ei bine, felicitări pentru asta, dar eu o să plec acum.

— Nu, n-o să faci asta.

— Ăă, ba da, o s-o fac.

Ea merge prin casă și pornește televizorul.

— Nu, domnișoară, chiar n-o să faci asta. Dacă nu cumva vrei să fii prinsă și asta nu o să ne ajute nici pe noi, nici pe Isaac. Cum o să-l scoatem atunci?

Dă de un canal de știri și acolo e poza mea, din nou.

— Credeam că ai observat toate posterele de pe străzi prin care se anunță că ești căutată.

— Nu am nevoie de tine. Pot să-mi duc singură bătăliile.

— Dar ești aici.

— Nu am ales să vin aici. M-ai răpit. M-ai drogat!

Râde de mine. Aș vrea să-i dau un pumn.

— Dacă nu te-aș fi luat și nu te-aș fi adus aici, ai fi murit până acum. Sau ai fi fost legată de un pat de spital.

— Vor să mă trimită la un sanatoriu, nu la o închisoare.

— Cred că-ți dai seama că a trecut vremea sanatoriilor.

— N-am făcut nimic.

— Cu siguranță, ți-ai dat seama până acum că nimănui nu-i pasă dacă ai *făcut* sau n-ai făcut ceva. Adevărul e că ești aici, nu pleci nicăieri, așa că acceptă situația și taci. Fă un duș – *puți* –, îmbracă-te și coboară la parter. Avem planuri de făcut – trebuie să înveți să declanșezi un explozibil.

Se întoarce și iese grăbită din cameră.

— Scorpie, șoptesc eu.

Isaac

Aici totul e memorie; totul e trecut pentru că nu există viitor.

Stau pe marginea saltelei, amintindu-mi că, acum șapte zile, ai fost și tu aici, Martha.

Cum de ai rămas atât de puternică?

Ce ți-au făcut în fiecare dintre aceste celule?

De afară, când te priveam prin camerele de filmat, celulele păreau mai mari, mai confortabile și, cumva, părea *mai ușor* să stai în ele. Dar, cum spuneam mai devreme, oamenii care conduc locul ăsta sunt isteți și vicleni; oamenii de acasă nu văd ce se întâmplă cu adevărat aici.

În celula de azi, pereții, patul și podeaua sunt toate albe, ca de obicei, fereastra e mai mică și nu are gratii, doar o deschizătură. Nu am destul spațiu ca să împing patul până la ea și, chiar dacă aș putea, e prea mică pentru a vedea prin ea ce e afară. Dar pot vedea cerul și îmi pot imagina străzile și clădirile, și îmi pot aminti de copac și de pasărea din el.

Sunt patru camere de filmat, câte una în partea de sus a fiecărui perete. Știu care dintre ele filmează în fiecare moment, pentru că se aprinde un beculeț mic și roșu, ca lumina roșie din *Terminator* care te urmărește.

Când mă întorc în altă parte, mă filmează altă cameră ca să mă vadă bine tot timpul.

Mă joc într-un fel ciudat cu ei, întorcându-mă când la una, când la alta, când la următoarea, cât de repede pot, ca să-i prind nepregătiți.

Mă opresc la una, mă holbez la beculețul roșu și îmi revin amintirile: când am fost la oftalmolog, luminile frână în întuneric, butonul de standby de pe televizorul imens al lui Jackson sau butonul de pornire și oprire de pe aparatul cu laser de slăbit al lui Patty.

Memoria e un lucru ciudat și e ciudat ce-ți trece prin minte și când.

Închid ochii, gândindu-mă la toate lucrurile pe care le aveau ei, ca sistemul antifurt de ultimă generație, cel mai modern sistem de divertisment în toată casa, încălzirea prin podea, perdelele cu telecomandă…

Mă opresc și deschid ochii. Se aude un bâzâit…

Ce-i asta?

Peretele din fața mea se schimbă. Diferite culori se amestecă pe el, apar niște imagini, niște fotografii.

De unde vin astea?

Mă uit în spate; bâzâitul vine de la camera de filmat de vizavi.

Funcționează și ca un proiector.

Mă uit înapoi la perete. Apare o poză cu Martha.

Părul ei încă e lung; poza trebuie să fie dinainte de a fi arestată. Zâmbește, râde. Pare foarte fericită.

Îi zâmbesc, dar imaginea se schimbă. Culorile se amestecă, apoi se împrăștie, și ea apare din nou.

Are părul lung, dar arată altfel. Ochii ei mă privesc de parcă mă roagă ceva. Întind mâna spre ea chiar dacă știu că nu e reală.

De unde-a venit asta? Cine a făcut poza asta?

Imaginea se schimbă din nou.

E un prim-plan al feței ei. Cureaua lui Jackson e în jurul gâtului ei.

Imaginea se schimbă din nou.

Un stop-cadru cu ea tresărind când glonțul îl lovește pe Jackson. Picături de sânge plutesc în aer.

Şi din nou.

Imaginea se măreşte, arătându-ne pe amândoi, în aceeaşi noapte, holbându-ne unul la celălalt, arătând foarte speriaţi şi confuzi. Acum se şi aude. Vocea ei – „Isaac, eu pot să fiu martira, pot să fac asta, dar luptătorul trebuie să fii tu".

„Să fii tu", se aude ecoul.

Imaginea se schimbă din nou.

E doar ea.

Lumini albastre sclipesc pe pielea ei şi îşi ţine mâinile ridicate în aer.

Se schimbă din nou.

Un aparat de ras trece pe capul ei. Părul îi cade. Plânge.

Din nou.

Stă pe podeaua acestei celule. În salopetă albă, cu sânge pe degete.

Din nou.

În Celula 7, punerea coroanei.

Din nou.

Din nou.

Din nou.

Mă întorc. Nu mai suport.

Bâzâitul se opreşte.

Dar, după câteva secunde, începe din nou, de data asta, de la una dintre celelalte camere de filmat şi, în faţa mea, imaginile apar din nou.

Părul ei e lung. Zâmbeşte, râde; pare fericită.

Mă cuprinde groaza; se repetă. Ştiu ce îmi vor arăta după asta.

Cureaua.

Glonţul.

Sângele.

Martira.

Luptătorul.

Să fii tu… tu… tu.

Lumini albastre.

Mâinile în aer.

Aparatul de ras pe capul ei.

Căderea părului.

Lacrimi…

Închid ochii.

Nu mai suport.

Mă întorc din nou, spre partea mea de data asta, şi deschid ochii.

Se aprinde un beculeţ roşu şi pe camera asta. Şi proiectorul de vizavi bâzâie.

Vin imaginile.

Tortura.

Întotdeauna sub camera care mă filmează, așa că nu sunt văzute niciodată de telespectatorii de acasă. Totul e foarte inteligent planificat și calculat.

Mă întorc din nou, așa că iar începe totul pe peretele din fața mea.

Iar mă întorc. Acum e pe peretele ăsta.

Oare cum arăt pentru oamenii care se uită acum la mine? Când mă întorc dintr-o parte într-alta și dau din cap?

Ca un nebun.

Nu ca genul de persoană care poate fi eliberată în societate.

Cad în capcana lor.

Fac ce își doresc ei.

Închid ochii, dar o parte din mine nu se poate abține să nu se uite la ea, așa că îi deschid din nou.

Acum au adăugat și fața lui Jackson; privirile răutăcioase ale lui și ale lui Patty, râsul ei îngrozitor și strident care îmi pătrunde în creier și de la care mă doare capul de simt că o să-mi explodeze.

Imaginile sunt foarte luminoase și trebuie să închid ochii, dar sunt sigur că, atunci când fac asta, ei dau mai tare sonorul la zgomote și la voci și le fac mai ascuțite.

Îmi pun mâinile peste urechi.

Sunt furios pentru că sunt manipulat și torturat.

Închid ochii, gem ca să nu mai aud sunetele, mă legăn încercând să mă calmez.

Încerc să respir… inspir… expir… inspir… expir… calm…

Îmi îngrop capul în saltea, dar încă disting luminile și, chiar dacă țin mâinile pe urechi, încă pot să aud râsul lui Patty, vocea lui Jackson, plânsul Marthei.

Încerc să-mi imaginez că sunt departe de toate astea, dar nu pot duce niciun gând până la capăt și, în schimb, întrebări și gânduri pe care nu le vreau îmi trec prin minte.

Râsul lui Patty.

Ar fi trebuit să acționez dinainte.

Vocea lui Jackson.

Ar fi trebuit să ascult, să întreb, să acționez.

Plânsul Marthei.

Mama ei ar mai fi în viață.

Mă simt vinovat. Sunt vinovat.

Inima frântă a doamnei B după moartea lui Ollie.

Merit să mor. Ar trebui să mor.

— Aauuu! Mă ridic şi strig la imagini. Aauuu! Şi lovesc peretele, trimiţând toată furia mea prin braţ şi prin pumn, în piatră, şi doare al naibii de tare.

Cad la pământ.

Şi capul, şi pumnul îmi zvâcnesc. Imaginile continuă să apară deasupra mea şi sunetul e peste tot în jurul meu. Ridic pumnul rănit în razele proiectorului, iar faţa lui Patty apare pe pielea mea în loc să apară pe perete.

Mişc pumnul ca gura ei să ajungă pe încheieturile mele sângerânde.

— Să-l pupi mai bine, şoptesc eu. Nu, n-ai face asta niciodată. Ce-am însemnat eu pentru tine? Un produs pe care să-l plimbi la evenimente sau să-l prezinţi pentru articolele din reviste? Bietul orfan pe care l-ai salvat din sărăcie?

Îmi las mâna pe piept şi închid ochii.

— Ce glumă.

Patty – declarată Mama Anului de revista *Cei mai buni părinţi* doi ani la rând, vorbea cu toată lumea şi le zâmbea tuturor, dar niciodată mie.

Mama Anului şuşotea tot timpul la telefon, complota şi ţesea intrigi. Îi auzeam conversaţiile fără să vreau, când încercam să mă uit la televizor, când puneam ceainicul la fiert să-i mai fac o ceaşcă de ceai sau când deschideam o conservă de fasole ca să-mi pregătesc cina.

„… şi, dacă fac asta, cât poţi să-mi garantezi?" o auzeam murmurând.

„Ei bine, *eu* hotărăsc acum pe ce se duc banii".

„Şi suma aceea e în schimbul pozelor cu ei împreună? Da, înţeleg, atât timp cât e ceva ce poţi folosi… Şi putem ajunge din nou la aceeaşi înţelegere? Da, bineînţeles, cu altcineva, o persoană cunoscută".

„Bla, bla, bla", obişnuiam eu să o imit în timp ce întindeam untul pe pâinea prăjită şi turnam fasolea peste ea.

Mama Anului?

Da, sigur.

Mă opresc.

Mi se limpezeşte mintea.

Dintr-odată, sunt treaz şi mă ridic.

Câte discuţii din acelea la telefon am auzit? Toate cu aproximativ aceleaşi replici.

Imaginile încă apar şi dispar în faţa mea, dar acum le ignor.

Mă gândesc.

„O înţelegere bună pentru amândoi", o aud pe ea spunând.

Îmi amintesc.

„Da, sunt de acord – secretele *sunt* muniţie împotriva altora şi dacă ţi le împărtăşesc se transformă în fonduri bancare pentru mine".

Totul – totul – s-a redus, sau încă se reduce, la bani şi manipulare.

Dar care a fost rolul lui Patty?

Max

În liniștea camerei, Max pornește laptopul și se așază în fața ecranului. În timp ce pornește bâzâind, dă clic pe iconița de internet și tastează adresa site-ului lui. Cercul se învârtește în partea de sus a paginii în timp ce el așteaptă.

Se lasă pe spătarul scaunului lui și ia o înghițitură de cafea călduță.

În cele din urmă, imaginea de pe ecran se schimbă. „ACEST SITE NU EXISTĂ", scrie pe ecran.

Se încruntă, se apleacă și tastează adresa din nou, de data asta mai încet și cu mai multă grijă. Cercul se învârte din nou în timp ce el așteaptă, dar apare iar acel mesaj.

Oftând, își scoate telefonul mobil și încearcă același lucru pe el, dar tot nu găsește nimic.

Se întoarce la laptop, cu degetele plutindu-i deasupra tastaturii, dar înainte să se poată gândi la ce să mai încerce, se aude un clinchet care anunță primirea unui email.

Dă clic pe ecran pentru a citi mesajul.

„Site-ul pe care l-ați creat a fost raportat pentru încălcarea regulilor guvernului referitoare la siguranța națională. Ca urmare a investigațiilor cerute de actualizările legilor antiterorism, a fost eliminat și toată istoria conținutului lui a fost distrusă. Vi se interzice să republicați oricare dintre datele menționate, iar încălcarea acestui ordin poate avea ca rezultat arestarea și încarcerarea ulterioară a dumneavoastră".

Își umflă obrajii și expiră zgomotos.

— *Antiterorism?* șoptește el, dând din cap.

Aude bătăi în ușă și se întoarce de la laptop.

— Pot să intru? întreabă Eve.

— Da.

Ea închide ușa în urma ei și se așază pe marginea patului.

— Ești bine?

— Da, îi răspunde Max. Mă bucur că ești acasă.

— Și eu, șoptește ea. Cred că Cicero a avut o legătură cu asta, dar nu vrea să-mi spună.

Max ridică din umeri.

— Și cred că și tu ai fost implicat.

El nu răspunde.

— Ai grijă, spune ea. Se ridică să plece, dar se opreşte în pragul uşii. Max… am lăsat un plic în camera mea înainte să mă ia, dar acum nu-l mai găsesc. Nu cumva ştii tu unde e?

El dă din cap.

— Ce era în el?

— Ceva despre care ar fi mai bine să se vorbească decât să se citească. Ea aşteaptă reacţia lui, dar telefonul lui sună din cauza unui mesaj primit, iar el se întoarce cu spatele la ea.

— Nu ştiu, mamă, îi răspunde el.

— Nu contează, spune ea şi iese din camera lui, dând din cap, apoi închide uşa.

Max se holbează la telefonul lui.

Clipeşte la vederea mesajului, dă din cap, se uită în altă parte, apoi înapoi la mesaj.

„Site-urile nu vor funcţiona. Opreşte-le. Există o altă cale. Nu eşti singur".

Se uită la număr, nu îl cunoaşte.

„Cine eşti?" tastează el ca răspuns.

După o clipă, vine răspunsul. „Un prieten. Un simpatizant".

Aşteaptă o secundă, apoi degetele lui mari se reped la tastatură. „Care e cealaltă cale?" tastează el.

Se holbează la ecran, aşteptând mai mult.

Se aude alt clinchet. „Nu încă. Fii atent. Eşti urmărit", scrie pe ecran.

„Urmărit?"

Răspunsul vine repede. „Nu-ţi spun mai mult acum. Aşteaptă. Ţinem legătura".

Distrat, se uită pe fereastră. Ceva de pe vârful stâlpilor de telegraf din capătul grădinii îi captează atenţia.

Se apropie de fereastră, holbându-se la copacii care ascund stâlpii pe jumătate, sigur că văzuse ceva mişcându-se. Îl cuprinde un fior de groază şi, chiar dacă e zi, trage perdelele.

Melodia de mesaj a telefonului lui începe din nou, iar el se uită în jos.

„Poţi să tragi perdelele, dar ei tot ştiu unde eşti".

I se înmoaie picioarele. Merge împleticindu-se până la locul lui, iar telefonul îi cade din mână.

În întuneric, lumina ecranului şi avertismentul de pe el îl privesc de pe podea.

Martha

Stau aici, pe patul lui, înconjurată de lucrurile lui – o fotografie cu el de când era copil, la plajă, un tricou pe care l-a dat jos și l-a aruncat pe podea, rucsacul lui de școală cu cărțile ieșind din el – în timp ce îl privesc la televizorul lui.

M-am uitat la televizor toată ziua. Am mers la baie, am hoinărit pe la parter, m-am întors aici.

E multă liniște. E foarte diferit de Rises. Nimeni nu strigă și nu se bate afară și nu sunt artificii care să anunțe că s-au adus drogurile și sunt de vânzare. Radiatoarele funcționează, nu am rămas fără apă caldă, ferestrele se închid bine și încuietoarea ușii nu se poate desface cu un cuțitaș.

Cred că lucrurile simple contează.

Până acum, nu am văzut pe altcineva în afară de Patty. A vorbit la telefon, a bombănit că va vorbi mai târziu cu mine și a dispărut.

Știți de ce mi-e dor în toată nebunia asta? De cineva care să-mi zâmbească atunci când intru într-o cameră, care să mă întrebe dacă vreau o ceașcă de ceai, care să-și pună mâna pe umărul meu. De companie.

Mama făcea toate astea.

Apoi doamna B.

Isaac.

Eve.

Mașinăria asta diabolică formată din emisiunile *Moartea este Justiție* și *Apasă butonul pentru justiție* și restul rahaturilor care vin cu ele ne-a înghițit de vii și se pare că ne luptăm înăuntrul ei ca să supraviețuim.

Simt că putrezesc în ea ca în sucurile digestive ale unei balene diabolice.

Poate toată țara e balena. Nu, sistemul, guvernul. Da, guvernul și autoritățile care permit asta, ele sunt balena, iar noi, oamenii mici, suntem… cum se spune? Krillul?

Am fost împinsă până la un punct în care mi se pare că, inevitabil, voi deveni infractoare, așa cum spun ei că sunt.

Ori îl voi privi pe bărbatul pe care îl iubesc executat pentru că mi-a salvat viața și pentru că a luptat pentru dreptate în numele mamei mele și al lui Ollie, ori accept să arunc în aer culoarul morții, să fac o gaură în el și să-l ajut să evadeze.

Ori stau aici și devin infractoare, ori ies pe fereastră și fug.

Conștiința îmi spune că nu am de ales.

Max

Max merge împleticindu-se pe hol până la bucătărie, încă şocat şi în pijamale. Îşi ţine laptopul sub braţ, un microfon în mână şi trage cablurile după el. Eve şi Cicero îl privesc cum intră, cu mâinile în jurul cănilor de cafea şi cu farfurii cu sandvişuri nemâncate în faţa lor.

— Am o idee, spune el. Azi e ziua telefoanelor la *Moartea este Justiţie,* nu-i aşa?

— Da, aşa e, răspunde Eve.

Max îşi pune laptopul pe masă.

— Bine. Judecătorule, mai ţii minte ce-ai făcut? Cu telefonul?

Cicero dă din cap.

— Şi Martha are un telefon, spune Max.

Ora 6 :30 seara.
Emisiunea *Moartea este Justiţie*

Muzica tematică răsună ca o bătaie ritmică de inimă. Nişte pete albe se agită în jurul logoului cu ochi şi se aud pârâituri. Muzica se aude mai încet, logoul se mută la marginea ecranului albastru-închis, iar Joshua intră cu paşi mari pe scenă. Într-un costum albastru bine croit, cu cămaşă albă şi cravată roşie-închisă, el zâmbeşte larg şi se aud strigăte din public. Se opreşte, se învârteşte şi pozează. Se aud fluierături în tot studioul, iar el face cu ochiul.

JOSHUA: Doamnelor şi domnilor, bună seara tuturor şi bine aţi venit la emisiune! În această seară avem un spectacol pe cinste! Da, într-adevăr. Luaţi loc, puneţi mâna pe băutura şi pe ciocolata pe care o meritaţi, întindeţi-vă picioarele şi lăsaţi-ne să vă ducem departe de grijile cotidiene.

Face o pauză în timp ce publicul aclamă şi aplaudă.

JOSHUA: După cum sunt sigur că ştiţi deja, duminica ne întâlnim de obicei cu invitaţii de la rubrica „Judecătorul de duminica", dar ne-am gândit ca săptămâna asta, pentru plăcerea telespectatorilor, să mai amestecăm lucrurile puţin. Da, în emisiunea de astăzi nu numai că vom avea…

Se întoarce spre ecran. Acesta se împarte în şapte dreptunghiuri, dintre care patru sunt ocupate de feţele acuzaţilor care privesc cu răutate. Primul dreptunghi străluceşte mai tare şi se mută în centrul ecranului. Bărbatul din el tremură vizibil şi se uită dintr-o parte în alta.

JOSHUA: Un deţinut nou-nouţ în Celula 1…

Primul dreptunghi se mută înapoi la locul lui şi al patrulea ocupă centrul ecranului – în el se vede un bărbat care zace pe podea, cu mâinile pe faţă.

JOSHUA: Toate detaliile senzaţionale ale crimei despre care se presupune că a fost comisă de locatarul Celulei 4, Bill Dandy…

Imaginea celulei lui Bill se retrage. Celula 7 apare acum în centru, cu locatarul ei, tras la faţă, umblând neliniştit.

JOSHUA: E timpul deciziei finale pentru omul nostru din Celula 7 – este el jefuitorul de bănci gata să împuşte pe oricine sau nu? Dumneavoastră decideţi…

Imaginea cu Celula 7 se mută în rând cu celelalte. Joshua se întoarce spre camera de filmat.

JOSHUA: Dar, doamnelor şi domnilor, bineînţeles că avem de discutat şi *acel* caz. Da, cel pe care l-aţi aşteptat cu toţii, cireaşa de pe tort, cel despre care vorbiţi cu toţii. Va fi momentul nostru de vârf. Numele lui e pe buzele tuturor, în toate ziarele, e hashtag-ul pe care l-aţi urmărit cu toţii. Nimeni altul decât fiul celebrului milionar ucis, băiatul orfan din Rises şi, ironic, numit ambasadorul adolescenţilor pentru justiţie, anul trecut, de către revista *Celebrity Now!* Da, Isaac Paige se află acum în Celula 5!

Publicul aplaudă din nou şi, când luminile se sting deasupra lui, celula lui Isaac apare în centrul ecranului, iar celelalte dispar. Camera de filmat se concentrează pe faţa lui umflată şi pe ochii lui roşii în timp ce el zace pe saltea, holbându-se la tavan.

JOSHUA: Arată destul de descurajat. Mă întreb câţi dintre voi simt milă pentru el şi câţi aţi vota ca să-i urce procentele de vinovăţie. Ei bine, asta este şansa voastră de a ne spune aceste lucruri pentru că primim telefoane în legătură cu acest subiect, dragi telespectatori. Da, vrem să vă auzim gândurile şi părerile. Liniile telefonice sunt deschise. Formaţi numerele! Şi, în timp ce minunatele noastre doamne vă vor prelua apelurile, haideţi să aruncăm o privire la statisticile acestui caz. Cum îl judecaţi voi, urmăritorii noştri fideli, pe Isaac Paige? E vinovat sau nevinovat de uciderea tatălui lui, Jackson Paige, filantrop devenit milionar prin forţe proprii, care l-a salvat de o viaţă în Rises şi i-a împărtăşit averea, experienţa şi oportunităţile?

Lui Joshua nu-i dispare nicio clipă zâmbetul de pe faţă şi vocea lui sună fermecător, dar ochii îi sunt trişti. Merge spre ecran când înregistrarea din

Celula lui Isaac se mută în dreapta, iar în stânga apar două coloane. Deasupra uneia scrie „vinovat”, deasupra celeilalte „nevinovat”.

JOSHUA: Arată-ne statisticile!

Nivelurile din coloane se ridică şi coboară, aranjându-se într-un mod dramatic, acompaniate de un ticăit zgomotos. Brusc, se opresc. Coloana cu „vinovat” e înaltă, cea cu „nevinovat” e joasă.

JOSHUA: Ia uitaţi-vă! Mie mi se pare destul de clar – nu vi se pare şi vouă, dragi spectatori? Da, scrie 99% vinovat şi 1% nevinovat. Spune-ne, primul nostru apelant, ce crezi despre asta?

Se aud nişte pârâituri în studio în timp ce Joshua se întoarce la pupitrul lui şi se aşază la locul lui. Camera măreşte imaginea cu el.

JOSHUA: Alo? Avem pe cineva pe fir? Primul apelant, mai eşti acolo?
APELANTUL NR. 1: Alo. Alo?
JOSHUA: Te auzim, primul nostru apelant. Cum te numeşti şi ce-ai vrea să spui despre acest caz?
LUTHER: Mă numesc Luther. Voiam să spun… de fapt voiam să întreb ceva. Am pierdut programul de săptămâna trecută cu Martha în Celula 7, aşa că voiam să-l văd pe reluări, dar când dau clic să pornească, nu e nimic acolo. E gol, ca şi cum ar fi fost şters. Şi e…
JOSHUA (râzând): Luther, cred că ai sunat la numărul greşit! Ai nevoie de asistenţă tehnică, dragul meu!

Publicul râde alături de el.

LUTHER: Nu, pentru că vecinul meu a spus acelaşi lucru, şi vânzătorul şi băieţii de la fotbal ale căror soţii au încercat reluările. Toţi au spus că li s-a întâmplat acelaşi lucru. Înregistrarea nu mai e niciunde pe internet.
JOSHUA: Luther, dacă pot să te opresc puţin…
LUTHER: Şi nişte prieteni mi-au spus că Martha vorbea despre un scandal de corupţie şi despre ce au făcut oamenii aceia, dar s-a muşamalizat, s-a spus că era vorba despre nişte infracţiuni destul de grave, şi…
JOSHUA: Luther, dragul meu, se pare că n-ai fost la curent cu situaţia. Dacă ai fi fost, atunci ai şti că acele acuzaţii au fost investigate în totalitate…
LUTHER: Nu, am auzit asta, dar nu văd cum ceva atât de grav poate fi investigat *în totalitate* într-un timp atât de scurt. Mai ales că durează atât de mult până când guvernul…

Legătura se pierde.

JOSHUA: Of, dragilor, se pare că l-am pierdut pe Luther. Ce păcat.

Face cu ochiul spre ecran şi îşi atinge urechea.

JOSHUA: Haideţi să mergem mai departe. Avem pe altcineva pe fir? Al doilea apelant este… Malcolm. Eşti aici?

MALCOLM: Bună, da, sunt aici.

JOSHUA: Îţi mulţumesc că eşti alături de noi. Spune-ne ce ai de spus despre acest caz, Malcolm. Ai vreo părere despre Isaac Paige? Până la urmă, este un alt adolescent pe culoarul morţii. Oare asta arată un declin al societăţii în general sau al comunităţii adolescenţilor în special? Crezi că ar trebui să ne temem de adolescenţii noştri? Mass-media a sugerat că ar trebui să li se interzică tuturor minorilor ieşirile pe timp de noapte. Ai vreo părere în legătură cu asta?

MALCOLM: Am multe păreri în legătură cu multe lucruri, dar o să-ţi spun ceva ce o să ţi se pară interesant, Joshua. Ceva ce cred că o să li se pară interesant tuturor. Cazul lui Isaac Paige nu e aşa de simplu cum credeţi. Lucrez pentru un mare ziar naţional şi am fost în zona de vizionare săptămâna trecută, în Celula 7, la Martha. Ce farsă a fost! Pot să vă spun că lucrurile despre care vorbea Luther, acele documente…

Joshua se încruntă, îşi atinge urechea fără să-şi dea seama şi se agită pe scaunul lui.

JOSHUA: Malcolm, mă tem că trebuie să te întrerup aici. Discuţia despre investigaţiile poliţiei nu e permisă.

MALCOLM: Aţi spus *investigaţii totale*. Încheiate. Făcute. Aşadar… aşa cum spuneam, documentele… Am fost acolo să înregistrez fiecare eveniment şi am înregistrat discursul de victimă a lui Isaac, unde a arătat documentele. Am mărit intenţionat imaginea cu ele şi îţi spun că nu erau false…

JOSHUA: Malcolm, trebuie să te avertizez că acuzaţiile făcute în public împotriva unor oameni…

MALCOLM: Da, ştiu, pot fi considerate calomnie. Dar nu şi când sunt adevărate. Şi ştiu că ce am văzut e adevărat. Ştiu din surse sigure că Albert Delonzo – redactor-şef la *National News* – a fost arestat pentru că a furnizat droguri de mare risc, dar a fost eliberat după aceea fără nicio acuzaţie. Ştiu că acuzaţia de abuz asupra unui minor adusă împotriva lui Penny Drayton a fost muşamalizată. Ştiu că nenumărate acuzaţii de natură sexuală împotriva prezentatorului de televiziune Jamie Howdinger au fost ignorate de ofiţerii investigatori pentru că cineva de sus le-a ordonat asta. Ştiu că detectivul inspector Hart deţine acea funcţie datorită oamenilor pe care i-a mituit, nu datorită aptitudinilor lui şi ştiu că toate astea au fost documentate de Jackson Paige pentru a le folosi ca să scape, indiferent de ce infracţiuni comitea, şi pentru a-şi păstra stilul

de viață privilegiat. Nu doar asta, dar în seara aceea s-a arătat – chiar dacă, interesant, de atunci nu mai e disponibil – montajul video clar în care se vede că Jackson a ucis-o intenționat pe…

Legătura se întrerupe din nou. Se aud doar paraziți. Joshua se lasă pe spate pe scaunul lui și apropie palmele, cu degetele încrucișate. Publicul tace.

JOSHUA: Îmi cer scuze că avem o problemă tehnică în seara asta, dragi telespectatori. Se pare că ne este greu să începem orice fel de dezbatere azi. Dar să mergem repede mai departe. Avem al treilea apelant pe linie? Al treilea apelant? Numele tău, te rog, și ce ai de spus?

APELANTUL NR. 3 (de sex feminin): Bună, Joshua. Îți mulțumesc că mi-ai acceptat apelul.

JOSHUA: Cu plăcere. Îmi cer scuze, apelantul nostru cu numărul trei, dar nu am auzit numele tău.

APELANTUL CU NR. 3: Dacă-ți spun numele meu adevărat, s-ar putea să-mi tai legătura sau vocea ta de la ureche s-ar putea s-o facă. Eu cred că ești un om de treabă, dar vocii de la urechea ta nu-i place să se spună lucruri care-i fac pe oameni să gândească și să-și pună întrebări.

JOSHUA: Mă zăpăcești, apelant cu numărul trei. Dar sunt intrigat.

APELANTUL CU NR. 3: Asta e bine. Josh, câți oameni ne privesc? Care sunt statisticile de vizionare?

JOSHUA: Mă tem că nu am acces la ele acum…

APELANTUL CU NR. 3: Ce spune omul care-ți suflă la ureche?

Joshua oftează, ridică din sprâncene și își atinge urechea.

JOSHUA: Spune că, de obicei, sunt între douăsprezece și treisprezece milioane, dar interesul publicului a crescut în prezent, așa că probabil audiența a trecut de cincisprezece milioane.

APELANTUL CU NR. 3: Asta înseamnă mulți oameni.

JOSHUA: Toți așteaptă să audă ce ai de spus.

APELANTUL CU NR. 3: Bine. Vreau să încerc ceva, dar voi avea nevoie să participe și publicul. Ca un joc de petrecere. Vă promit că nu e nimic ilegal sau nepoliticos. Și e relevant pentru cazul lui Isaac. Bine?

JOSHUA: O să-ți fac pe plac. Cel puțin, deocamdată.

APELANTUL CU NR. 3: Bine, haideți cu toții, și telespectatorii de acasă, închideți ochii și gândiți-vă la persoana pe care o iubiți cel mai mult în lumea asta. Cine e? Mama, tatăl, fratele sau sora. Poate cel mai bun prieten. Sau soțul sau soția, partenerul, oricum vreți să-i spuneți. Imaginați-vă că sunteți cu acea persoană chiar acum, că stă în fața

voastră. Vă zâmbiți unul altuia. Sunteți fericiți. Ei vă iubesc, voi îi iubiți, nu puteți să vă imaginați cum ar fi fără ei. Josh, ai înțeles?

JOSHUA: Da, sunt cu partenerul meu.

Camera de filmat se mișcă deasupra oamenilor din public, care stau toți cu ochii închiși, unii se țin de mână cu persoana de lângă ei, alții își strâng telefoanele mobile de parcă ar fi legătura lor cu cineva iubit.

APELANTUL CU NR. 3: Simțiți cu toții căldura și confortul? Ei bine, acum imaginați-vă că vine cineva din spatele vostru și vă spune în șoaptă că vă va ucide. Pune o frânghie sau o curea în jurul gâtului vostru. Doamne, sunteți speriați. Vreau să spun, sunteți foarte speriați. Vă gândiți: „asta e, o să mor". Și sunteți îngroziți, încă vă uitați la persoana pe care o iubiți, aceasta se holbează la voi și știți că, în câteva minute sau secunde, totul se va termina pentru că un nebun vă va lăsa fără suflare și sunteți îngroziți!

Interlocutoarea face o pauză. În studio e liniște.

APELANTUL CU NR. 3: Mă mai urmăriți?

JOSHUA (încet): Da.

Publicul murmură.

APELANTUL CU NR. 3: Persoana aceea pe care o iubiți și care vă iubește poate opri totul. El, ea, oricine-ar fi, vă poate salva viața pentru că are o armă. O ridică și împușcă persoana care era gata să vă omoare.

Se aude un oftat colectiv de ușurare.

APELANTUL CU NR. 3: Dar acum, persoana aceea pe care o iubiți va fi arestată, și el – sau ea – va fi executat sau executată pentru că v-a salvat viața. A luat o viață, așa că, după cum cere legea noastră, și viața lui sau a ei trebuie luată. Dar nu a acționat din cauza violenței sau a urii; a acționat din iubire. Nu e loc pentru iubire în sistemul nostru juridic și vă spun că asta e o nedreptate. Asta mi s-a întâmplat mie, asta i s-a întâmplat lui Isaac. L-a omorât pe Jackson pentru că Jackson era să mă omoare pe mine. Nimeni n-a știut – de fapt, aproape nimeni – pentru că au luat proba, au distrus sau au ascuns totul. E nedrept.

JOSHUA: Martha, tu ești?

Se aude un murmur din public.

MARTHA: Sistemul nostru vede doar în alb și negru. Avem nevoie de gri și avem nevoie de iubire sau măcar de compasiune. Trebuie să luptăm pentru asta și trebuie să luptăm unii pentru alții. Putem s-o facem doar dacă ne opunem sistemului. Isaac e vinovat – da, el a omorât un om –, dar

vă rog să vedeţi imaginea de ansamblu, să vedeţi griul, să-l votaţi nevinovat şi să faceţi din asta şi un vot împotriva sistemului. Să dovedim că împreună avem puterea şi împre…

Pentru a treia oară, convorbirea se întrerupe. În studio se lasă din nou liniştea.

JOSHUA: Vai, vai. Ei bine, se pare că avem nişte probleme tehnice şi îmi cer scuze pentru asta. Am avut un rând de apelanţi care aşteptau să discute acest caz fascinant, dar se pare că va fi necesar să…

UN MEMBRU AL PUBLICULUI (strigând): Mută dezbaterea în studio!

JOSHUA: …reluăm apelurile după…

UN MEMBRU AL PUBLICULUI (strigând): Vrem să vorbim!

JOSHUA: …mesajul de la sponsorul nostru. Dar ce apeluri fascinante am avut, inclusiv unul exclusiv de la încântătoarea Martha Honeydew. Reveniţi alături de noi…

Se opreşte din vorbit şi se holbează la studio. Îşi scoate casca din ureche.

JOSHUA: De fapt, de ce nu? Vom auzi acel mesaj mai târziu. Acum, haideţi să mutăm dezbaterea în studio. Doamnelor şi domnilor, vă rog să rămâneţi la locurile voastre. Voi veni la dumneavoastră.

Se ridică şi merge spre public.

JOSHUA: Vă rog, ridicaţi-vă mâinile dacă doriţi…

Studioul e cufundat în întuneric. Publicul strigă şi înjură.

JOSHUA: Rămâneţi calmi, vă rog, to…

Vocea lui nu se mai aude.

Pe ecranele din case, magazine, birouri şi de pe telefoanele mobile, legătura cu studioul este întreruptă şi apare un videoclip automat. Un cer albastru cu nori albi şi pufoşi. Texte, fotografii şi informaţii intră într-unul dintre nori, apoi se formează un lacăt care se închide cu un clic într-un colţ al norului.

O VOCE FEMININĂ: Aici, la Cyber Secure, sponsorul emisiunilor *Moartea este Justiţie şi Apasă butonul pentru justiţie* şi acţionar principal la postul Ochi pentru ochi, luăm în serios siguranţa voastră virtuală şi vă garantăm că vă vom păstra toate informaţiile conform celor mai stricte politici şi proceduri de securitate din lume…

Martha

— Frumos truc, spune Patty, dând buzna în cameră, îmi ia telefonul din mână, îl aruncă la pământ şi îl calcă cu pantoful ei cu toc. Dragul tău prieten Stanton a făcut asta? Cel care crede că se pricepe la tehnologie?

— Se pricepe mai bine ca tine, îi răspund eu.

— El e rezerva ta în caz că Isaac moare? Un zâmbet dezgustător se întinde pe faţa ei de proastă.

— Eşti o scorpie, îi spun eu.

— Da şi sunt mândră de asta.

Mi-ar plăcea să-i dau un pumn în faţa aia ridicolă.

Dar n-o s-o fac.

— De ce te-ai mai deranjat? Oamenii n-o să voteze că e nevinovat. A făcut-o.

— Vor transmite un mesaj. Un „să vă ia dracu'" pentru autorităţi.

— Ai grijă cu gura ta spurcată.

Îi arăt degetul mijlociu.

— Presupun că nu eşti tu de vină pentru gura şi obiceiurile tale spurcate. Până la urmă, asta e educaţia ta, e vina mamei tale.

— Împrejurările m-au învăţat să înjur, îi spun eu calmă. Poţi să dai vina pe soţul tău pentru asta. Oricum, cui îi pasă? Nu mi se pare că-ţi pasă prea mult de Isaac sau că-mi vei mulţumi. Chiar nu te-nţeleg. Îmi spui că vrei să-l salvez, apoi…

Patty oftează, lasă umerii în jos şi dă ochii peste cap de parcă ar fi un adolescent tipic.

— Ţi-am *spus* că nu merge aşa. Oamenii au nevoie de un ţap ispăşitor, să vadă că s-a făcut dreptate, sau se înclină balanţa. Oamenii trebuie să ştie cine conduce şi ce se va întâmpla dacă nu se supun. Asta e realitatea.

— Spui o grămadă de prostii.

— Despre tine vorbeam.

— Eşti o vacă dezamăgită şi o muiere proastă. Asta-i versiunea mea politicoasă.

— Vrei să sun autorităţile şi să le spun că eşti aici?

— Fă ce vrei. Atunci de ce m-ai adus aici?

— Avem o înţelegere. Ai nişte lucruri de învăţat.

— O, da, da. Vrei să mă transformi într-un terorist. Ia uite ce influenţă bună de adult ai asupra mea.

— Cu greu ai putea deveni tu un terorist. Nu te umfla în pene cu iluzii de grandoare!

— O să respect planul tău doar dacă urcă cifrele din statistici. Dacă o să mi se pară că lumea votează ca să fie eliberat, atunci n-o s-o fac.

— Tu chiar eşti *smintită.* Ştii care sunt cifrele? N-au mai fost înregistrate niciodată niveluri atât de mari şi de constante. 99% îl cred vinovat şi cred că ceilalţi 1% au legătură cu tine şi cu telefoanele pe care le-a dat prim-ministrul. Bună mişcare din partea lui – să lase oamenii să creadă că pot schimba ceva.

— Nu o să mă cert cu tine, îi spun eu, reuşind, Dumnezeu ştie cum, să-mi păstrez calmul. Învaţă-mă ce să fac, dar, cum ţi-am spus, dacă mi se va părea că va fi eliberat…

— Ceea ce nu se va întâmpla.

— … atunci nu o s-o fac, îţi repet.

Se bosumflă, îşi încrucişează braţele la piept şi se holbează la mine.

— Eşti naivă şi proastă, spune ea.

— Patty, tu întotdeauna trebuie să ai ultimul cuvânt? Câţi ani ai, de fapt? îi spun eu.

Ea se întoarce, merge până la uşă, se dă în spectacol când o deschide şi se opreşte pe hol.

— Nu, spune ea, închizând uşa înainte să-i pot răspunde.

Vacă imatură, îi spun eu în gând.

Joshua

Joshua stă pe un scaun, în mijlocul unei camere. E atât de întuneric că poate vedea doar umbrele vagi făcute de luminile filtrate care vin din strada de sub el.

— Unde sunt? spune el în întuneric.

— La ultimul etaj, îi răspunde o voce bărbătească.

— De ce?

— Trebuie să-ţi aducă cineva aminte care e slujba pe care o faci şi ce responsabilitate ai. Ai lăsat sentimentele personale să influenţeze felul în care vorbeşti. Aşa ceva nu se poate tolera.

— Dar…

— Mulţi oameni cred că simpatizezi cu acuzatul.

— Telefoanele de azi nu s-au dat din vina mea.

— Apelanţilor li s-a permis să vorbească prea mult. Ai fi putut să-i întrerupi.

— Eu n-am avut puterea să-i întrerup – tu ai avut-o.

Umbra corpului bărbatului se întinde peste Joshua.

— Stai puţin – tu nu eşti din echipa de la *Moartea este Justiţie* sau de la postul Ochi pentru ochi?

Bărbatul nu-i răspunde.

— De unde eşti? De la guvern?

Bărbatul merge prin cameră, pantofii lui ţăcănind pe podea. Se opreşte şi, dintr-odată, lumina unui ecran de televizor străluceşte în întuneric. Joshua tresare şi se întoarce ca să se ferească de ea.

— Acum guvernul controlează ce e voie să se arate la televizor? Ce spun oamenii? bombăne el.

— Pe toţi îi interesează siguranţa şi bunăstarea naţiunii şi a poporului, îi răspunde bărbatul în timp ce se plimbă pe podeaua camerei. Uită-te, spune el, cu vocea lui auzindu-se din spatele lui Joshua.

Ecranul pâlpâie puţin, apoi începe o înregistrare.

Joshua stă la pupitrul emisiunii *Moartea este Justiţie* cu Kristina şi Eve. Se uită la Eve, pune o mână pe mâna ei şi spune: „Îmi pare foarte rău". Înregistrarea se schimbă, arătându-l cum îi oferea o cutie cu şerveţele, apoi se schimbă din nou, iar el spune: „Eve, cu toţii suntem prietenii tăi aici. Toţi te susţinem".

Apare o înregistrare diferită: imaginea e mai neclară, se vede o stradă pe timp de seară, câteva maşini trec zgomotoase, oamenii merg într-o parte sau în alta. Un bărbat singur apare în imagine din partea dreaptă şi camera de filmat îl urmează pe drum. Îl urmăreşte cum urcă treptele unei case mari în stil edwardian şi se opreşte în timp ce caută ceva prin buzunare, apoi renunţă şi apasă pe sonerie.

Camera măreşte imaginea în timp ce el aşteaptă să-i răspundă cineva la uşă şi, încet, încet, apare o faţă din pixeli.

În cameră, Joshua de-abia se mişcă în timp ce priveşte cum uşa e deschisă de alt bărbat, iar el intră în casa lui. Dar, când uşa începe să se închidă şi imaginea se opreşte, apare pe ecran o imagine cu cei doi bărbaţi sărutându-se de bun venit, Joshua ridică privirea spre cer şi capul îi tremură.

— Aşa, şi? spune el, holbându-se la imaginea lui cu Pete de pe ecran.

— Mie nu-mi pasă, spune bărbatul din spatele lui, dar multora le va păsa.

— Nu ştiu în ce secol crezi tu că trăim…

— Publicul te place, dar…

— Nu subestima publicul nostru. E înţelegător, grijuliu, cu mintea deschisă…

— *Dar* încă există mulţi oameni bigoţi. Bigoţi influenţi, cu multă putere.

— Mă ameninţi?

El nu răspunde.

Imaginea de pe ecran se schimbă din nou. O privelişte diferită de la o cameră îndreptată spre faţada Tribunalului Penal Central Old Bailey. O mulţime uriaşă scandează, înjură şi se îmbrânceşte. Camera mută imaginea

de la o față la alta, oprind-o pentru scurt timp la fiecare, de parcă le-ar fi fotografiat.

Dintr-odată, zgomotul se aude mai tare, iar camera se îndepărtează. Joshua iese din Old Bailey, ghidând-o cu grijă pe doamna B. Camera oprește imaginea cu amândoi pentru o clipă, apoi îi urmărește prin mulțime. Fețele lor se pierd în timp ce camera se concentrează pe ceilalți din apropierea lor, cei care țin pancarte sau strigă, sau pe cei care ridică pumnii în aer.

Văzută de sus, mulțimea arată ca un stol de grauri, întâi merge într-o parte, apoi în alta, apoi, fără niciun avertisment, se desparte în două, formându-se un cerc gol cu o singură siluetă în mijlocul lui. Doamna B zace pe pământ, sângele îi curge din stomac și formează bălți și râulețe pe drum.

Cineva aleargă, iar camera mărește imaginea și o oprește – e Martha. În timp ce se îndepărtează imaginea, Joshua poate fi văzut alergând spre ei.

În cameră, Joshua nu se mișcă, doar ascultă pârâiturile și înregistrarea vocii lui care rupe tăcerea: „Martha! Ridică-te acum și fugi".

Imaginea cu cei doi și corpul fără viață al doamnei B se oprește.

— S-a format o alianță ciudată acolo, spune bărbatul. De ce i-ai spus să fugă?

Joshua nu răspunde.

— Știi că e căutată de autorități.

— Da.

— Și e datoria ta de cetățean și responsabilitatea ta față de semenii tăi să raportezi locul în care se află ea.

— Explică-mi de ce e căutată de autorități, spune Joshua.

— E un pericol pentru siguranța țării noastre.

— Dacă nu sunt de acord cu asta?

— E irelevant. Ai ajutat-o și în alt mod?

Joshua dă din cap.

— Nu.

În fața lor, imaginea de pe ecran se schimbă și acum înfățișează Londra văzută din satelit. Joshua îl aude pe bărbatul din spatele lui tastând la un fel de dispozitiv și două pete roșii apar pe ecran. Imaginea se mărește, se concentrează, se mărește din nou, până când arată o adresă – a lui Joshua. Când înregistrarea se mută la nivelul străzii, apar niște nume lângă punctele roșii:

Martha Honeydew.

Joshua Decker.

— Cum…? Ce…? Eu n-am…

— Ai invitat-o acasă la tine?

— Nu!

Punctul Marthei se mişcă pe drum, în timp ce ai lui Joshua intră în casă. După câteva secunde, Martha se mişcă din nou, urcând pe treptele casei înainte de a se opri şi a coborî spre ferestrele bucătăriei de la subsol.

— N-am ştiut că era acolo! spune Joshua.

— Domnule Decker, îţi place slujba ta? Îţi place *să ai* o slujbă?

— Da, spune el. Şi n-am ştiut…

— Îţi place casa ta? Viaţa ta confortabilă cu partenerul tău?

— Bineînţeles că da.

— Atunci îţi sugerez să îţi alegi cu grijă acţiunile.

Joshua se holbează la ecran.

— Pentru că nu ţi se va mai spune asta încă o dată.

Se aude cum se îndepărtează zgomotul făcut de pantofii bărbatului. Uşa se deschide, dar nu intră nicio lumină şi, când se închide din nou, Joshua oftează, se lasă pe spătarul scaunului lui şi dă din cap.

Martha

— De fapt, e foarte simplu, spune Patty.

— Atât de simplu că, dacă greşesc, o să mor.

— Chiar trebuie să fii atât de enervantă?

Mă uit la ea. Aş vrea să-i spun: *dar tu chiar trebuie să fii atât de coruptă, plină de ură şi rea?*

În schimb, îi spun:

— Ai putea să faci *tu* asta.

Ea zice „tţ, tţ, tţ" şi nu răspunde.

— Vreau doar să fiu sigură că o fac bine, îi spun eu. Nu vreau să murim amândoi. Nu vreau să moară nimeni.

Patty pleacă. Femeia asta mă înnebuneşte de cap. Dacă aş putea să îl scot pe Isaac în alt fel, cu siguranţă nu mi-aş pierde vremea cu prostia asta, dar… ei bine, asta e.

Mă uit din nou la bărbatul care stă cu mine în garajul lui Patty. E un tip slab, cu părul lung şi creţ şi cu ochelari. Va arăta ca un profesor nebun când va fi mai bătrân.

— Ar trebui să stai pe ea ca să te omoare, îmi spune el.

— De unde să ştiu eu dacă pot avea încredere în tine? îl întreb eu.

— Să ai încredere în mine? El îşi trece degetele prin păr; eu îmi imaginez nişte şoareci prinşi acolo. Ai de ales? Zâmbeşte, dar e ciudat; poate că sunt experimentul lui ştiinţific.

— E foarte uşor, spune el. Şi, atât timp cât urmezi instrucţiunile, nu se poate întâmpla nimic rău.

— Dacă mă arunc în aer?

— Ce ţi-am spus acum un minut? Ochii lui se mişcă în spatele ochelarilor.

— Păi…

— Ar trebui să…

— Da, scuze, te-am înţeles.

Vorbeşte o sută de ani despre ce-i în geantă, unde s-o pun şi alte lucruri din astea, dar mintea mea nu mai poate să-l urmărească după o vreme şi doar dau din cap şi sunt de acord.

— Ai întrebări? mă întreabă el.

Mă holbez zăpăcită la el.

— Dacă el va fi de cealaltă parte a peretelui acolo unde-o pun?

Încrucişează braţele pe piept şi sprâncenele lui se ridică în timp ce se holbează la mine. Am impresia că s-a ocupat de asta la un moment dat când n-am fost destul de atentă.

— Conform planurilor pe care le-am primit, punctul exploziei – ţeava de scurgere de lângă zid – e o poziţie în celulă unde e foarte puţin probabil să fie, aşezat sau stând în picioare.

Închid ochii şi îmi frec cu vârfurile degetelor pielea capului, care mă mănâncă, încercând să-mi amintesc… să mă gândesc.

Va fi în Celula 7. E mai mare decât celelalte. Din câte îmi amintesc, va fi de cealaltă parte, departe de uşă.

Am stat vreodată acolo?

Am mers pe lângă locul acela?

Nu-mi amintesc.

Nu pot să gândesc.

Dar oamenii din zona de vizionare? Dacă…?

— Ţine minte ce ţi-am spus – va fi doar o explozie relativ mică; riscul de a fi cineva rănit e aproape de zero. Ar trebui să…

Dau din cap din nou.

— Bine spune el. Recapitulează ce ai de făcut.

Mă mişc nervoasă.

— E ca la şcoală, bombănesc eu.

— Ai aruncat lucruri în aer la şcoală?

— Păi…

— Continuă.

Închid ochii, imaginându-mi traseul.

— Mă urc pe zidul de după colţ aşa cum am mai făcut-o, mă ţin aproape de clădire şi merg prin jurul ei până ajung unde e Celula 7 – pot să fac asta.

Chiar lângă zid e un tufiș și, lângă tufiș, e un grilaj de scurgere. Scot grilajul și împing rucsacul în gaură. Apoi mă întorc sărind peste gard…

— Nu. Dacă sari peste grad n-o să poți să-l ajuți.

— Da, da, scuze. Mă dau înapoi cât pot de mult, stau în întuneric, apoi apăs detonatorul, care e telefonul mobil…

Când spun asta, îl ridic în aer.

— Și după aceea?

— După aceea, imediat după explozie, fug înapoi, îl trag prin gaura pe care am făcut-o și amândoi ne cățărăm pe gard, pe lângă tomberon.

— După aceea?

Oftez.

— După aceea tu o să ne aștepți după colț, o să ne iei și să ne duci cu mașina departe, într-un loc sigur, unde hotărăști tu că e acel loc.

Îmi face semn cu ambele degete mari ridicate și ochii se îngustează când zâmbește ciudat din nou.

Eu îi imit gestul.

— Ce-ar putea să meargă rău? îi spun eu sarcastică.

Patty se întoarce în garaj

— Nimic n-o să meargă rău, spune ea.

Când aud cuvintele astea, mă simt dintr-odată foarte, foarte speriată.

Isaac

Imaginile s-au oprit.

Și paznicii au plecat.

I-am numărat: trei seturi de cizme au mărșăluit pe coridor. De trei ori s-a deschis poarta principală și de trei ori s-a închis.

Acum nu se mai aud nici pași, nici chei, nici măcar un fluierat.

Soarele a apus în liniște și nimeni nu a aprins becurile.

Dar acasă, la televizoare sau computere, oamenii se vor uita și vor vedea celula mai bine decât mine. Într-o lumină verde pentru vederea de noapte.

Martha, mă privești?

Poți să mă vezi?

Ce faci acum?

Ce-ai făcut azi?

Aș vrea să poți să-mi spui.

Vreau să aud că publicul ascultă acum, că, în sfârșit, au aflat despre nedreptate și corupție.

Vreau să-mi povestești cât de șocați și îngroziți au fost oamenii când au descoperit ce au făcut cei care sunt la putere, cei care au putere asupra noastră, ca s-o păstreze.

Vreau să aflu că ziarele au tipărit aceste povești pentru că au datoria s-o facă și că televiziunile au difuzat aceste titluri ca să ajungă la fiecare gospodărie.

Martha, vreau să-ți văd zâmbetul când îmi spui că lucrurile pentru care am luptat încep să se întâmple. Când infracțiunile comise de detectivul inspector Hart, Albert Delonzo și cei ca ei devin cunoscute de către public, poate că apoi toți cei care au abuzat de funcțiile lor vor cădea ca niște piese de domino și doar oamenii care au stat departe de corupție vor rămâne în picioare.

În întuneric, pot să-mi imaginez că stai dreaptă și oferi explicații publicului care te ascultă acum; sentimentul de a fi mândru de tine mă face să uit de suferința din acest loc și îmi dă speranță.

Martha, accept că va fi prea târziu pentru mine, dar tu ai în fața ta o viață bună, plină de posibilități în viitor.

Mă întreb ce vei face.

Te vei întoarce la școală, după aceea, poate, la universitate?

Oare pentru ce profesie te vei pregăti?

După toate astea, poate vei fi avocată, vei lupta pentru drepturile altora. Da, te văd făcând asta.

Ai fi bună la așa ceva.

În întuneric, te văd nemișcată; mai matură, mai înțeleaptă, stând într-o sală de judecată plină de oameni. Da, s-a revenit la vechiul sistem judiciar pentru că tu și alți oameni alături de tine au luptat pentru asta și au câștigat.

Îți susții bine punctul de vedere. Ești plină de pasiune, dar calmă. Ești respectată; oamenii îți cunosc trecutul și știu cât de mult ai luptat ca să ai succes.

Îmi imaginez că stai acolo, interogând un martor sau acuzatul, că îți unești mâinile și degetele tale se ating. În imaginația mea, văd un inel licărind pe degetul tău; cinci fâșii subțiri împletite. Inelul cu puzzle al mamei mele.

Pentru că l-ai rezolvat.

„E greu la început, ți-am scris în scrisoare, dar continuă să încerci" și ți-am mai scris că mi-ai luminat viața și că era timpul să luminezi și viața altora.

Ai continuat să încerci.

Și știu, chiar din adâncurile acestei celule, că vei lumina viețile altor oameni.

Şi mai ştiu că te vei gândi la vremurile astea şi îţi vei aminti că te-am iubit. Chiar dacă asta se va întâmpla după ce voi fi murit.

ZIUA 6

Martha

Nu am putut să dorm noaptea trecută.

E prea cald în casa lui Patty. Nu sunt obişnuită cu aşa ceva. Am deschis fereastra, să las vântul să intre şi să aud zgomotul ploii; m-au făcut să mă simt vie.

Apoi am scos câteva dintre hainele lui Isaac din dulapul lui – nişte pantaloni de trening, un tricou şi un hanorac cu glugă – şi m-am îmbrăcat cu ele, am stat la fereastră cu becurile stinse şi am privit City-ul.

Un loc nebunesc plin de oameni nebuni.

Ştii cum e? Ca atunci când eşti la şcoală şi vezi o grămadă de elevi care atacă un copil singur, iar tu intervii şi le spui să nu mai fie bătăuşi, aşteptându-te ca ei să se retragă pur şi simplu, dar ei nu o fac, doar lasă copilul să plece şi se iau de tine, aşa că încerci să le spui că nu e lupta ta, dar ei nu te ascultă sau nu sunt interesaţi şi după aceea se iau *tot timpul* de tine şi nu mai poţi scăpa de ei.

Aşa e.

Doar că am târât pe toată lumea după mine.

Vreau doar să merg acasă.

Să intru pe uşă, să-mi arunc rucsacul de şcoală şi să mă aşez la masa din bucătărie. Mama mi-ar face o ciocolată caldă şi m-ar întreba ce-am făcut în ziua aceea. I-aş spune că urăsc matematica, iar ea mi-ar da un biscuit. Apoi i-aş spune că bătrâna doamnă Straton a tras un pârţ când scria la tablă şi am chicoti împreună.

Nu ar fi avut timp să gătească, pentru că ar fi fost la muncă toată ziua, aşa că eu aş coborî până la fast-food în timp ce ea ar frige nişte ouă cu cârnaţi şi m-aş întâlni cu Ollie acolo. M-aş plânge lui din cauza matematicii, iar el mi-ar spune că nu o să am nevoie de genul ăla de matematică după ce termin şcoala, aşa că n-ar trebui să-mi fac griji. M-ar îmbrăţişa de parcă aş fi sora lui mai mică sau ceva de genul ăsta şi, când am urca scările până la apartamentul lui, doamna B şi-ar scoate capul din cadrul uşii şi mi-ar da o felie de prăjitură cu miere s-o duc acasă pentru ceai.

Nu aveam multe atunci, dar ne aveam unii pe alţii.

Viaţa e ca un castel din cărţi de joc câteodată, nu-i aşa?

Răstorni una din greşeală şi tot castelul se prăbuşeşte pe tine. Acum, ce-a mai rămas din el, stă în echilibru deasupra capului meu şi se clatină.

Cineva bate la uşă.

Mă întorc şi Patty, îmbrăcată într-o haină roz, ridicolă, intră în cameră.

— De ce-i fereastra deschisă? E noiembrie! Să ştii că eu plătesc pentru căldura de aici.

Nu am chef să mă cert cu ea, aşa că stau pe pat în timp ce ea închide ferestrele şi dă mai tare căldura de la radiator. Când se întoarce, se uită la mine din cap până-n picioare şi simt că ar trebui să spun ceva despre faptul că port hainele lui Isaac dar, în cele din urmă, atitudinea mea sfidătoare învinge părerile mele de rău.

— Azi e înmormântarea Lydiei Barkova, spune ea scurt şi la obiect.

— Unde se ţine? întreb eu.

— Nu poţi să mergi, spune ea.

— Am întrebat unde se ţine, nu dacă pot să merg, spun eu încercând să nu răspund provocării ei.

— De unde să ştiu? spune ea indignată. Într-un loc îngrozitor din partea de nord a cartierului Rises. Într-un crematoriu.

— Nu, îi spun eu. Ea n-a vrut să fie incinerată. Voia să fie îngropată. Mi-a spus asta. E o bucată de pământ lângă soţul ei şi lângă Ollie. Acolo voia să fie îngropată.

Ea ridică din umeri.

— Nu împuşca mesagerul. Oricum e moartă; nu o să ştie.

Vacă proastă şi nesimţită.

Clipesc. Nu voi plânge.

— O să am grijă să te arunce în groapa de gunoi a oraşului după ce mori, bombănesc eu. O să fii mâncare pentru pescăruşi pentru câteva zile. O privesc din cap până-n picioare. Încet, ostentativ. Sau câteva săptămâni, spun eu, sau luni, şi nu mă pot abţine să nu zâmbesc.

Deschid dulapul lui Isaac şi scot o geacă neagră cu glugă.

— Unde crezi că mergi?

— Afară, îi spun eu.

— Nu poţi; dacă te vede cineva? Planul nostru…

Ies din cameră.

— O să fii prinsă! strigă ea după mine.

Îmi asum riscul.

Cartierul High Rises

Eve apasă pe indicator, parchează la marginea drumului, în pasajul subteran, și oprește motorul.

Lângă ea, pe locul pasagerului, Cicero oftează și se holbează prin parbriz la ofrandele pentru Jackson. Cândva înflorite și acoperind cenușiul trotuarelor, acum florile nu mai au culoare, iar petalele ofilite au căzut și au fost aruncate în șanțuri de vântul aspru, de ploaie, sau au rămas în drum să putrezească.

Max se apleacă înainte de pe bancheta din spate.

— Ce-o să se-ntâmple cu ele? întreabă el.

— Nu știu, răspunde Eve. Cred că, de obicei, oamenii le-ar duce la mormântul lui sau măcar le-ar lua de-aici pe cele ofilite.

— „Adevăratul caracter al unui om, spune Max, repetând cuvintele de la *Moartea este Justiție,* se vede în ce cred oamenii despre el după moartea lui".

Cicero continuă să se holbeze la flori.

— Putred, răspunde el.

Eve coboară din mașină și ceilalți o urmează. Vântul bate tare, așa că ea își scoate o căciulă de lână din geantă, și-o pune pe cap și își bagă mâinile adânc în buzunare. Max își strecoară brațul sub al ei.

Când trec după colț, iese vânzătorul, iar Eve se întoarce să-l vadă încuind ușa magazinului și trăgând obloanele.

Un pic mai departe, se opresc într-un parc. Nu e nimeni pe bănci, nici în leagăne, nici lângă tomberon; se văd doar câteva siluete în depărtare, care se îndreaptă spre o stradă îndepărtată din dreapta.

Eve își amintește cum mai fusese acolo, cum îl văzuse pe Gus, cum îl comemorase, cum mersese la doamna B. Fotografiile de pe peretele ei, mărunțișurile vieții ei, toate vor fi date unui magazin de caritate sau aruncate.

— Ești bine? întreabă Max.

Ea dă din cap afirmativ, dar el știe că nu e așa. În cele din urmă, ajung pe strada de lângă crematoriu. O mulțime de oameni se învârtesc pe-acolo, îmbrăcați la costume și cravate, paltoane elegante sau pelerine de ploaie strânse pe ei. Bărbații sunt rași și au părul aranjat perfect, iar femeile sunt machiate și au manichiura îngrijită. Unii vorbesc la telefoane, alții mâzgălesc niște notițe pe carnețele. Puțini sunt cei care doar așteaptă.

— Sunt mulți oameni, le spune Eve lui Max și lui Cicero.

Cicero se uită prin jur, atent și evaluând încet toată situația.

— Ăștia nu sunt oameni din Rises, șoptește Max.

Ușile din spate ale unei dube se deschid, iar un bărbat cu o cameră de filmat sare din ea.

— Așa e, spune Cicero. Sunt jurnaliști.

— Mulţi jurnalişti, observă Max.

Cicero dă din cap.

— Sper că n-o să vină şi Martha.

Mulţimea de oameni din jurul lor se întoarce în altă direcţie, iar camerele de filmat îi urmează, concentrându-se în depărtare în timp ce se lasă tăcerea şi aerul rece le dă fiori.

Max, Eve şi Cicero se uită unii la alţii, cu feţele împietrite, apoi se uită la ce filmează camerele.

Grupuri de oameni vin spre ei, în linişte şi mergând încet pe iarba tunsă scurt, cu capetele ridicate, dar solemne.

— *Sunt* oamenii din Rises, şopteşte Cicero.

Se mişcă paşnic şi calm. Unii în grupuri, alţii singuri, unii cu bărbiile ridicate şi piepturile umflate, alţii cu şervetele la nasuri şi cu ochii roşii.

Toţi cu demnitate.

Un nor de haine negre pluteşte. Format în durere, unit de jale, legat de respect.

Presa, jurnaliştii, camerele de filmat şi turiştii îndoliaţi se despart ca Marea Roşie pentru ei, iar sicriul doamnei B, flancat de prieteni şi vecini, se iveşte. Toate capetele sunt aplecate şi mâinile sunt puse peste inimi.

Cicero ia mâna lui Eve şi o strânge.

Şi, cu Max lângă ei şi ignorând camerele de filmat îndreptate spre ei, privesc şi aşteaptă în timp ce sicriul se apropie încet de ei.

Martha

Mă simt bine că m-am întors într-un loc căruia îi aparţin, unde oamenii mă cunosc, mă recunosc. Mă înţeleg.

Dar îmi ţin capul plecat. Nu pot avea încredere în toţi. Mai sunt şi din aceia care s-ar gândi că ar primi o recompensă dacă ar suna la acel număr, ar veni cineva şi m-ar aresta. Dar înţeleg asta; banii aceia le-ar putea schimba viaţa. Ar putea să-şi plătească chiria sau ipoteca, să-şi plătească datoriile, ar putea merge într-o vacanţă adevărată sau, la naiba, ar putea să-şi trimită copilul la universitate, să-i dea o şansă pentru viitor.

E greu să refuzi aşa ceva când ţi se oferă pe tavă doar dacă arăţi într-o anumită direcţie.

Te gândeşti la toată mâncarea pe care ai putea s-o ai.

Te gândeşti să-i spui acelui şef care te-a tratat rău în ultimii ani să se ducă naibii.

Te gândeşti la o declaraţie bancară care nu e scrisă cu roşu.

Sau că ai putea avea căldură toată iarna.

Banii au putere.

Cum să nu ştim asta?

Da, e bine că m-am întors, dar îmi doresc să fi fost pentru un motiv mai bun. Aş vrea să pot rămâne aici.

Merg cu un grup pe lângă sicriu. Voiam să fiu unul dintre purtătorii lui, dar oamenii se uită prea mult la cei care cară sicriul, aşa că stau între ei, ating lemnul sicriului cu mâna dreaptă şi îmi ţin capul în jos.

Of, doamnă B…

Pantofii din faţa mea îi aparţin lui Sam. Vârfurile lor sunt zgâriate, dar se pare că a acoperit zgârieturile cu un marker negru. Cu markerul negru a desenat şi pe mâinile lui Ollie când erau în şcoala primară, iar doamna B a luat-o razna pentru că una dintre mâzgăliturile lui arăta ca un penis şi nu se putea şterge. Apoi şi-a cerut scuze că l-a făcut să plângă.

În spatele meu e Asa. Îi aud smiorcăiala şi respiraţia zgomotoasă. Nu are fraţi sau surori, nici prieteni adevăraţi. Un jucător de fotbal într-adevăr pasionat, chiar dacă juca prost. Parcă îl aud şi acum. „Hai la meci, frate", îi striga lui Ollie, chiar şi când ploua cu găleata. Ollie era prea amabil ca să-i spună nu, dar, Doamne, cum îl certa doamna B când se întorcea acasă ud leoarcă. El nu-i spunea niciodată de ce făcea asta. Doar ridica din umeri de parcă era doar vina lui Dumnezeu că ploua.

Vizavi de el e bătrânul, *domnul prieten* al doamnei B, cum obişnuia ea să-i spună. Domnul Stanley. N-am aflat dacă Stanley era numele lui de botez sau cel de familie. Am tachinat-o din cauza lui o dată. „E doar un prieten, atât", mi-a spus ea, apoi am văzut-o uitându-se la fotografia soţului ei mort de multă vreme şi n-am mai spus nimic.

Mă uit într-o parte ca să-i văd faţa. Tine capul sus, pieptul îi e umflat şi lacrimile îi curg pe obraz. Nu ascunde nimic; îşi arată jalea şi durerea tuturor.

Îmi pare rău, mă gândesc, dar aş vrea să spun: *Îmi pare rău. Îmi pare rău. Îmi pare rău.*

Lemnul sicriului îmi loveşte iar mâna şi mă gândesc că doamna B e în acest sicriu, dar nu mi se pare ceva real. Nu-mi pot imagina corpul ei acolo. Nu-mi pot imagina că ea nu mai e *aici.* Că nu va mai răspunde la uşă într-un şorţuleţ urât cumpărat de la piaţă, că nu-i voi mai auzi bătaia „secretă" la uşa mea prin care mă anunţa că ceaiul era gata, că nu voi mai simţi mirosul prăjiturii ei cu miere, că nu voi mai gusta singurul lucru pe care îl gătea prost: zeama aceea îngrozitoare care mi se lipea în gură şi se făcea ca un jeleu dacă o lăsam prea mult timp în farfurie.

Ea… nu… mai… e… *niciunde.*

Nu…

Pur şi simplu, nu mai e.

E moartă.

Prea multă moarte, prea multe înmormântări şi prea multă durere.

Totul se înceţoşează în faţa mea, inspir adânc, încercând să nu plâng, clipesc şi mă uit la purtătorul de sicriu din faţă, dar aşa, din spatele lui, nu-mi dau seama cine e. Dar cineva din mulţimea din stânga lui îmi atrage atenţia şi arunc o privire în direcţia ei.

E Eve.

Se uită direct la mine.

Mi se întoarce stomacul pe dos, aş vrea să fug şi s-o îmbrăţişez. Vreau să mă ţină în braţe şi să aibă grijă de mine, aşa cum a făcut-o săptămâna trecută.

M-am săturat să fiu puternică şi singură.

Ea dă din cap uitându-se la mine, dau şi eu din cap, mai mult îmi mişc ochii decât capul, şi continui s-o privesc în timp ce ne apropiem, ajungând lângă ea în apropiere de uşile crematoriului. Ne oprim, cineva din faţă ne face loc sau deschide uşile, nu ştiu.

Cineva îmi atinge mâna şi tresar. E Eve.

— Nu te întoarce, îmi şopteşte ea la ureche. Autorităţile şi presa sunt peste tot.

Îmi las capul în jos; oamenii din jurul meu sunt mult mai înalţi decât mine, aşa că pot să mă ascund printre ei.

— Îmi pare rău pentru doamna B, spune ea.

Nu pot să-i răspund.

Calmează-te, îmi spun eu în gând.

Dar tremur, tot corpul îmi tremură, şi îmi curg lacrimile.

— Of, biata mea fată, îmi spune ea şi mă strânge tare de mână, aş vrea să pot repara totul pentru tine…

Mulţimea înaintează din nou şi mă duce cu ea. Ea merge poticnindu-se pe lângă mine, făcându-şi loc cu forţa pe drum.

— Ne întâlnim după asta, îmi şopteşte.

Îmi şterg repede faţa şi mă încrunt la ea.

— Unde?

Dar mulţimea mă trage mai departe, mă înghite, şi o pierd din ochi.

Îmi las capul iar în jos şi merg înainte.

Treptele de beton ale crematoriului apar, îmi văd picioarele urcând pe ele şi îmi amintesc când am făcut asta ultima dată.

La moartea mamei.

Acum s-a dus şi doamna B.

Cine urmează?

Isaac.

Ating inelul cu puzzle pe care încă nu l-am rezolvat şi care atârnă de lănţişorul de la gâtul meu.

Capela e plină. Fiecare scaun e ocupat. Oamenii stau jos, lângă altar. Mai mulţi sunt în spate, unde stau eu, ascunsă între corpurile oamenilor care ţin la mine, chiar dacă sunt aproape o străină pentru ei, doar un nume pe care îl ştiu, chiar dacă au văzut că era să mor, m-au văzut când am fost mai slabă. Mă simt goală în mijlocul lor, de parcă ei ar şti totul despre mine fără să mă cunoască.

Tu eşti speranţa lor, îmi spune vocea din mintea mea.

Ei cunosc adevărul, ei au votat pentru nevinovăţia ta. Şi-au cheltuit banii pentru tine, o persoană pe care nu o cunoşteau, dar despre care credeau că va face ce e bine.

Le eşti datoare.

Îi sunt datoare mamei, mă gândesc eu, lui Ollie şi doamnei B. Şi îi sunt datoare lui Eve pentru că i-a păsat, lui Cicero pentru că a vorbit, lui Max pentru că m-a ajutat. Şi lui Isaac. Lui Isaac pentru… pentru tot.

Cum am ajuns să fiu datoare atâtor oameni?

Mă holbez la sicriu şi nu mă pot abţine să nu mi-o imaginez pe doamna B înăuntrul lui şi rămân fără aer, ca şi cum aş fi primit un pumn în piept.

Vreau să fug departe, să las totul, să uit de toate.

Prea multă durere. Prea multe amintiri.

Nu pot să văd din cauza lacrimilor.

•

— Hei, şopteşte cineva la urechea mea.

Mă întorc încet în direcţia din care se aude vocea; o fată stă chiar lângă mine.

— Trebuie să vii afară cu mine, şopteşte ea.

O privesc în ochi.

— Ce?

— Autorităţile vor veni aici şi vor verifica pe toată lumea. Trebuie să pleci de-aici acum. Haide!

Mă trage de braţ.

— Cine eşti?

— Am fost colege în clasa de franceză anul trecut. Haide, mă roagă ea. Repede!

— Dar…

— E pentru binele tău. Trebuie să pleci!

Mă uit iar la sicriu.

— Nu pot…

— Trebuie. Doamna Barkova nu ar vrea să fii prinsă, nu-i așa? Haide. O să te-ajut. Haide. Înainte să facă circ pe-aici.

Trage de mine.

Are dreptate, mă gândesc eu, nu pot să permit ca înmormântarea doamnei B să se transforme într-o vânătoare de vrăjitoare din cauza mea. Acesta e momentul ei. Pune-ți pofta-n cui, Martha, și pleacă.

O urmez, împingându-mă prin mulțime cu capul aplecat, mergând pe vârfurile picioarelor și ciocnindu-mă de oameni.

Doamne, mi se pare că sunt nesimțită.

Ea deschide ușa fără să facă zgomot, iar eu trebuie să-mi pun mâna scut la ochi pentru că lumina soarelui e prea strălucitoare după ce am fost înăuntru. Ușa se închide în urma mea, iar ea mă trage cu câțiva pași mai departe de clădire.

Apoi îmi dă drumul.

Clipesc din nou din cauza luminii.

— Aici e! Vocea fetei rupe tăcerea.

Tresar și mi se întoarce stomacul pe dos.

Ce-a spus?

— Cer recompensa pentru prinderea Marthei Honeydew! strigă ea. Aici e.

La naiba.

— Ce? îi șoptesc eu. Cine ești? De ce ai…?

Îmi mijesc ochii și mă uit prin lumina soarelui la ea; are o geacă de firmă, extensii de păr, unghii false.

— Tu nu ești…

Zâmbește, iar dinții ei sunt atât de albi că m-ar putea orbi.

A pomenit de ora de franceză; eu n-am mai făcut franceză din clasa a șaptea. A spus doamna Barkova; nimeni nu îi spune așa. Fata asta nu e din Rises. A venit aici din City sau din Bulevarde la pontul că s-ar putea să fiu aici și m-ar putea găsi.

— Scorpie! îi spun eu. Cum îndrăznești să mă scoți de la înmormântarea prietenei mele? Cum *poți* să fii atât de egoistă?

Sunt furioasă; turbez de furie. Vreau să-i sparg fața de ignorantă.

Cum îndrăznește?

— Cer recompensa! strigă ea din nou și încearcă să mă apuce de braț.

— La o *înmormântare*! țip eu la ea, smulgându-mă din strânsoarea ei. Scârboșenie ce ești!

Aud ușa crematoriului deschizându-se și închizându-se din nou.

— Martha. De data asta, e Eve. Trebuie să pleci, spune ea. Mă uit spre locul pe care mi-l arată, clipesc ca să-mi dau la o parte lacrimile din ochi și

văd autorităţile cum vin spre mine înghiontindu-se şi jurnaliştii urmându-le cu camerele de filmat pe umeri.

„Îmi pare rău, doamnă B. Eu ţi-am adus toate astea. Ţi-am provocat atât de multă durere când tot ce-ai făcut tu a fost să ne sprijini pe mine şi pe mama şi acum nici măcar nu pot să stau la înmormântarea ta. Îmi pare rău".

— Martha! Eve coboară scările, alergând spre mine.

— Ştiu, murmur eu. Ştiu.

Dar nu pot pleca fără să fac ceva.

Alerg spre vaca aia încrezută, cu rânjetul pe faţă, cu dinţii albi, cu unghiile lăcuite şi care-şi freacă mâinile cu gândul la banii de recompensă, stau în faţa ei şi îi scuip faţa de proastă.

— N-o să mă prindă, îi şoptesc eu. N-o să-ţi primeşti banii, apoi mă întorc şi fug.

Ora 6: 30 seara.
Emisiunea *Moartea este Justiţie*

Tema muzicală a emisiunii răsună în studio, iar reflectoarele coboară şi împrăştie o lumină orbitoare. Camera de filmat planează deasupra publicului care aplaudă, înainte de a se opri la imaginea lui Joshua, care pare trist. În pantaloni maro cadrilaţi, vestă cu două rânduri de nasturi, cămaşă albastră-închisă şi cravată, el e deja aşezat în partea stângă a pupitrului. Pe ecranul mare din partea dreaptă, logoul cu ochi clipeşte şi se mişcă de parcă ar privi studioul.

Muzica se opreşte.

JOSHUA: Bună seara, doamnelor şi domnilor, şi bine aţi venit încă o dată la cea mai bună emisiune a postului Ochi pentru ochi. Avem un spectacol splendid în seara asta, cu noutăţi extraordinare, care vă vor lăsa cu gura căscată de uimire!

Publicul scoate zgomote de uimire prefăcută; Joshua râde încet.

JOSHUA: Vom avea date statistice actualizate cu privire la toţi deţinuţii noştri de pe culoarul morţii şi vă vom oferi detalii senzaţionale despre noul nostru deţinut din Celula 1 – e un caz destul de interesant. Da, doamnelor şi domnilor, în Celula 1 o avem pe doamna Georgina Parsons, *o femeie în vârstă de 87 de ani,* acuzată că şi-a sufocat soţul.

Face o pauză şi în studio se aude cum spectatorii trag aerul în piept. Camera apropie şi măreşte imaginea prezentatorului.

JOSHUA (încet): Soţul ei bolnav în fază terminală. O enigmă morală? Sau un caz clar de vinovăţie? Oare contează? Vom discuta despre asta mai târziu, dar mai întâi…

Camera se depărtează.

JOSHUA: Doamnelor şi domnilor, spuneţi-mi, ce v-ar plăcea să vedeţi astăzi?

Camera se învârteşte deasupra publicului în timp ce reflectoarele deasupra lui strălucesc mai tare.

MEMBRUL PUBLICULUI NR. 1: O execuţie!
MEMBRUL PUBLICULUI NR. 2: Pe Martha din nou aici!
MEMBRUL PUBLICULUI NR. 3: Pe Isaac Paige suferind.
JOSHUA: Sunteţi pe-aproape, doamnelor şi domnilor, dar n-aţi nimerit-o.

Face o pauză, se ridică de la pupitru şi merge până la ecran.

JOSHUA: în seara asta, pentru plăcerea dumneavoastră, nu numai că vom transmite în direct din Celula 6, unde se află ucigaşul de tată, simpatizantul celor din Rises şi iubitul Marthei Honeydew – Isaac Paige dar vom şi vorbi cu el. În direct!

Arată spre camera de filmare.

JOSHUA: Şi voi, da, voi, telespectatorii de acasă, aveţi ocazia exclusivă de a cere să vorbiţi cu deţinutul nostru. Pentru doar 59,99 de lire puteţi intra în competiţia noastră pentru a fi unul dintre cei trei oameni care vor putea vorbi cu criminalul nostru condamnat la moarte şi îl vor putea interoga. Am auzit că întrebaţi cum puteţi câştiga acest privilegiu. Ei bine, e uşor. Pur şi simplu, sunaţi la numărul 0909 87 97 76 şi lăsaţi întrebarea pe care aţi vrea s-o puneţi la robotul telefonic. Alternativ, puteţi să vă logaţi pe www.aneyeforaneyeproductions.com, plătiţi taxa şi intraţi online.

Face o pauză şi merge într-o parte. În dreapta scenei, ecranul se schimbă: logoul cu ochi se mută în colţ în timp ce transmisiunea directă cu Isaac în Celula 6, stând pe salteaua de pe podea, umple mijlocul ecranului. Informaţiile pentru votare circulă în partea de jos a ecranului.

JOSHUA: Vom alege cele mai originale, curioase şi provocatoare mesaje, aşa că puneţi-vă mintea la contribuţie!

Camera de filmare se concentrează pe imaginea lui Isaac, pe degetele lui care se lovesc uşor unele pe altele, în timp ce el şopteşte ceva de unul singur. Se holbează în gol, undeva departe.

JOSHUA: Aţi putea afla ce îl motivează pe acest tânăr, i-aţi putea pune întrebări despre sentimentele lui pentru Martha Honeydew, despre relaţia cu tatăl lui sau despre motivul pentru care a simţit nevoia de a apăsa pe trăgaci şi a curma o viaţă. Aceasta este o ocazie unică în viaţă, la o taxă incredibil de mică, de doar 59,99 de lire. Măriţi-vă şansele de a câştiga acest premiu incredibil participând de câte ori doriţi, cu câte întrebări doriţi. Este o şansă pe care nu trebuie să o pierdeţi ca să înţelegeţi cum funcţionează mintea unui criminal.

Joshua apare din nou în centrul imaginii, stând lângă ecran.

JOSHUA: Avem un tânăr cu probleme. Oare ce-i trece prin minte? Ei bine, asta e ocazia noastră de a afla.

Face cu ochiul publicului şi se aude un murmur de apreciere.

JOSHUA: Sunaţi, lăsaţi-vă întrebările şi reveniţi alături de noi după mesajul de la sponsorul nostru pentru a afla ce întrebări vor fi puse.

Camera se opreşte la imaginea lui, surprinzând dispariţia zâmbetului lui fals.

Martha

Alerg.
Cu picioarele pe cărare.
Pe iarbă, urc trepte, pe alei, pe lângă clădiri.
Alerg.
Mai departe, mai repede, mai greu.
Pe lângă Daffodil House, printre tomberoane, prin Tulip Place.
Alerg.
Mă ard plămânii, mă doare pieptul, îmi zvâcneşte capul. Obosesc.
Haide, Martha. Nu te opri!
Mă uit în urma mea.
Nu pot să văd nimic.
Fugi, fată, fugi!
Asta şi fac.
Fug.
Departe, acolo unde nu mai ajung luminile şi unde nu mai sunt becuri stradale.
Recunoscătoare pentru că e o zi întunecoasă, o zi scurtă, de iarnă.
Se întunecă. Nu-mi mai văd picioarele. Nu mai văd cărarea.

Ar putea fi oricine aici. Sau orice. Sau nimic.

Încetinesc și merg pe la marginea drumului. Știu unde sunt tufișurile și gardurile vii, așa că merg în spatele lor așa cum făceam când mă jucam de-a v-ați ascunselea cu Ollie.

Taci acum. Taci.

Șșșt, Martha, șșșt.

E amurgul, dar umbrele sunt lungi și te păcălesc.

Respirația mea șuieră în liniștea din jurul meu.

De parcă aș strânge un porcușor de Guineea.

Sau un acordeon.

Îmi îndrept umerii și îmi umflu plămânii cu aer, inspirând adânc.

Picioarele mi s-au înmuiat.

Mai încet, mă gândesc eu.

Înghit în sec.

Mă calmez.

Mă uit din spatele tufișurilor și pot să-i văd în depărtare. Sunt doar niște forme întunecate și neclare, dar îmi dau seama cine le arată drumul.

E afurisita aia din City. O interesează doar banii. Dar de ce mă surprinde asta?

Are toți banii, toate oportunitățile, dar nicio moralitate.

Vedeți voi, ea crede ce se spune în presă, crede că sunt ceea ce spun ei, așa că de ce nu m-ar denunța?

Arată în direcția mea. Știe unde m-am dus. Probabil are vreo blestemată de cameră de filmat cu vedere de noapte, vreun rahat pe care i l-a cumpărat tăticul ei, și mă poate vedea cum stau ghemuită aici.

Dar…

Cred că ceilalți sunt de la autorități. Stau acolo, cu mâinile în șolduri sau în buzunare. Sunt o grămadă de oameni în jurul lor – cred că oameni din Rises – și le stau în cale, dar într-un mod pașnic, nu-i împing, nu strigă, nu fac nimic. Iar oamenii autorităților nu fac nimic ca să treacă de ei.

Dar ce face fata? Acum strigă, pot s-o aud. Arată cu mâna în direcția mea, o agită în aer, dar ei nu fac nimic. Doar o privesc, ca și cum… ca și cum nu-i deranjează.

Mă întind puțin ca să văd mai bine.

Acum ea țipă la ei, dar ei tot nu se mișcă, nici măcar nu încearcă să treacă de oamenii din Rises.

De ce se-ntâmplă asta?

De ce mi-ar da drumul?

Nu știu, dar nici nu o să mai stau aici ca să aflu.

Emisiunea *Moartea este Justiție*

Pe ecran se vede imaginea unui nor alb și pufos pe un cer albastru. Un lacăt auriu și sclipitor e prins de partea stângă a norului, în timp ce rânduri aleatorii de texte și detalii personale false plutesc pe cer și intră în nor.

Cuvintele „Cyber Secure" se formează. Un fulger lovește norul, dar textul rămâne la loc.

O VOCE FEMININĂ: Cyber Secure. Vă protejează detaliile personale pentru orice eventualitate.

Norul dispare și ecranul se înnegrește în timp ce apare logoul cu ochiul în mijloc. Un public nevăzut aplaudă în timp ce se aude o inimă bătând încet.

O VOCE MASCULINĂ: Postul Ochi pentru ochi vă urează din nou bun venit la…

Ochiul e înlocuit de imaginea lui Joshua așezat la pupitrul lui, zâmbind.

VOCEA MASCULINĂ: Emisiunea *Moartea este Justiție!*

Bătaia de inimă nu se mai aude, iar Joshua ridică mâinile pentru a liniști publicul.

JOSHUA: Bine v-am regăsit, doamnelor și domnilor, telespectatori de acasă, oameni care ne urmăriți pe telefoanele mobile sau pe calculatoare, într-adevăr, aveți multe modalități de a fi la curent cu tot ce se întâmplă aici, la emisiunea *Moartea este Justiție.* Și trebuie să rămâneți la curent, pentru că vă prezentăm tot timpul noutăți și evenimente. Înainte de pauză, v-am oferit ultima ocazie de a pune o întrebare deținutului Isaac Paige de pe culoarul morții.

Se ridică în picioare și merge spre ecran.

JOSHUA: Ați fost ocupați cu sunatul în pauză? V-ați stors creierii gândindu-vă la toate acele întrebări pe care *de-abia așteptați* să le puneți? Conversațiile voastre au fost pline de întrebări și curiozitate? Ei bine, sper că da, pentru că liniile telefonice sunt închise acum.

Se întoarce spre ecran. Ochiul clipește în colțul din dreapta sus, în timp ce în mijloc apar o serie de zerouri pe un ecran digital.

JOSHUA: Haideți să vedem câte întrebări am primit la competiția noastră unică într-o viață de om.

Zerourile pâlpâie şi numerele sunt rulate, apoi totul se opreşte cu un bang. Joshua fluieră încet.

JOSHUA: Încă o dată se dovedeşte audienţa incredibilă a emisiunii noastre. Uitaţi-vă, doamnelor şi domnilor, un total de 12,15 milioane de întrebări! Uau!

Publicul strigă şi aplaudă.

JOSHUA: Dar care sunt întrebările concurenţilor norocoşi care au fost alese? Înainte să aflăm, haideţi să ne îndreptăm atenţia spre Celula 6 şi să vedem ce face deţinutul nostru.

Tot cu logoul cu ochi în colţ, restul ecranului se schimbă şi se umple cu o transmisiune directă din Celula 6. Isaac stă pe marginea saltelei de pe podea, uitându-se la fereastra de sus. Uniforma lui albă de închisoare e învechită şi murdară, şi bate cu degetele într-un fel de ritm.

Isaac

Voi muri mâine.

Mâine.

Mă gândesc la aceste cuvinte. Le şi şoptesc, dar creierul meu nu poate să le proceseze.

Mâine-dimineaţă voi fi mutat în celula aceea. Voi fi legat de acel scaun, mâinile şi picioarele mele vor fi legate cu curele. Casca va coborî şi, cu toţi oamenii aceia privindu-mă, curentul electric va trece prin mine şi voi muri.

Săptămâna trecută, când Martha era aici, am căutat pe internet să văd ce se întâmplă cu corpul uman când e electrocutat.

Am citit de câteva ori pentru că nu mi-a venit să cred. Cum poate fi legal aşa ceva? Cum poate să permită un guvern să se facă ceva atât de îngrozitor unui om?

Am înţeles că trebuie să fie pentru spectacol. Din acelaşi motiv, oamenii se uită printre degete la filmele de groază, îşi întind gâturile ca să vadă scena unui accident de maşină şi se uită chiorâş la o operaţie la televizor, în timp ce se plâng cât e de înspăimântătoare, îngrozitoare sau dezgustătoare.

E senzaţional, captivant, adrenalina îţi circulă prin corp şi eşti uşurat că nu ţi se întâmplă ţie.

Mii de oameni au privit gladiatorii luptându-se până la moarte în Roma, pe oamenii duşi cu grămada la ghilotină în Franţa sau au aruncat cu

mâncare putredă în cei duşi de la Old Bailey la spânzurătoare. Se pare că natura umană nu s-a schimbat prea mult.

Aici şi acum e la fel, doar cu un pic de spectacol în plus. Un pic de strălucire, de stil şi de eleganţă, cu bilete şi comentarii tot timpul. Şi afirmaţia continuă că toţi *facem ce este corect.* Dacă scăpăm ţara de aceşti oameni, *facem lumea mai bună.*

Nu înjur mult, nici măcar în gând, dar ce rahaturi sunt astea.

Noi, cei care votăm, suntem infractorii şi ucigaşii.

Noi, din casele noastre sigure, cu frigiderele noastre pline, cu paturile noastre calde, cu ecranele mari ale televizoarelor noastre şi cu canapelele noastre umflate, apucăm telefonul în timp ce bem o bere sau o cafea, sau punem o pizza în cuptor, şi sunăm pentru *viaţa* cuiva.

Scrutăm ziarele în care scrie despre crimele comise şi ne exprimăm dezgustul, ne uităm la faţa acuzatului, pixelată şi neclară, şi trimitem un mesaj în timp ce aşteptăm să fim serviţi într-un supermarket sau la un fast-food, denigrăm şi facem presupuneri bazându-ne pe felul în care arată cineva. Are ochii prea apropiaţi, părul prea rar, fruntea prea mare, fundul prea gras, gâtul prea gros.

Am auzit oameni spunând: „arată ca un criminal".

„Arată ca o perversă".

Şi i-am văzut ieşind din zona de vizionare cu zâmbete pe feţe, strângându-şi mâinile sau bătând palmele unii cu alţii. Ieşeau într-o lume pe care o considerau un pic mai sigură după ce au eradicat răul. Dar răul trăieşte în ei.

După ce voi fi murit mâine, lumea asta nu va fi nici mai sigură, nici mai periculoasă decât e acum sau a fost săptămâna trecută. Sper doar ca moartea mea să facă măcar o persoană să-şi pună întrebări sau să acţioneze.

Restul, cu semnele, zâmbetele şi mesajele de felicitare ce şi le trimit unii altora? Ducă-se naibii.

— Bună seara, Isaac Paige. Sunt Joshua Decker, în direct de la emisiunea *Moartea este Justiţie.*

De unde se aude asta? Din capul meu?

— Nu-ţi face griji, Isaac.

E un difuzor în perete.

Sau înnebunesc?

— Isaac, te priveşte toată ţara. Ai vrea să ne saluţi?

Toată ţara? Toţi? Martha?

— Chh… Vocea mea e ciudată. Tuşesc. Încerc din nou. Chhh… are cam… meră?

— Cea de pe peretele din faţa ta. Vrei să faci cu mâna? Isaac, ai devenit un motiv de fascinaţie aici. Avem o grămadă de oameni care de-abia aşteaptă să vorbească cu tine.

— M… Martha?

— Nu, nu Martha. Ai nevoie de nişte apă? Ai puţină în dreapta ta.

Asta nu era aici înainte. Ridic paharul de plastic. Mi se pare bună.

— Isaac, în timp ce bei, permite-mi să te informez puţin. Aici, la *Moartea este Justiţie,* am organizat un concurs ca să oferim membrilor publicului şansa de a-ţi pune o întrebare şi crede-mă, tinere, eşti subiectul cel mai fierbinte. Sunt sigur că poţi aprecia cât de emoţionaţi sunt oamenii pentru că pot discuta nu doar cu un deţinut aflat pe culoarul morţii, ci şi cu cineva care şi-a omorât propriul tată.

Încerc să mă ridic… îmi tremură picioarele… sunt ameţit. Vreau să mă apropii de cameră, dar e prea sus.

— Suntem gata să anunţăm câştigătorii şi să le facem legătura cu tine ca să îţi pună întrebările în direct.

Oare Martha se uită la mine acum?

— Prima noastră câştigătoare este Shamra din Norwich. Shamra, te rog să-i adresezi întrebarea.

Norwich. Am mers o dată acolo. Catedrala. Râul.

— Bună, eu sunt Shamra. Sunt foarte emoţionată! Nu-mi vine să cred că vorbesc cu un criminal adevărat!

— Adresează-i întrebarea, te rog! îl aud pe Joshua spunându-i.

— Ha, ha! Da, bineînţeles, doar că sunt aşa de… emoţionată! Bună, Isaac, e uimitor că pot să vorbesc cu tine, prietenele mele vor fi aşa de geloase şi…

— Shamra, întrebarea ta? spune el din nou.

— O, da, întrebarea mea e – Isaac, dacă ai putea să-ţi petreci ultima zi cu cineva faimos, cine ar fi şi ce i-ai spune?

— O întrebare excelentă de la Shamra. Isaac, care ar fi răspunsul tău?

— Martha. Încă mă doare gâtul. Mi-aş petrece ultima zi cu Martha. I-aş spune că-mi pare rău. Şi că o iubesc.

— Nu, mă refeream la cineva faimos, ca o vedetă pop sau ceva de genul ăsta, ştii?

— Martha, doar Martha. Mă aşez din nou pe marginea saltelei şi mă holbez la cameră.

— Shamra, îţi mulţumim că ne-ai sunat şi felicitări pentru că ai fost prima membră a publicului care a vorbit vreodată cu un deţinut de pe culoarul morţii! Trecem la următorul apelant.

Oare îmi imaginez toate astea?

— Martha, mă vezi? şoptesc eu. Eşti acolo?

— A doua noastră câştigătoare este Elspeth din Whitby. Felicitări, Elspeth.

Whitby. Hai să mergem la Whitby, Martha. Să ne plimbăm pe malul mării, să ne citim *Dracula* unul altuia în vântul de la mănăstire, să mâncăm peşte cu cartofi prăjiţi.

— Mulţumesc! Nu-mi vine să cred că am câştigat. N-am câştigat niciodată nimic. Sunt… sunt… şocată!

— Ai câştigat pentru prima dată la un concurs şi eşti a doua persoană din istorie care vorbeşte cu un deţinut aflat pe culoarul morţii şi un criminal celebru, în direct, la televiziunea naţională. Ce lovitură, nu-i aşa?

— Ştiu, Joshua. Şi să vorbesc cu tine e o mare onoare. Eşti un om foarte drăguţ.

— Nu, nu, Elspeth. O să mi se urce la cap. Te rog, Isaac e aici, aşteaptă întrebarea ta.

— Păi… uau… bine. Bună, Isaac.

De ce vrea să vorbească femeia asta cu mine?

— Isaac, mai eşti acolo?

— Mai e, Elspeth, te rog să continui.

— OK, bine, întrebarea mea pentru tine e – dacă ai putea schimba un lucru din trecut, care ar fi şi de ce?

— Ce întrebare excelentă şi bine gândită de la Elspeth. Isaac, ai vrea să răspunzi?

— Nimic, spun eu.

— Nimic? Ce, *nimic*? spune ea.

— Da, repet eu. Nimic.

— Am cheltuit 59,99 de lire şi îmi dai un răspuns dintr-un singur cuvânt? Nu e corect. Cer mai mult decât atât. Sau îmi vreau banii înapoi.

— Mă tem că termenii şi condiţiile concursului precizează clar că nu se restituie nimic. Isaac, ai putea să dezvolţi răspunsul pentru Elspeth…

— Da, Isaac, dezvoltă, spune ea. Chiar n-ai schimba *nimic*? Nici măcar faptul că ţi-ai împuşcat tatăl?

De ce nu înţelege?

— Dacă nu l-aş fi împuşcat, ar fi omorât-o pe Martha, îi spun eu. Nu voiam s-o fac, dar…

— O, haide! Ştim cu toţii că asta-i o minciună.

— Ce? Videoclipul cu Martha…

— Ce videoclip?

Mă ridic în picioare şi merg spre cameră, uitându-mă urât spre locul în care e ataşată, în partea de sus a peretelui.

— Trebuie să fi văzut videoclipul. L-am arătat când mi-am spus discursul de victimă. Videoclipul cu Jackson amenințând-o pe Martha. Înregistrarea cu camera de supraveghere. Și documentele, probele. Trebuie să le fi văzut.

— Nu. Am văzut-o doar pe aceea în care l-ai împușcat pe Jackson. Dar Martha nu era în ea.

— Ce? spun eu. Îmi frec capul. Sunt confuz. Dar asta n-are nicio logică. Ținea o curea în jurul gâtului ei. Avea de gând s-o stranguleze.

Ea râde, râde pe bune, și ecoul râsului ei se aude în celulă ca al unui clovn din filmele de groază.

— Nu, n-a făcut asta. Cred că ai luat-o un pic razna. Vreau să spun, de ce ar fi făcut Jackson așa ceva? Chiar îți pierzi mințile. Ți-ai împușcat tatăl. Erați doar voi doi. S-a văzut în videoclip.

Încearcă să mă păcălească?

— Nu, nu-i adevărat, zic eu. „Rămâi la ce știi. Rămâi calm și concentrează-te", îmi amintesc eu. Nu așa s-a întâmplat totul. Vorbești prostii.

— *Eu? Eu* vorbesc prostii? *Tu* inventezi lucruri. Ea râde din nou, iar eu mă ghemuiesc când aud râsul ei peste tot în jurul meu. Știi ceva, sper ca autoritățile s-o prindă pe Martha și să plătească și ea pentru rolul ei în crima asta.

— S-o prindă? *S-o prindă?* Ce?

— Știi, am sunat pentru că am vrut să cred lucruri bune despre tine. Am crezut că toată lumea merită a doua șansă și că poate ți-a părut rău pentru ce-ai făcut, atunci poate te-aș fi votat nevinovat pentru că ești *faimos,* dar ție nu-ți pare rău. Chiar ești un criminal cu sânge rece care merită să moară.

— Nu înțeleg! strig eu la cameră. Ce naiba se-ntâmplă aici? Ce vrei să spui, cum *s-o prindă pe Martha*? Ce…? Și videoclipul? Joshua, tu știi adevărul. Spune-i. Spune-le tuturor. Eu… Sunt zăpăcit. Nu înțeleg ce se întâmplă. *S-o prindă pe Martha?* S-o prindă? *Ce?*

Oare fac asta intenționat ca să mă enerveze? Pentru reacția mea? Pentru un *program bun de televiziune*?

— Jackson a omorât-o pe mama Marthei, a omorât-o pe mama mea, strig eu la cameră, și avea de gând s-o omoare și pe Martha. De-asta l-am împușcat.

— Într-adevăr, ești un tânăr dezamăgit și de-asta îmi pare rău pentru tine, dar cred sincer că lumea ar fi un loc mai bun și mai sigur fără tine în ea. Și, sper că și voi, toți cei care mă ascultați, credeți la fel. Vocea ei e mai liniștită și mai serioasă acum. Știi, l-am auzit pe prim-ministru vorbind ieri. A spus că „secretele sunt muniție împotriva celorlalți" și are dreptate; dacă știi un secret despre cineva care vrea să facă ceva rău, atunci poți să-l

foloseşti ca să-l opreşti, dar secretul *tău* – că te întâlneai cu Honeydew – ţi-a explodat în mână!

Ce?

Ce?

Sunt atât de furios că tremur, simt că iau foc şi îmi zvâcnesc degetele.

Împing patul sub camera de filmat şi mă urc pe el. Pot să ajung la ea acum şi trag de suportul ei, dar camera nu se desprinde. Caut prin jur după fire, dar nu găsesc niciunul.

Femeia aceea, nu mai ştiu cum o cheamă, încă trăncăneşte, dar n-o mai ascult.

Fii calm. Nu face nimic la mânie, îmi spun.

Mă uit prin celulă. Ştiu ce vreau să fac, dar nu văd nimic care să-mi fie de folos. Aşa că mă holbez la cameră, îmi ridic mâna dreaptă şi dau cu pumnul în lentilă.

Cioburi de sticlă îmi intră în încheieturile degetelor. Mă dureau de ieri, dar la naiba, acum mă dor şi mai tare. Dar mă calmez, mut patul lângă următoarea cameră şi dau cu pumnul şi în aceea. Şi în următoarea. Până mai rămâne doar una.

Nu voi mai fi animalul vostru de la grădina zoologică, mă gândesc eu. Acum eu fac regulile.

Stând pe marginea patului, mă uit urât direct la ea.

— Dacă suporţi să auzi adevărul pe care l-ai spus

Răstălmăcit de ticăloşi pentru a face capcane pentru proşti, citez eu.

Sau să vezi cum lucrurile cărora le-ai dat viaţă sunt rupte

Şi te opreşti şi le reconstruieşti cu unelte vechi;

Păstrează-ţi calmul, îmi spun. *Fii puternic. Continuă. Haide, aminteşte-ţi versurile lui Kipling. Le-ai învăţat odată.*

— Dacă poţi vorbi cu mulţimile şi-ţi poţi păstra virtutea,

Sau de poţi merge cu regii – fără să-ţi pierzi bunul simţ,

Dacă nici duşmanii şi nici prietenii iubiţi nu-ţi pot face rău,

Dacă toţi oamenii au încredere în tine, dar niciunul prea mult;

Dacă poţi umple minutul nemilos

Cu şaizeci de secunde pentru care merită să alergi până departe,

Atunci al tău e Pământul şi tot ce e pe el,

Şi – mai mult de-atât –, fiule, vei fi un adevărat Bărbat!

Îmi zvâcneşte mâna. Mai am un singur lucru de spus. Am fost clovnul şi prostănacul lor, dar acum demisionez.

— Martha, te iubesc.

Astea vor fi ultimele mele cuvinte.

Creierul e un lucru ciudat şi deştept; mi-a arătat multe amintiri cât timp am fost aici, lucruri pe care le-am văzut, auzit sau ştiut, dar n-am putut să fac legătura între ele. Cred că azi am reuşit, în sfârşit, să fac asta.

Expresia prim-ministrului pe care a citat-o apelanta – *secretele sunt muniţie împotriva celorlalţi* – am mai auzit-o şi acum mi-am amintit când.

Pocnesc şi ultima cameră de filmat.

Continuarea emisiunii
Moartea este Justiţie

În studio e linişte. Joshua stă în faţa ecranului plin cu paraziţi. Îşi lasă umerii în jos în timp ce expiră zgomotos, închide ochii şi dă din cap înainte să ridice privirea spre cameră.

JOSHUA: Nu ştiu ce simţiţi, doamnelor şi domnilor telespectatori de acasă, membri ai publicului din studio, dar după ce-am văzut şi după poemul pe care l-am ascultat, eu nu mă simt ca un bărbat adevărat.

Mergând pe scenă, până la pupitrul lui, îşi desface cravata şi primul nasture de sus al cămăşii. După ce vibrează din cauza evenimentului neaşteptat, camera îl urmează.

JOSHUA: Mă simt ca un escroc şi ca un mincinos, şi cred că e timpul să mă ridic, să mă inspir de la aceşti tineri curajoşi, şi să fiu sincer şi cinstit cu mine însumi. De ani de zile jonglez cu personalitatea mea publică şi viaţa mea personală şi poate că a venit vremea ca cineva să facă un gest fără precedent.

Se aşază la pupitru; camera planează în faţa lui.

JOSHUA: Mulţi oameni cunosc adevărul, dar puţini îl spun.

Îşi lasă capul în jos, oftează prelung şi greu, şi se uită din nou la cameră.

JOSHUA: Videoclipul filmat cu camera de supraveghere despre care au vorbit Martha şi Isaac în acest program a fost editat ca să n-o vedeţi pe Martha, dar ea era acolo, iar Jackson a ameninţat-o cu adevărat că o va ucide. Chiar i-a pus o curea în jurul gâtului şi de aceea l-a ucis Isaac: pentru că o iubeşte pe Martha şi şi-ar da viaţa din iubire pentru ea. Jackson a omorât-o pe mama Marthei şi a permis ca Oliver Barkova să fie învinuit pentru această crimă. A omorât-o pe mama lui Isaac şi a adoptat băiatul ca să dea bine în ochii publicului. Dacă aţi fi fost în Celula 7, săptămâna trecută, când era Martha în ea, aţi şti toate astea, dar toate

înregistrările cu ce s-a întâmplat au fost distruse şi toţi cei care ştiu au fost reduşi la tăcere într-un fel.

Face o pauză şi înghite în sec.

JOSHUA: Nu mai pot sta deoparte să văd cum se adună nedreptăţile. Nu ştiu cât timp mai am până ecranele voastre vor fi goale şi voi fi întrerupt, dar sunt sigur că nu voi avea timp să vă explic totul, aşa că vă rog să ieşiţi şi să cercetaţi, să căutaţi adevărul despre ţara voastră şi conducătorii voştri. Începeţi să căutaţi puţinele copii rămase ale înregistrării de ieri, văzută ultima dată pe site-urile făcute intenţionat pentru a arăta adevărul, dar pe care le-a şters guvernul. Credeţi că aveţi libertate de exprimare? Nu fiţi aşa de siguri.

Îşi dă jos cravata, se ridică în picioare şi merge spre public.

JOSHUA: Încă ceva: de când cei de la postul Ochi pentru ochi au aflat că sunt homosexual, au folosit informaţia asta ca să mă manipuleze şi să mă controleze, ameninţând că-mi vor distruge cariera de aici sau de oriunde, la fel şi pe cea a partenerului meu. Mi-au spus că această ţară e condusă de bigoţi manipulatori. Bineînţeles că au dreptate. Manipulatorii bigoţi vor face orice ca să rămână la putere. Dar cred că oamenii din această ţară sunt mai buni decât conducătorii noştri. Cred că sunt buni şi plini de compasiune, înţelegători şi toleranţi. Şi cred că au inimile pline de iubire. Mă rog să le aibă aşa. Şi mă rog pentru un viitor mai bun pentru noi toţi. Nu cred că voi mai fi vreodată pe această scenă, aşa că vă rog pe toţi să trăiţi cu ochii deschişi şi cu inimile deschise, să vă îndoiţi de ce vi se spune şi să vă formaţi propriile păreri, oricare ar fi ele…

Martha

Paraziţii de pe ecranul televizorului fâşâie pe degetele mele. Am lăsat urme acolo unde mi-am plimbat degetele prin praf când am atins faţa lui Isaac.

Acum ştie adevărul, că sunt o fugară. Aş vrea să nu fi aflat asta.

L-am dezamăgit. Încă îl dezamăgesc.

Trebuie să schimb asta.

Isaac, o să te scot, îţi promit. Pot să fac asta. Îţi sunt datoare.

Arată groaznic. Pare foarte obosit, e ras în cap, are tăieturi mici de la aparatul de ras şi urme de zgârieturi de la degetele lui. Pielea lui pare unsă, buzele îi sunt crăpate, ochii îi sunt injectaţi.

Vreau să-l iau, să-l ţin în braţe, să-i spăl faţa şi capul, să-i curăţ mâinile, să-i bandajez încheieturile.

Arată distrus.

Isaac, o să te vindec.

Au pus logoul cu ochi iar pe ecran. Privesc cuvintele care se învârtesc în jurul irisului – ochi pentru ochi pentru ochi pentru…

Se tot învârtesc.

Un cerc continuu.

Ucidem ucigaşii; devenim ucigaşi.

Arătaţi-mi-l pe Isaac din nou. Vă rog.

Va fi un scandal. Au spus trei întrebări. Au reuşit să pună doar două. Oamenii nu-şi vor primi banii înapoi, întotdeauna există o clauză.

Arătaţi-mi măcar videoclipuri cu el, înregistrări.

Caută în amintirile tale, îmi spune mintea mea. *E mai bine acolo.*

Nu vreau amintiri. Vreau prezentul. Îl vreau aici, cu mine. Nu vreau lumea asta nebună şi distrusă. Vreau pace, dreptate, adevăr. Îl vreau pe Isaac. Te rog. O să mă rog pentru asta, o să merg la biserică, o să cred, o să am credinţă. Te rog, Doamne, te rog, ajută-mă.

Îmi frec ochii şi clipesc ca să văd mai clar.

Statisticile apar în partea de jos a ecranului. Cum era ieri? 99% vinovat.

Mă holbez la ecran, deschizând ochii cât pot de mari.

Nu se poate. Scrie că e 67% vinovat.

Pe bune?

Pe bune?

Ies din dormitor şi cobor scările. Covorul e atât de gros că mi se scufundă picioarele în el, iar casa e atât de mare că mi se pare că aş putea umbla prin ea jumătate de oră şi tot aş mai găsi camere noi.

Dar o aud pe Patty vorbind la telefon. Îi aud râsul strident.

De ce râde?

Fiul ei e pe culoarul morţii. Soţul ei e mort. Şi-a pierdut toţi banii. Toţi în afară de o pensie de urmaş, ce-o fi aceea.

Mă vede stând în pragul uşii.

— Trebuie să închid, spune ea la telefon. Vorbim mai târziu. Pa. Chiar face semn cu mâna la telefon.

— Statisticile au ajuns la 67%, îi spun eu.

Sprâncenele desenate i se ridică pe frunte, iar ea înalţă din umeri.

— Şi ce-i cu asta? Încă e majoritate.

Scorpie fără inimă. Îi ignor comentariul.

— Te-ai uitat la *Moartea este Justiţie*?

— M-am uitat. Ce om prost. Şi-a luat adio de la cariera lui. Toată lumea se preface că e deschisă la minte, dar nu e aşa. Oamenii au tot atâtea prejudecăţi acum ca oricând.

— Nu, nu-i adevărat. Nu-mi pasă dacă e gay sau nu.

— Poate ţie nu-ţi pasă, draga mea, dar crede-mă, celor de la putere, celor care iau decizii le pasă.

— Mie-mi place de el.

— Îţi place de el pentru că e simpatizant şi acum oamenii ştiu asta, oamenii din City şi din Bulevarde, oamenii care *contează.* Nu o să mai poată avea nicio slujbă aici. Oamenii îi angajează pe ai lor.

— Spui numai prostii.

— Spun adevărul. Râde de mine, dându-şi părul într-o parte. Nu mă pot ocupa de tine şi de morala ta acum. Nu mă interesează persoana ta.

— Am coborât doar ca să-ţi amintesc că, dacă statisticile sunt joase, nu o să-l ajut pe Isaac să evadeze.

— Ai mai spus asta.

Ridic din umeri. Doamne, o urăsc pe femeia asta.

— Tu decizi dacă vrei să-i laşi viaţa în mâinile acelor oameni pe care-i dispreţuieşti atât de mult. Personal, credeam că poţi mai mult. Credeam că ai mai mult… *curaj.*

— Nu e vorba de curaj, îi răspund eu. E vorba de încredere. Şi pierzi din vedere esenţialul – de ce am intra prin efracţie şi am risca totul dacă o să-l elibereze oricum?

— Martha Honeydew, eşti o proastă care a luat-o pe calea greşită, dar dacă asta e decizia ta… Îşi pierde vocea şi nu-mi mai răspunde la întrebare. Vom vedea cum vor fi statisticile mâine. Acum, scuză-mă. Îşi ia telefonul mobil din nou şi începe să apese pe butoane.

Isaac

O văd pe mama în vise, dar doar în instantanee. Părul ei blond strâns în coadă de cal, ridurile din jurul ochilor ei, blugii pe care-i purta tot timpul, mâna ei care o ţinea pe a mea, degetele mele care explorau inelul ei cu puzzle.

Nu-i pot auzi niciodată vocea şi nu o pot vedea niciodată întreagă.

Acum mă întreb dacă o s-o revăd. O s-o recunosc dacă o s-o văd? Dar oare ea mă va recunoaşte?

Îmi pare rău, mamă.

Mi-ai oferit atât de multe.

Crezi că dau cu piciorul în toate sau vezi situaţia aşa cum o văd şi eu?

Nu mai ştiu ce fac acum.

„S-o prindă pe Martha", a spus ea. *S-o prindă.*

E fugară?

De ce?

De ce?

Ce naiba se întâmplă? A fost declarată nevinovată. Ar trebui să fie bine.

Prim-ministrul

Întins pe un şezlong din piele, prim-ministrul priveşte ecranele din faţa lui. Nu e nimeni cu el în camera albastră şi schimbă absent din telecomandă diferitele înregistrări, făcându-le să apară pe fiecare pe rând şi scrutându-le repede. Cu cealaltă mână se joacă cu un pahar de whisky.

Telefonul sună lângă el şi, când se uită pe ecranul lui ca să vadă cine îl sună, oftează prelung şi înghite restul băuturii.

— Patty, bombăne el, de ce naiba suni la ora asta târzie?

În timp ce o ascultă, pune paharul înapoi pe birou şi îşi plimbă degetul pe marginea lui.

— Am văzut. E mai joasă decât am crezut, dar nu contează. Va creşte din nou.

Tace din nou şi sprâncenele i se ridică foarte puţin.

— Ea ştie? Ei bine, asta e problema ta. Dacă vrei să continuăm înţelegerea noastră reciproc benefică, atunci îţi sugerezi să respecţi partea ta din înţelegere. Pune toate la locul lor şi fă-o pe fată să apese pe buton.

Pune telefonul jos.

Scrie un nume la tastatura din faţa lui şi, în timp ce se formează o hartă din satelit a City-ului, un punct mic şi roşu apare într-o clădire mare de lângă periferie.

Apasă un buton şi punctul se măreşte pe ecran, iar cuvintele „Gus Evans" apar lângă el. Măreşte imaginea mai mult şi, lângă numele lui, apar cuvintele „închisoarea City-ului".

— De unul am scăpat, spune el. De doi, inclusiv rusoaica.

Mai apasă câteva taste, iar cuvintele şi punctul dispar în timp ce imaginea se măreşte din nou.

Mai apar trei puncte într-o secţiune diferită, iar el dă clic pentru ca numele să se ivească lângă ele:

Eve Stanton.

Max Stanton.

Thomas Cicero.

Apasă cu degetul pe o tastă și imaginea se mărește, arătându-i pe toți trei împreună între pereții casei lui Eve.

— Bine, șoptește el pentru sine.

Se lasă pe spate în scaunul lui, scrie din nou la tastatură, iar harta se mută în jos, oprindu-se la alt punct. Imaginea se mărește încet, până apare titlul „Culoarul morții". Atinge ecranul cu degetele, măsurând distanța dintre clădire și parcarea din curte.

— Jackson Paige, iau cei doi iepuri dintr-un foc ai tăi și ridic miza – se oprește, gândindu-se – la șapte.

Îi apare un rânjet malefic pe față, iar scaunul din piele scârțâie când se lasă din nou pe spate.

— Într-un fel sau altul.

Își ridică brațele în aer și se întinde bucuros din cauza planului lui, fără să știe de silueta ascunsă în întunericul din spatele lui și de degetele ei subțiri care planează deasupra butonului de înregistrare.

ZIUA 7

Martha

La naiba, trebuie să fi adormit.

M-am uitat mult timp la el.

Din camera lui, din casa lui, la televizorul lui.

Cât e ceasul acum? Ochii îmi sunt atât de lipiţi de somn că nu văd bine.

Televizorul încă e pornit. Isaac e la televizor. Isaac în televizorul lui Isaac.

E nouă. Doamne, mai are douăsprezece ore.

Statisticile arată 98% vinovat când se desfăşoară în partea de jos a ecranului. Au urcat din nou. Ce naiba a fost asta?

Ultimele douăsprezece ore din viaţa ta, Isaac.

Nu şi dacă îl scoţi de-acolo, îmi spune mintea mea.

„Vrei să spui: nu şi dacă devii o teroristă", îmi răspund eu în gând.

Mă dau jos din pat, merg tiptil până la fereastră şi mă uit la oraş, trezindu-mă într-o zi care pentru mulţi e încă o zi obişnuită, dar pentru noi înseamnă…

…totul.

Isaac

Celula 7.

Ziua a şaptea.

Aici sunt, holbându-mă la camera lângă care am stat acum o săptămână.

— Este ora: nouă dimineaţa, spune o voce electronică. Ai: douăsprezece ore până la posibila ta execuţie. Datele statistice curente sunt: 98% în favoarea execuţiei, 2% împotriva ei. Te vom informa din nou: peste o oră.

Actualizări regulate. N-am ştiut că ţi-au spus toate astea. Nu ştiu ce să cred despre asta.

Cred că măcar o să ştiu.

Dar cred că deja ştiu; n-am cum să scap de aici. Cred că am acceptat asta.

Ce îngrozitor e să-ţi aştepţi moartea.

Oare voi merge în iad pentru că l-am împuşcat? Mă simt de parcă sunt deja acolo.

Oare aş putea merge în rai pentru că am făcut-o ca să te salvez, Martha?

Pentru că mi-am dat viaţa pentru a ta?

Oare cum decide Dumnezeu?

Dar nu sunt creştin. Nici musulman sau hindus, nu practic nicio religie.

Atunci va fi întuneric? Gol? Nimic?

Sau mă voi reîncarna în ceea ce merit să fiu.

Un gândac?

Un gândac de bucătărie?

Nu ştiu ce să cred.

Ba da, ştiu. Cred în oameni şi în umanitatea lor.

Şi cred în puterea ta, Martha.

•

E ora nouă.

Mai am douăsprezece ore. Şapte sute douăzeci de minute. Patruzeci şi trei de mii şi două sute de secunde.

Acum am mai puţin decât atât. Au trecut deja câteva minute.

La ce-mi foloseşte acum că sunt bun la matematică? Aş prefera să mor de mâna mea decât de-a lor.

Să aleg eu acele secunde, minute şi ore.

Dar n-o s-o fac. Am să lupt până la sfârşit.

Max

Max se întoarce în colţul adăpostului în timp ce vântul urlă pe platforma goală a staţiei din pasajul subteran.

Primele raze din zori luminează cerul la orizont, dar încă e întuneric şi urât.

După ce a rătăcit toată noaptea căutând-o pe Martha – în pădurea Bracken, în pasajul subteran, lângă crematoriu, verificând apartamente şi spaţii ascunse – frigul i-a intrat în oase şi acum tremură, cu faţa palidă şi mâinile învineţite.

Renunţând la ideea că ea e în Rises, se holbează prin jur, căutând un semn de viaţă, sau ora la care vine primul tren al zilei, dar vede doar grămezile de flori ofilite aduse ca omagiu lui Jackson şi ziarele vechi de o zi, pungile de chipsuri şi dozele de băuturi rostogolindu-se prin şanţuri sau oprindu-se în pragurile uşilor.

Aude paşi în spatele lui şi se întoarce. Un bărbat de vârstă mijlocie, în pantaloni cargo, geacă reflectorizantă şi cizme de cauciuc, cu un ziar sub braţ, îl priveşte în ochi şi dă din cap.

— Ştiu cine eşti, spune el, băgându-şi mâinile în buzunare. Max Stanton.

Max îl priveşte fără să spună un cuvânt.

— Ştiam eu. O cauţi pe Martha? Nu e pe-aici.

— Mi-am dat seama până acum, răspunde el. Ştii când vine trenul?

Bărbatul, încă uitându-se la Max, dă din cap, făcându-i semn spre spatele lui.

— Ai auzit?

Max ciuleşte urechile în ciuda vântului.

— Acum, da, răspunde el.

— Ăsta e.

Max se uită peste umărul bărbatului şi vede în depărtare, pe şine, două puncte luminoase apărând prin întunericul dimineţii timpurii.

— Merge până în City? întreabă el.

— Cam până acolo. Dar tot nu-şi ia ochii de la Max. Dacă te consolează, continuă el, şi eu aş fi făcut acelaşi lucru pentru soţia mea.

Farurile sunt mai luminoase, se apropie, iar zgomotul făcut de tren se aude mai tare. Max se încruntă la bărbat.

— Pardon? întreabă el.

— Ca s-o protejez. Ca să rămână lângă copii. În cazul mamei tale, să rămână lângă tine.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, bombăne Max, iese din adăpost şi merge spre marginea platformei, în timp ce vântul urlă şi bate în jurul lui.

— Cred că îşi vor cere scuze în mod public.

Lumina albă a farurilor trenului se revarsă peste Max, iar zgomotul din jurul lui e ca tunetul.

— Tot nu ştiu despre ce vorbeşti! strigă el.

— Ce? îi răspunde bărbatul strigând şi el. Trebuie să ştii. Mama ta – trenul nu mai face atât de mult zgomot când opreşte în staţie, dar el continuă să strige – a recunoscut că ea a fost criminala!

Max rămâne cu gura căscată.

— Ce?

— Scrie aici. Bărbatul scoate ziarul de sub braţul lui şi îl împinge în pieptul lui Max. Îmi pare rău, amice, credeam că… Cuvintele lui sunt luate de vânt.

Max se holbează la ziar.

— Păstrează-l, spune bărbatul, şi îşi pune o mână pe umărul lui Max. Dar am vorbit serios. Şi eu aş fi făcut acelaşi lucru pentru soţia mea şi pentru copiii mei.

Max nu-şi poate lua ochii de la ziarul din mâinile lui.

— Urcă în tren, îi spune bărbatul. Următorul vine de-abia peste o oră.

Max dă din cap şi pleacă.

Martha

La naiba cu Patty şi cu planul ei.

Stăteam în bucătăria ei, nu puteam să mănânc sau să beau nimic, aşa că doar stăteam acolo, privind cum răsărea soarele, şi mă gândeam la o grămadă de lucruri, când ea a intrat, frumoasă ca o floare, cu părul coafat şi machiată, şi m-a anunţat că pleacă la spa, iar după aceea la prânz.

— Ce? am întrebat-o eu. Dar cum rămâne cu…?

Nu m-a lăsat să termin, doar m-a întrerupt spunându-mi că avem vreme şi a plecat în grabă. Şi cu zâmbetul pe faţă.

Aşa cum am mai spus, la naiba cu Patty şi cu planul ei.

O s-o fac eu singură.

Oricum, pentru ce am nevoie de ea?

O să umplu o geantă cu mâncare şi haine de rezervă, o să iau geanta de care am nevoie din garaj şi o să plec.

O să mă ascund undeva până se întunecă.

După aceea…

Doamne, deja sunt speriată.

Casa familiei Stanton

Flăcările din şemineu sunt stinse de ore întregi. Ceva se mişcă în vatră şi o grămadă de cenuşă, în formă de buştean, se prăbuşeşte până jos. Pe canapea, Eve se mişcă în somn şi pătura alunecă de pe ea.

Se agită când îi ajunge frigul la piele şi clipeşte încet până deschide ochii.

În faţa ei, televizorul arată înregistrarea cu Isaac, iar ea citeşte statisticile care circulă în partea de jos a ecranului şi se ridică.

Lumina televizorului face umbre ciudate prin cameră şi, în timp ce încearcă să scape de confuzia din mintea ei, îşi ia telefonul şi verifică mesajele.

Nimic.

Îşi concentrează privirea pe ora din colţul ecranului.

— Cum de am dormit până la amiază? bombăne ea pentru sine.

Iese desculţă din camera de zi, trece prin bucătărie şi merge în hol. Se opreşte la uşa de la intrare; cheia lui Max nu e în cârlig. Se întoarce; geaca lui nu e în cuier şi pantofii lui nu sunt jos.

Scoţându-şi telefonul din buzunar, formează numărul lui şi, în timp ce ea stă în întuneric, acesta sună şi iar sună, dar el nu răspunde.

Înapoi în bucătărie, mâna ei planează peste dulapul cu băuturi pentru o clipă, dar apoi se îndepărtează şi pune ibricul la fiert. În timp ce aşteaptă să fiarbă apa, porneşte televizorul la ştirile de amiază.

— … în est, cu şanse de ploi torenţiale în sud. Pe scurt, dacă ieşiţi azi, nu vă uitaţi umbrela. Prezentatorul de la meteo zâmbeşte la camera de filmat. Iar acum, legătura înapoi în studio.

Eve scoate o cană din dulap şi ridică borcanul de cafea instant.

— Mulţumesc, spune prezentatorul de ştiri. Înainte să ne întoarcem la titlurile zilei, haideţi să aruncăm o privire pe ziarele de astăzi.

Eve pune cafea în cană cu lingura, se întoarce şi scoate laptele din frigider. Desface capacul.

— *The Daily* şi *National News* au acelaşi articol pe prima pagină astăzi. „Ipocrizia" titrează *The Daily,* în timp ce *National News* foloseşte titlul „Îmi pare foarte rău".

— Amândouă se referă la povestea care a apărut peste noapte…

Eve toarnă lapte în cană şi se uită la televizor.

— … povestea lui Eve Stanton şi a scrisorii pe care i-a scris-o fiului ei, Max.

Eve rămâne cu gura căscată.

— Stanton, desemnată consilier al acuzatului, a luptat pentru instigarea postului după încarcerarea şi execuţia ulterioară a soţului ei pentru o crimă pe care acesta a susţinut tot timpul că a comis-o în legitimă apărare.

Eve rămâne împietrită, holbându-se la ecran.

— Cu toate astea, acest nou eveniment pune tot cazul la îndoială, pentru că ea declară în scrisoare, şi vă citez: „ar fi trebuit să-ţi spun asta acum multă vreme, dar nu mi s-a părut niciodată că era momentul potrivit. Simt că e datoria mea să-ţi spun adevărul şi ar fi corect să afli de la mine, nu de la altcineva. Îmi pare foarte rău, dar adevărul e că eu l-am ucis pe acel bărbat…"

Mâna ei se desface şi cutia de carton cu lapte cade pe podea, stropindu-i picioarele şi dulapurile, apoi laptele se varsă pe podea.

— „nu tatăl tău"… Continuă să explice mai departe, dar…

Eve se holbează la ecran, gâfâind, iar inima îi bate de parcă ar vrea să-i sară din piept. Încet, îşi pune mâna la gură şi se albeşte la faţă.

— Nu, şopteşte ea. Nu, nu, nu…

Cade pe podea, ghemuindu-se pe mâini şi pe genunchi în laptele vărsat şi îi tremură tot corpul.

Prezentatorul de ştiri continuă.

— Nu se ştie de unde provine scrisoarea, dar ambele ziare pretind că scrisul de mână a fost analizat şi se potriveşte cu cel al doamnei Stanton.

Eve se ridică de pe podea, cu laptele picurându-i de pe mâini şi curgându-i de pe picioare şi fuge până în dormitor.

— Nu, spune ea din nou. Te rog, Doamne, nu. Deschide sertarele, scotoceşte printre teancuri de hârtii, cotrobăie prin coşul de gunoi, dar nu găseşte ce caută.

— La naiba! strigă el, iar reflexia ei se holbează la ea din oglinda din dormitor. La naiba! strigă ea din nou, ia oglinda şi o aruncă pe perete.

De la picioarele ei, cioburile îi arată faţa fragmentată.

Max

Vârfurile adidaşilor lui se întind peste marginea cheiului, iar el se holbează la apa de sub el, care pleoscăie şi stropeşte zidul. Trece o barcă în viteză pe râu, iar el aşteaptă ca valul să-i stropească blugii.

Telefonul îi sună în buzunar, îl ridică şi se uită la ecran.

— Mama, spune el.

Aşteaptă să se oprească din sunat.

— Patru apeluri pierdute, citeşte el. Un mesaj vocal. Apasă pe buton şi ţine telefonul la ureche. Mesajul redă vocea lui Eve – *Max… Max, îmi pare foarte rău. Putem să vorbim? O să mă suni înapoi? Nu ar fi trebuit să afli aşa. Nu s-a întâmplat cum spun ei. Nu l-am forţat pe tatăl tău… El… Nu pot să vorbesc despre asta aşa. Max, te rog, vino acasă. Hai să vorbim. Te rog.*

Înregistrarea se încheie şi începe vocea automată.

„Apăsaţi tasta 1 pentru ştergere, tasta 2 pentru reascultare, tasta 3 pentru salvare”.

Max apasă pe tasta 1 şi pune telefonul înapoi în buzunar.

Timp de o secundă, se uită la râu. Apoi ia telefonul din nou şi formează un număr.

— Da, eu sunt. Trebuie să vorbesc cu tine. Putem să ne-ntâlnim?… Bine… peste o oră. Ne vedem acolo.

Inspiră adânc şi expiră încet. Apoi, ridicându-şi braţul în spatele lui, aruncă telefonul în râu şi pleacă.

Martha

Nu sunt sigură în legătură cu asta.

Parcă se holbează la mine. Geanta cu bomba în ea. E proptită pe peretele din garaj de parcă ar avea echipamente sportive în ea.

Nu explozibili.

Mi se face rău doar când mă uit la ea.

Dacă nu vrei să încerci să-l salvezi, trebuie să ştiu; atunci o să găsesc pe altcineva. Aud ecoul vocii lui Patty în amintirea mea. *Voi găsi pe cineva căruia îi pasă mai mult de el.*

Vacă manipulatoare.

Riscul de a fi cineva rănit e aproape de zero, mi-a spus acel bărbat.

Ce-ar putea merge prost?

Mă mai holbez la geantă.

— Totul, spun eu cu voce tare.

Dar care e alternativă?

El moare.

E un ceas aici, pe perete, şi îmi aminteşte de când am fost în celula aia.

E ora trei.

Mai sunt şase ore până la posibila lui execuţie.

Patty încă nu a ajuns acasă.

Geanta parcă se mai holbează la mine, iar telefonul – detonatorul – e lângă ea.

Aproape că-i aud zicând „tţ, tţ" şi oftând lângă mine.

Amprentele tale sunt peste tot pe geanta aia, îmi spune vocea din mintea mea.

— La naiba, spun eu, înşfac geanta, iau telefonul şi ies grăbită din garaj.

Isaac

Martha, cum te-ai simţit când ai fost aici?

Te-ai simţit la fel de speriată cum sunt eu acum?

Ţi-ai dorit să te ţină cineva de mână sau să te ia în braţe?

Să-ţi şoptească la ureche că totul va fi bine, chiar dacă tot ai şti, în adâncul inimii tale, că nu va fi aşa?

Ai reuşit să rezolvi inelul puzzle? E pe degetul tău acum?

Aş vrea să fii aici cu mine. Aş vrea să stăm împreună aici, pe podea, să ne închidem ochii şi să ne amintim de serile petrecute în pădurea Bracken şi să retrăim acele momente pentru totdeauna.

Există atât de multă ură şi frică în lumea asta şi atât de puţină înţelegere.

Sper – of, Doamne, cum sper – că tu poţi schimba ceva, Martha. Oriunde ai fi.

Max

— Trebuie să vorbeşti cu ea. Cicero ridică paharul de carton la gură şi soarbe cafeaua prin gaura din capac.

Oamenii se mişcă grăbiţi prin jurul lor, împingându-se prin spaţiile goale ca să ajungă la coadă la cartofi prăjiţi şi burgeri, caută locuri libere cu tăvile echilibrate în mâini, copiii se agaţă de părinţi, roţile cărucioarelor se învârtesc pe podeaua din gresie.

Max se freacă la cap din cauza zgomotului.

— Ştiai? întreabă el.

— Nu, şopteşte Cicero.

Max se joacă cu paiul din paharul lui.

— Nu eşti supărat?

Cicero îşi netezeşte marginile mustăţii în timp ce se gândeşte.

— Nu, răspunde el.

— Dar ea – Max se apleacă peste masă –, ea a omorât pe cineva şi l-a lăsat pe tata să ia vina asupra lui.

— Hmmm. Cicero dă din cap încet. El *a ales* să ia vina asupra lui. Ea nu l-a forţat.

— Dar el a murit.

— Pentru ea. Pentru tine.

Max pufneşte.

— Ce? Ca Iisus sau ceva de genul ăsta?

Cicero se lasă pe spătarul scaunului lui.

— Nu. Ca un bărbat care şi-a iubit familia.

— Ce rahat.

Cicero tresare din cauza limbajului lui şi, la masa de vizavi, o mamă cu copii mici zice „tţ, tţ" şi dă din cap.

Cicero îşi uneşte degetele şi se apleacă din nou spre Max.

— Max, şopteşte el, cum au făcut rost de scrisoare? Nu le-ai dat-o tu, e evident. Eve crede că au intrat în casă.

Max îşi lasă capul în jos şi se holbează la masă. Faţa lui e împietrită.

— Max? *Tu* le-ai dat-o?

El dă din cap şi îi cade o lacrimă pe masă. Îşi şterge faţa într-un mod grosolan, inspiră zgomotos şi se uită iar la Cicero.

— Nu, dar am luat-o din camera ei în ziua în care a fost arestată. Mai ţii minte că mi-ai cerut să aduc telefonul? Am văzut un plic cu numele meu pe pat şi l-am luat. Dar nu l-am deschis. Eu… Se uită din nou în altă parte.

Un cuplu se aşază la masa de lângă ei. Când bărbatul ia mâncarea de pe tavă, întoarce paharul şi se vede poza Marthei tipărită pe o parte şi cuvintele „căutată pentru crime împotriva statului". Cuvintele „se oferă recompensă" ies în evidenţă.

— Ea a aruncat-o, şopteşte Max.

Cicero se încruntă la el, confuz.

— Martha. M-am întâlnit cu ea. Mi-a luat scrisoarea. A deschis-o, a citit-o, apoi a rupt-o şi a aruncat-o în râu.

— Atunci… cum…?

Max ridică din umeri.

— Te-ai întâlnit cu ea? şopteşte Cicero. Când?

Max îşi lasă capul în mâini.

— Judecătorule, totul e aşa de încurcat. Martha… o să… îşi închide ochii şi îşi pune mâna peste gură.

— Ce?

Max ridică privirea şi ochii lui sunt înlăcrimaţi.

— Ce-i, Max?

Îşi pune mâna într-o parte, acoperindu-şi faţa ca să nu-l vadă cuplul de lângă ei.

— Nu pot să-ţi spun, Judecătorule. Doar promite-mi, promite-mi că vei sta departe de culoarul morţii diseară. Şi că o vei ţine departe de el şi pe mama.

— Max, nu înţeleg. Mama ta va vrea să…

— Trebuie să plec, spune Max şi se ridică să plece. Mai pot să fac doar un lucru.

Cicero îşi întinde mâna să-l prindă, dar nu reuşeşte.

— Stai departe de asta. E prea periculos.

— Doar ţine-o departe de culoarul morţii, spune Max agitându-şi degetul în aer. Şi să stai şi tu departe de el.

Se întoarce, îşi face loc printre oamenii care stau la coadă şi dispare în mulţime.

Martha

Când se duce totul de râpă, se duce, nu-i de glumă.

Dezbină şi cucereşte, zic ei.

Cred că aşa va fi. Max va fi destul de supărat pe mama lui, pe mine şi probabil şi pe Cicero. Eve va fi… ei bine, în afară de enervată la culme şi supărată, probabil va fi şi arestată.

Ce-i de făcut? Încep prin a arunca blestematul de ziar la coşul de gunoi şi a înjura pe oricine a scris articolul.

Dar bine că l-am văzut. Bine că ştiu.

Dar cum naiba au făcut rost de scrisoare?

N-aveau cum să o aibă înainte să o iau eu de la Max, era închisă.

Şi, după ce-am deschis-o, cât timp am ţinut-o? Cel mult un minut. Înainte s-o rup şi s-o arunc de pe chei.

N-ar fi putut s-o pescuiască de-acolo.

Atunci cum…?

Îmi ridic privirea şi pun ochii pe vârful stâlpului de felinar de lângă mine; e o cameră de filmat acolo sus.

Scrutez zona; e încă una la vreo o sută de metri depărtare.

Mă uit iar la ziar, la imaginea scrisorii, la unghiul ei.

Fir-ar să fie. E o fotografie a scrisorii. O imagine dintr-un videoclip… sau dintr-o înregistrare făcută cu o cameră de supraveghere.

Mă trece un fior de groază.

Au citit-o peste umărul meu.

Nemernicii.

Dar… ar fi putut să ştie de scrisoarea aceea înainte s-o vadă.

Oare doar au avut noroc? Nu m-a urmărit nimeni. Atunci cum…?

Trec printr-un pasaj dintre două clădiri vechi. Ajung într-o curte unde e un fel de cafenea cu nişte bănci afară şi mă aşez, încercând să gândesc.

Cum…?

Închid ochii. Imagini de săptămâna trecută se învârtesc prin mintea mea. Momentele în care priveam *Moartea este Justiţie*, în care am fost lângă Tribunalul Old Bailey, în faţa studiourilor de televiziune de la Curtea Regală de Justiţie şi acasă la Patty.

Ceva, undeva, va fi ciudat. Trebuie doar să găseşti acel lucru, îmi spun eu.

Gândeşte-te, aminteşte-ţi…

Întoarce-te la început…

Ai fost la *Moartea este Justiţie.*

Apoi acasă la Eve, Doamne, e atât de greu să-mi amintesc ceva. Totul e neclar.

A trebuit să plec.

Apoi am fost la apartamentul lui Gus.

Oamenii de afară.

Au dat telefoane tuturor.

O, Doamne…

Discursul prim-ministrului. Concesia lui. A dat telefoane tuturor locuitorilor din Rises. Bineînţeles.

Dar eu n-am primit niciun telefon. N-am avut nicio dată unul.

Mă gândesc mai bine…

Doamne… telefonul lui Max.

Cel pe care mi l-a dat.

M-au urmărit cu el. Îi urmăresc pe toţi.

Isaac

Martha, oare vei veni?

Mă vei privi când voi muri?

Vei vorbi pentru mine?

Vei face o pledoarie pentru mine chiar dacă e în zadar?

— Este ora: 5 după-amiaza. Mai ai…

Voi putea merge pe lângă tine după ce voi muri?

Oare vei simți că sunt acolo?

Voi putea rămâne cu tine în timp ce tu îți vei trăi viața?

Voi putea să-ți șoptesc la ureche când adormi și să-ți spun că încă te mai iubesc?

— patru ore până la posibila ta execuție. Statisticile actuale sunt…

Vei iubi pe altcineva?

Te voi părăsi atunci?

Vom fi împreună în moarte când îți va veni vremea și ție?

Sau mă vei uita, ne vei uita pe noi și povestea noastră după ce voi închide ochii?

— 96.4% în favoarea execuției, 3.6% împotriva ei. Te vom informa…

Voi fi mort și nu va mai fi nimic.

O placă sau o piatră de mormânt care se va învechi, va fi acoperită de mușchi, va fi lăsată să se năruie.

Un semn al unei vieți care n-a însemnat nimic, în care n-am făcut nimic.

O viață pe care toți o vor uita.

— … peste o oră.

Max

Max trece de la lumină la umbră, apoi iar la lumină și iar la umbră în timp ce merge pe cărare. Ziua e deja scurtă și becurile stradale își aruncă lumina albă pe cărarea cenușie.

Se văd case înalte, în stil edwardian și, în timp ce trece pe lângă ele, se uită la fiecare număr, încetinind când ajunge la numărul șaizeci și oprindu-se la șaizeci și patru.

Se holbează la treptele de piatră care duc până la ușa de lemn vopsită neagră, cu un inel de bătut în ea. Nu e nicio lumină în casă, doar întuneric.

Urcă scările cu capul aplecat, se oprește o secundă în vârful lor, apoi lovește ușa cu inelul și așteaptă.

Nu primește niciun răspuns.

Bate din nou la uşă şi, după câteva minute, se aude un zornăit de chei de cealaltă parte şi uşa se deschide.

Joshua stă în lumina din hol.

— Eu sunt Max Stanton, fiul lui Eve Stanton. Sunt prieten cu Martha Honeydew…

— Ştiu cine eşti. Am crezut că apelul telefonic era un fel de farsă, dar se pare că n-a fost aşa.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, dar am nevoie de ajutorul tău. *Ea* are nevoie de ajutorul tău. Dacă nu mă laşi să intru acum ca să vorbim, nişte oameni vor fi omorâţi şi totul se va duce naibii.

Pentru o clipă, Joshua se holbează la el, încruntat şi respirând greu.

— Cred că ar trebui să mergem la studiouri, spune el în cele din urmă.

Max îşi ridică sprâncenele.

— Nu cred că te vor primi înapoi după ce s-a-ntâmplat ieri.

— Nu voiam să spun că voi prezenta emisiunea, spune el şi se dă la o parte pentru a-l lăsa pe Max să intre.

Prim-ministrul

— Asta nu e ceva organizat şi mi-ai promis ceva organizat, strigă el la telefon în timp ce stă în faţa ecranelor. Ar putea fi oriunde. Mi-am pus echipa să verifice toate înregistrările, dar nimeni n-a găsit-o. Ne-ai ajuta dacă ai şti cu ce era îmbrăcată… Ei bine, incompetenţa ta e incredibilă şi te consider responsabilă pentru asta… Nu vreau să aud scuze, vom vorbi când se va termina totul, între timp, fă-ţi treaba.

Când pune telefonul jos, aude o bătaie în uşa din spatele lui şi Sofia intră în cameră.

— Totul e în ordine, domnule? întreabă ea.

Un zâmbet subţire se întinde pe faţa lui.

— Mi se pare că totul e minunat, dar mulţumesc de întrebare.

Eve şi Cicero

— Rămânem aici, spune Cicero, stând lângă masa din bucătărie a lui Eve în timp ce ea îşi piaptănă părul.

— Nu pot să fac aşa ceva. Trebuie să fiu acolo. E datoria mea faţă de acel băiat.

— Şi e datoria ta faţă de fiul tău să faci ce ţi-a cerut.

— O să înţeleagă.

— Nu, Eve, nu cred că o s-o facă. Trebuie să-i respecţi dorinţa.

— E supărat pe mine, înţeleg asta, şi ăsta e felul lui de a se răzbuna pe mine. Nu vrea să mă lase să mai acord atenţia mea nimănui în afară de el. L-am minţit şi l-am rănit, dar nu pot sta departe de culoarul morţii în seara asta.

— Eve…

— Nu, Cicero. Ea pune jos peria de păr şi îşi ia haina de pe spătarul scaunului.

— Presa va fi pe teren. O să-ţi facă seara un iad.

— Nu-mi pasă. Nu o să stau aici să-l văd pe băiatul ăla omorât în direct la televizor. Se încalţă.

— Eve… spune el.

Ea se întoarce spre el şi îl ia de mână.

— Cicero, eşti cel mai bun prieten al meu. Nu vreau să fac nimic care să pună asta în pericol.

El îi zâmbeşte trist.

— Dar trebuie să fac asta. Vocea ei e înceată şi blândă. După articolul de azi, aş putea ajunge eu acolo săptămâna viitoare. Ar putea veni după mine…

— N-ar face asta, nu acum, şopteşte el, strângând-o de mână.

— Ba ar face-o, Cicero, şi nu pot să le arăt nicio slăbiciune. *Trebuie* să fiu acolo. *Trebuie* să merg. Te rog să înţelegi asta.

— Bine, şopteşte el.

— Mulţumesc, îi răspunde Eve în timp ce se apleacă spre el şi îl sărută pe obraz.

Martha

Aici sunt, cu gluga pe cap, ascunzându-mă.

Rucsacul din spatele meu e plin cu explozibili, iar în buzunar am detonatorul.

Merg pe străzile City-ului. Am vreme de pierdut, aşa că las mulţimea să mă împingă într-o parte sau alta.

•

Se întunecă din nou. Sunt nopţi lungi de iarnă şi zile în care soarele e blocat în spatele norilor cenuşii şi e numai întuneric şi ploaie. Se potrivesc cu starea mea de spirit.

Lui Patty probabil îi sare muştarul acum.

Sau ar trebui să fie aşa.

Mă opresc din când în când. Mă uit la statisticile de pe televizorul cuiva sau aud oamenii discutând despre ele. Doar despre asta vorbesc pe-aici. După cum tratează mass-media subiectul ăsta, se pare că este singurul care furnizează ştiri; nu mai sunt războaie în alte ţări, nu mai sunt dezastre naturale, nici măcar o agitaţie în politică.

Nu, singurul lucru care se întâmplă în lume e că un adolescent care şi-a împuşcat tatăl adoptiv va fi condamnat la moarte pentru asta, şi oricine are vreo legătură cu el, cum ar fi Eve sau eu, e un om de nimic.

Merg după un colţ.

Am ajuns la studiourile de televiziune ale Curţii Regale de Justiţie.

La fel ca sute de alţi oameni.

Stau un moment, privindu-i cum fac poze cu telefoanele, trimit mesaje sau filmează actualizările de pe ecranul din faţa clădirii.

Vor să fie aici când se ia decizia.

În viitor, oamenii vor întreba: *unde ai fost când a fost declarat vinovat primul adolescent şi a fost condamnat la moarte?*

Şi vor avea videoclipuri ca amintire şi selfie-uri să le arate.

Toţi par foarte entuziasmaţi şi încântaţi să fie aici.

Turişti mizerabili.

Dar cel de acolo arată altfel. A trecut pe lângă uşa laterală de patru ori până acum. Se tot opreşte şi se uită la ceva din mâna lui, dar nu pot să-i văd faţa. Ce face?

Se întoarce şi reuşesc să-l zăresc.

La naiba, ştiu cine e.

Dar *ce* face Max? Şi ce caută aici?

Traversez repede strada prin trafic şi îl ajung din urmă. El se uită într-o parte, mă priveşte în ochi pe sub gluga mea, dar nu se opreşte din mers.

— Unde ai fost? îmi şopteşte el. Şi de ce eşti aici?

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru, îi răspund eu.

Se opreşte din mers şi se uită la rucsac.

— Aia e…?

Dau din cap.

— La naiba, Martha!

Nu l-am mai auzit înjurând până acum.

— De ce…? Ce…? Sunt *sute* de oameni aici! Ce faci? Unde-i…?

— Detonatorul e în buzunarul meu.

— La naiba! spune el din nou.

— Max, taci. E oprit. Nu o să-l apăs acum.

— Nu-mi vine să cred că ai adus-o aici şi *ce* faci aici? N-ar trebui să fii lângă celule? Care e planul tău? Tu niciodată…

Îmi ridic mâinile.

— Ş-şşt, spun eu. Doar mă plimbam. Trebuia să scap de Patty. Mă apropii de el. Ce pui la cale?

Îşi lasă umerii în jos. Îşi scoate mâinile din buzunare şi îmi arată ceva strâns între ele.

— O cheie, spune el, şi un card de securitate.

— De unde-ai făcut rost de astea?

Se uită peste umăr.

— De la Joshua, spune el încet.

— Ce?

— E trecut de cinci, spune el, uitându-se la ceas. Avem mai puţin de patru ore. Ne întâlnim înăuntru, dacă găsesc camera potrivită. Mă ia de mâini şi le strânge. Cred că pot să cobor nivelul statisticilor. Nu va trebui să… să…

Simt furnicături în tot corpul. Mi se întoarce stomacul pe dos ca şi cum urmează să mi se facă rău, dar e din cauza emoţiei şi a uşurării.

— Dar credeam că nu mai poţi intra în sistem.

— Dacă Joshua mă poate ajuta din interior, atunci sper că… poate… Dar lasă-mă să încerc, bine? Înainte să… faci asta… dă-mi puţin timp.

— Bineînţeles. Dar… când…? Dacă…?

— Nu am niciun răspuns, murmură el. Tu trebuie să hotărăşti. Se uită din nou la ceasul lui. Trebuie să plec acum.

Aş vrea să-i urez noroc, să-l îmbrăţişez, să-i spun cât de recunoscătoare sunt şi că asta ar putea funcţiona, dar doar dau din cap şi, când se duce din nou până la uşa laterală, eu mă întorc şi mă pierd în mulţime.

Ora 6: 30 seara.
Emisiunea *Moartea este Justiţie*

Luminile scenei pâlpâie, iar publicul aplaudă. Pe ecran, cuvintele „Ochi pentru ochi” se învârtesc în jurul irisului logoului cu ochi. Cuvintele se opresc, textul devine zimţat şi e acompaniat de un efect sonor sintetizat.

Kristina Albright iese din culise, cu o rochie albă şi strâmtă, lungă până deasupra genunchilor şi cu decolteu adânc, cu părul blond despletit pe umeri şi cu pantofi cu tocuri înalte. O scurtă pauză după aplauze e urmată de strigăte şi fluierături, iar ea zâmbeşte larg, dinţii ei albi şi colierul ei cu diamante reflectând toată lumina.

KRISTINA: Bună seara, doamnelor şi domnilor! Telespectatori din toată lumea, bine-aţi venit la această ediţie specială şi fascinantă a emisiunii *Moartea este Justiţie!*

Aplauzele sunt asurzitoare. Ea îşi dă părul pe spate râzând şi îşi ridică mâinile cu manichiură perfectă pentru a linişti mulţimea.

KRISTINA: Vă mulţumesc pentru o primire atât de caldă! Din păcate, gazda voastră obişnuită, Joshua Decker, este bolnav şi trebuie să-l înlocuiesc eu pentru scurt timp. Joshua, dacă ne priveşti, ia-ţi cât timp liber ai nevoie pentru a-ţi reveni în totalitate. Oricum, pentru mine este o onoare şi un privilegiu să fiu din nou aici cu voi, mai ales într-o zi promiţătoare ca aceasta.

Face o pauză şi aşteaptă ca aplauzele să înceteze.

KRISTINA: Şi ce spectacol de seară avem pentru voi. Bineînţeles, capul de afiş va fi drama în plină desfăşurare după moartea lui Jackson Paige. Ce se v-a-ntâmpla cu fiul lui criminal? Va fi condamnat la moarte aşa cum mulţi dintre voi cred că merită? De-abia aştept să aflu.

Merge prin studio şi ia loc la pupitrul ei, încrucişându-şi picioarele lungi într-un fel delicat, unul dintre ele legănându-se în aer.

KRISTINA: Sunt sigură că, la fel ca mine, aţi urmărit acest caz zilnic, poate chiar din oră-n oră, aţi fost atenţi la fiecare cuvânt rostit de Isaac, i-aţi privit fiecare mişcare şi v-aţi format păreri despre el pentru voi înşivă. Dar, doamnelor şi domnilor, mie mi se pare că e un sloi de gheaţă. Într-adevăr, am fost dezamăgită de puţinele emoţii pe care ni le-a arătat. Chiar şi isprava de ieri cu camerele de filmat mi s-a părut mai degrabă calculată ca să strice plăcerea telespectatorilor decât motivată de pasiune.

Pe ecranul din dreapta ei, logoul cu ochi alunecă în colţ, iar centrul ecranului e umplut de transmisiunea în direct cu Isaac în Celula 7.

KRISTINA: Uitaţi-vă la el acum, nu umblă nervos, nu-şi muşcă unghiile, nu strigă, nu ţipă, nu dă cu pumnii în geam. Nu vedem nici măcar lacrimi. Ce ne spune asta despre el? Că are o inimă de gheaţă? Că e nepăsător? Că nu are remuşcări? Aşa mi se pare. Cu siguranţă, o persoană nevinovată sau una vinovată, dar care se căieşte pentru acţiunile ei, ar fi plâns până acum. Doamnelor şi domnilor, adolescenţi, copii, bunici, eu ştiu cum aş vota; ştiu cum *am* votat. Nu vreau ca un asemenea monstru să meargă pe aceleaşi străzi ca mine şi ca familia mea.

Face o pauză, lăsând cuvintele să plutească în aer.

KRISTINA: Mai avem mai puţin de trei ore până la posibila lui execuţie, aşa că haideţi să vedem statisticile. Vă rog să ne informaţi.

Pe ecran, înregistrarea cu Isaac se micşorează în dreapta, în timp ce în stânga apar două coloane: vinovat şi nevinovat.

KRISTINA: Ultima actualizare, de acum o oră, arată că e 98% vinovat. Între noi fie vorba, nu înţeleg de ce nu ajunge la 100%, dar haideţi să vedem ce ne arată actualizarea acum.

Nişte lumini roşii urcă şi coboară pe coloane; tensiunea se acumulează.

KRISTINA: Aşteptarea mă omoară!

Luminile de pe ecran se opresc cu un bang. Kristinei îi cade faţa. Publicul tace.

KRISTINA: Vai, vai, nu-i aşa că-i o surpriză? Poate avem o defecţiune electronică, dragi telespectatori – 84% vinovat, mi se pare o scădere mare. Haideţi să reactualizăm rezultatele.

Rezultatele dispar de pe ecran, iar luminile roşii urcă şi coboară din nou pe cele două coloane. Se opresc iarăşi cu un bang. Kristina rămâne nemişcată, cu gura căscată, în studio se lasă tăcerea.

KRISTINA: Doamne, 78%, chiar mai jos. Se pare că avem o răsturnare de opinii nemaivăzută de la cazul Stanton încoace. Dar în sens invers. Ce interesant!

Se chinuie să zâmbească. Publicul îi urmează semnalul şi aplaudă.

KRISTINA: Ceva cu adevărat special e pe cale să se întâmple aici în seara asta. Ce gândeşte publicul? Ce ştie? Ceva ce noi nu ştim? Cu siguranţă, acest tânăr care a recunoscut în mod public că şi-a omorât tatăl nu poate fi achitat. Cu siguranţă, dragi telespectatori, nu vreţi să se plimbe pe străzile voastre. Haideţi să recapitulăm informaţiile necesare pentru votare. Pentru a-l vota vinovat pe Isaac Paige, sunaţi la 0909 87 97 77 şi adăugaţi un 7 la sfârşit, pentru a-l vota nevinovat adăugaţi un 0. Pentru a vota prin mesaje pe telefonul mobil, trimiteţi mesajul VIU sau MORT la numărul 7997. Puteţi vota şi online, intraţi pe site-ul nostru www.aneyeforaneyeproductions.com, daţi clic pe iconiţa cu „Isaac Paige Adolescentul Criminal” din partea de sus a paginii şi logaţi-vă ca să votaţi. Pe site puteţi găsi informaţii actualizate despre preţuri şi lista completă a termenilor şi condiţiilor noastre. Reveniţi alături de noi după acest scurt mesaj de la sponsorul nostru, Cyber Secure.

Max şi Joshua

Într-o cameră mică din subsolul Curţii Regale de Justiţie, sub studiourile de televiziune, Max şi Joshua stau în faţa unui computer. Singurele lumini din cameră sunt nuanţa albastră a ecranului computerului şi o rază albă ce vine de sub uşa încuiată. Max scrie la o tastatură, în timp ce Joshua mută informaţii şi căsuţe pe un ecran tactil.

— Încă sunt doar la 74%, şopteşte Joshua.

— Nu pot să le scad prea mult dintr-odată, spune Max. Oamenii vor bănui că e ceva necurat. Şi vin voturi tot timpul. Tot încearcă să urce.

— Încă vin multe voturi?

Max dă din cap.

— *Multe.* Sunt câteva numere pe reapelare care votează tot timpul „vinovat". Cine-şi doreşte atât de mult să-l vadă pe Isaac mort?

— Nu pe Isaac îl vor mort, îi explică Joshua. Ci ceea ce reprezintă el. Acele numere sunt ale guvernului. Practic, plătitorul de taxe plăteşte pentru acele voturi.

— Şi acum fac la fel de pe alt număr, cu acelaşi prefix.

— Iar guvernul.

— Dar… cu cât fac asta mai mult, cu atât votează ei mai mult împotriva mea şi îi păgubesc mai mult pe oameni.

— Nu poţi gândi aşa. Lupţi pentru ceva mai important decât banii.

— Nimic nu e mai important decât banii.

— Puterea, spune Joshua. Puterea înseamnă totul pentru ei. Ce faci, mica ta gaşcă…

— Nu suntem o *gaşcă.*

— Aşa vă văd ei. Ce faceţi voi le pune în pericol rămânerea la putere. Vor face orice ca să vă oprească.

— Orice? Cum ar fi ce?

— Orice. Crimă, mită, minciuni, defăimare, şantaj. Dar ştii asta. Deja au făcut toate lucrurile astea. Nu despre asta e vorba? Trebuie să le iei puterea.

— Dar de ce eşti atât de interesat de asta? Credeam că eşti unul de-al lor.

Joshua se uită la el pentru un moment, apoi se uită înapoi la ecran.

— 69%, spune el.

— Mulţumesc, murmură Max.

— Pentru ce?

— Pentru că faci asta.

— Hmm… ei bine, după discursul meu de ieri şi după ce ai apărut tu, mi s-a părut că ori acţionez acum, ori niciodată. Înţelegi la ce mă refer?

— Crezi că te vor concedia?

— Fără îndoială. Mă mir că încă n-au făcut-o, dar sunt suspendat din funcţie acum. Se opreşte şi se uită la Max, cu faţa obosită şi trasă în lumina colorată a ecranului. Te rog să faci ceva pentru mine, continuă el.

— Ce?

— Vorbeşte cu mama ta.

Se aud paşi din coridor şi amândoi înlemnesc. Nişte voci înăbuşite care vorbesc, dar cuvintele lor nu se pot distinge. Cineva de departe strigă şi paşii se îndepărtează.

— Dacă ne găsesc aici, am încurcat-o, şopteşte Max.

— Aşa e, încuviinţează Joshua.

Martha

Oare ce se simte în aer?

Mânie?

Agitaţie?

Teamă?

Entuziasm?

Bâzâie. Ca paraziţii.

Oamenii sunt nervoşi. Iritabili.

Se aud discuţii, voci ridicate, arată cu degetele.

Îi văd dând din capete.

Pe ecranul de afară, statisticile se reajustează. De ce e Kristina acolo? Pare nervoasă, îngrijorată. Unde e Joshua?

Bang. Se opresc. Numere masive apar scrise cu roşu strălucitor – 67% vinovat.

Oamenii strigă şi înjură mai mult. Se împing şi se înghiontesc. Nimeni nu zâmbeşte, toţi sunt furioşi. Sunt furioşi că cineva ar putea fi declarat nevinovat. Că cineva ar putea trăi.

Cum pot fi atât de cruzi?

El a făcut-o, dar nu e aşa de simplu, nu-i aşa?

Dar ei nu vor nimic complicat.

Vor să vadă că se face dreptate. Versiunea lor de dreptate.

Au nevoie de un ţap ispăşitor. De cineva spre care să arate cu degetul şi pe care să-l învinovăţească.

Cine mi-a spus asta?

Patty.

Patty. Of, Doamne, Patty.

Bomba. Încă e în spatele meu. Detonatorul încă e în buzunarul meu.

Doamne.

Simt furnicături şi căldură pe faţa mea. Am transpirat pe buza de sus.

Vreau să plec de aici. Trebuie. Oamenii ăştia mă sperie.

Cum naiba îşi pot dori atât de mult moartea cuiva?

Eve şi Cicero

Eve bate cu degetele pe volan, cu pielea de pe încheieturi uscată şi crăpată din loc în loc şi cu unghiile roase, scurte şi rupte.

În faţa maşinii, traficul se întinde până departe şi apar primele picături de ploaie pe parbriz. Ştergătoarele scârţâie pe geam.

— De ce nu mi-ai spus? întreabă Cicero încet de pe locul pasagerului.

— Nu ştiu, murmură ea ca răspuns. Din multe motive. Nu te-am cunoscut atât de bine atunci. Nu am vrut să te pun într-o poziţie dificilă.

El dă din cap.

— A cui a fost decizia asta? Ca el să ia vina asupra lui?

Ea se întoarce spre el.

— Asta contează pentru tine? Dacă ţi-aş spune că i-am cerut să moară pentru mine, m-ai urî dintr-odată?

— Nu, Eve, deloc.

Plouă mai tare.

— Am încercat să-l conving să n-o facă. L-am implorat, dar el a refuzat. N-am… n-am putut – Loveşte volanul cu mâinile. De ce nu ne mişcăm? Deja suntem în întârziere.

Cicero oftează.

— Eve, te rog, calmează-te, hai să vorbim despre asta.

Ignorându-l, ea întinde mâna pentru a porni radioul. Căutând posturile, se opreşte când aude vocea cunoscută a Kristinei Albright.

— …incredibil. Statisticile au scăzut, în mod incredibil, cu 33% în ultimele două ore şi acum au ajuns la 65%…

Eve şi Cicero se holbează unul la celălalt.

— …fără precedent, continuă ea. Chiar şi în comparaţie cu cazul Stanton.

— Ar putea să scape, şopteşte Cicero.

Vocea Kristinei continuă:

— …mulţimea agitată şi zgomotoasă din faţa închisorii şi a studiourilor de televiziune ale Curţii Regale de Justiţie scandează că voturile sunt falsificate.

— Vor sânge, spune Eve. Chiar dacă va fi achitat. Ce se va-ntâmpla dacă-l vor lăsa să scape? Va fi linşat.

Telefonul lui Cicero sună, iar el îl scoate din buzunar, mijindu-şi ochii de după ochelarii groşi în timp ce citeşte mesajul.

„Sunt cu Joshua. Ne ocupăm de voturi. Ar trebui să fie bine. Ţineţi-ne pumnii".

— Trebuie să mergem acolo, spune Cicero, uitându-se prin parbriz la traficul care se întinde până departe.

— Ce? spune Eve. Te-ai răzgândit…

— S-au schimbat împrejurările, răspunde el, băgându-şi telefonul în buzunar.

Fără niciun avertisment, Eve merge repede cu maşina la marginea drumului.

— E galben de două ori! obiectează Cicero. N-o poţi lăsa aici.

Ea scoate cheile din contact şi deschide portiera.

— Acum, spune ea, nu-mi pasă.

Isaac

Totul e ca un vis. Un coşmar. Când au apărut ultimele statistici am crezut că dorm sau am halucinaţii, că poate m-au drogat sau mi-au plantat imagini în minte.

Aşa că mi-am lovit faţa cât de tare am putut, dar nu s-a schimbat nimic, însă m-a durut, aşa că cred că sunt treaz.

Ceasul din spatele meu arată 7:58. Mă aştept ca următoarea actualizare să fie pe la nouă. Nu trebuie să-mi permit să mă bucur sau să mă gândesc că aş putea scăpa de aici şi aş putea s-o văd pe Martha din nou. Că aş putea *trăi.*

Stau în faţa geamului, holbându-mă la scaune şi la feţele oamenilor care mă privesc. M-am uitat la fiecare dintre ele, dar ea nu e aici.

De ce?

Ce-a spus apelanta aia ieri? *S-o prindă.* Aş vrea să-mi explice cineva asta, dar cine? Nu văd pe nimeni decât pe paznicul care mă duce de colo până colo şi el nu-mi spune niciun cuvânt.

Speram că ea va fi aici; voiam s-o văd pentru ultima dată. Dar nu voiam să mă vadă cum mor. Voiam să aibă amintiri frumoase cu mine, nu cum îmi ies ochii din cap, cum îmi ia foc părul sau cum urlu de durere.

Dar dacă fuge?

Şi dacă voi ieşi?

Patty nu e aici. Scaunul gol din primul rând trebuie să fie al ei.

Nici Eve nu e aici. Nici Cicero sau Max.

De ce?

— Este ora: opt seara. Mai ai: o oră până la posibila ta execuţie. Statisticile actuale sunt…

Mi se întoarce stomacul pe dos. Lasă aceste pauze lungi şi epuizante. Ca să crească tensiunea sau să verifice cifrele. Nu ştiu de ce.

Inspir, expir, inspir, expir, dar prea repede şi ameţesc.

— 63% în favoarea execuţiei, 37% împotriva ei. Te vom informa peste: treizeci de minute.

La naiba.

Trebuie să mă sprijin cu o mână de geam ca să-mi păstrez echilibrul.

Au nevoie de majoritate ca să mă execute.

Trebuie să scadă cu încă 13, 1%.

Aş putea scăpa.

Aş

putea

scăpa.

Dar…

Martha, aşteaptă-mă.

Fii alături de mine.

Dacă…

Nu, nici să nu îndrăzneşti să te gândeşti la asta.

Martha

Oraşul a înnebunit. E peste tot.

Pe fiecare ecran, în fiecare ziar, în fiecare conversaţie.

— E un criminal.

— Merită să moară.

— Dă-le naibii de statistici, să-l frigă oricum.

— S-o aducă înapoi şi pe fata aia, Honeydew! Amândoi sunt vinovaţi!

Tremur când îmi aud numele.

Numeroşi oameni merg pe străzi. Unii, cu feţe serioase, îi îmbrâncesc pe alţii şi se grăbesc spre casă; sunt şi părinţi, unii îşi trag copiii după ei în viteză sau împing cărucioarele prin locurile goale dintre corpuri, îngrijoraţi. Se vede clar că altora nu le pasă, pentru că îşi cumpără haine sau mănâncă rezemaţi de balustrade în timp ce haosul din jurul lor îi ameninţă, dar majoritatea au un singur lucru în minte, s-au întors de la studiourile de televiziune, au plecat din cafenele, baruri şi magazine şi se îndreaptă spre închisoare.

La fel fac şi eu.

Avem mai puțin de o oră pentru ca statisticile să scadă sub 50%.

Vreau să fiu acolo când el va ieși.

Dar dacă nu scad?

Atunci știu ce trebuie să fac și o voi face. În depărtare, Big Ben bate de opt și un sfert.

La naiba.

Du-te acolo, Martha.

Și grăbește-te.

Emisiunea *Moartea este Justiție*

În dreapta scenei, ecranul e plin cu transmisiunea directă din Celula 7, în care e Isaac. Kristina stă într-o parte a ecranului; un zâmbet forțat se întinde pe fața ei perfectă. În fața ei, publicul se agită, oamenii comentează, vorbesc la telefoanele mobile sau apasă pe butoane.

KRISTINA: Ce spectacol avem în seara asta, vă aducem încă o premieră la programul nostru special, arătându-vă adevărata democrație și justiție în acțiune…

MEMBRUL PUBLICULUI NR. 1: Asta nu e justiție! E un criminal! Merită să moară!

KRISTINA: …în timp ce voturile sunt numărate. Putem să vă spunem că am primit un număr record de voturi astăzi, un total de…

MEMBRUL PUBLICULUI NR. 2: Pentru că toată lumea vrea să-l vadă mort!

Kristinei îi piere zâmbetul de pe față. Își pierde pentru scurt timp controlul asupra expresiei feței ei, apoi se calmează și se uită iar spre camera de filmat.

KRISTINA: Haideți să mai aruncăm o privire la statistici.

Transmisiunea directă alunecă din nou în partea dreaptă a ecranului, în timp ce partea stângă se umple cu două coloane. Luminile roșii pâlpâie pe ele.

KRISTINA: De-abia aștept să văd cifrele crescând în coloana cu „vinovat”.

Se aude bangul obișnuit. Kristina se holbează la ecran. Scrie 55% vinovat; liniile celor două coloane sunt aproape la același nivel. Se uită la publicul care se uită urât la ea și tace. Își drege vocea, își atinge urechea și se uită la cameră.

KRISTINA: Ne-a mai rămas jumătate de oră, așa că se poate întâmpla *orice.*

MEMBRUL PUBLICULUI NR. 3: E o înşelătorie!
MEMBRUL PUBLICULUI NR. 4: Îl vrem mort! Societatea merită dreptate. *Noi,* poporul, meritǎm dreptate.
MEMBRUL PUBLICULUI NR. 5 (strigând): UCIDEŢI UCIGAŞII! FĂRĂ EXCEPŢII!

Publicul înjură şi strigă, unii stau în picioare, alţii îşi ridică pumnii în aer. Doi agenţi de securitate merg pe scenă. Kristina, cu zâmbetul ei de plastic înapoi la locul lui, dar cu nesiguranţă în privire, merge înapoi la pupitru şi se aşază jenată pe scaunul ei înalt.

Martha

Îmi curge sudoarea pe spate.

Acum alerg pe străzi. Îmi croiesc calea printr-o mulţime de oameni care mă împing într-o parte sau într-alta.

Oamenii sunt furioşi.

Se încruntă unii la alţii, vorbesc urât, dau din capete.

Sunt flămânzi.

Sunt animale şi cineva ameninţă să le ia prada.

Sunt vampiri disperaţi după sânge.

Sunt nebuni.

Îmi ţin gluga pe cap.

Numai Dumnezeu ştie ce mi-ar face dacă ar şti cine sunt.

Sunt înghesuită între nişte tineri cu doze de bere în mâini.

— Dacă iese, eu zic să-l omorâm pe nemernic, spune unul dintre ei.

— Da. Ochi pentru ochi – *îl* împuşcăm în cap.

— E o glumă proastă. Prea mulţi poponari şi simpatizanţi, *asta*-i problema cu ţara asta. Noi vrem putere pentru popor. UCIDEŢI UCIGAŞII!

Scandează asta de mai multe ori.

Umple aerul; îmi răsună în urechi.

Traversez strada ca să mă îndepărtez de ei şi găsesc un loc lângă o familie, o mamă cu cei doi fii ai ei, crezând că e mai sigur.

— Ştiţi ce facem, nu-i aşa? o aud spunând.

Copiii se holbează la ea.

— Bunul Dumnezeu spune în Biblie: „ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte". Asta ne spune El să facem, dar unii oameni pun la îndoială textul sacru şi nu vor să respecte cuvântul lui Sfânt…

Ce naiba?

— Dumnezeu vrea ca el să moară. Trebuie să avem grijă să se facă lucrarea lui Dumnezeu.

Pleacă de lângă ei, îmi spun eu, apoi mă împing şi îmi croiesc drumul cu forţa cât pot de bine, sperând că undeva în mulţimea asta sunt oameni care cred în dreptate corectă şi egală, şi într-un Dumnezeu iubitor, înţelegător şi iertător, dacă tot vor să creadă într-unul, şi care nu cred tot ce scrie în ziare fără să-şi pună întrebări, care nu urmează pe nimeni orbeşte, ca oile, ci se gândesc destul la toate lucrurile ca să se hotărască şi să-şi formeze propriile opinii.

Mulţimea se face tot mai mare cu cât mă apropii mai mult de închisoare.

Oamenii stau pe garduri, cu stindardele întinse, cerând moartea lui Issac la fel cum aş cere eu supravieţuirea lui.

Ura lor se ridică în aerul rece ca o răsuflare caldă, îmi intră în piele şi adânc în oase, dar nu o să-i las să mă infecteze cu ea.

Vă înşelaţi, vreau să le strig. *Deschideţi ochii! Puneţi întrebări! Încercaţi să aflaţi de ce a făcut-o! Ignoranţi, înguşti la minte…* Doamne, nu există cuvinte ca să-i descriu… *imbecili, idioţi…*

Fără insulte, Martha. Foloseşte-ţi mintea, nu te coborî la nivelul lor.

Plini de prejudecăţi.

Bigoţi.

Intoleranţi.

Dar „tâmpiţi" se potriveşte destul de bine în cazul lor.

Îmi amintesc lucruri ciudate în momente ciudate. Îmi amintesc de şcoală. De domnul Shaw, profesorul de religie. Zicala lui preferată era: *nu există nimic mai periculos decât conştiinţa unui bigot.*

Nu-mi amintesc cine a spus-o, dacă a fost cineva faimos sau nu, dar o înţeleg acum.

Logoul cu ochi din vârful clădirii clipeşte în întuneric; irisul albastru rece luminat de neon ne aminteşte tuturor ce se întâmplă dacă nu facem ce vor ei. Din când în când fâsâie ca un fulger.

Sau ca electricitatea.

Sunt înconjurată de oameni care îşi doresc sângele bărbatului pe care îl iubesc şi mă doare mai mult ca orice durere fizică imaginabilă.

Mă aplec spre o femeie care se uită la ceva pe telefonul ei.

— Care sunt statisticile? întreb eu.

— E o glumă proastă, asta e. Se întoarce şi arată cu degetul în spatele meu; un jurnalist a montat un ecran mare pentru actualizări.

Dă din cap când apar numerele.

— Doar 52% acum. Nu-mi vine să cred. Asta-i justiţie? Împuşti un om, recunoşti că ai făcut-o şi îţi dau drumul. E o glumă proastă.

— Ăsta-i sistemul pentru care am votat, precizez eu, ţinându-mi capul în jos. Cred că funcţionează în ambele sensuri.

— Ce?

Ridic din umeri.

— Trebuie să fi fost mulţi oameni nevinovaţi care şi-au pierdut vieţile.

— Mai bine aşa decât invers, îmi răspunde ea.

Vreau să o contrazic, dar nu am timp. Mă împing spre gard şi mă uit prin el. Văd cărarea care duce la intrarea în zona de vizionare a Celulei 7, fereastra fostei camere de consiliere la care m-am uitat de multe ori, sperând să fiu liberă şi copacul în care stătea pasărea, care mi-a dat speranţă şi mi-a amintit de viaţa de afară.

Amintirile mă opresc o secundă. Totul ar fi putut fi foarte diferit. Aş fi putut muri. Trăiesc mai mult decât trebuia. Trebuie să fac ca viaţa mea să conteze.

Inspir adânc şi mă liniştesc.

Haide, fato.

Lângă fosta cameră de consiliere a fost improvizată o parcare pe iarbă, probabil din cauza tuturor oamenilor de aici. Dar nu sunt maşinile oamenilor obişnuiţi; toate sunt mari şi elegante ca ale lui Patty.

Scrutez plăcuţele de înmatriculare cât de bine pot.

Acolo e – P P41GE – parcată aproape de clădire ca să nu meargă mult şi să nu-i ude ploaia părul.

Cineva mă împinge într-o parte şi mă agăţ de gratii ca să nu cad.

— Mai sunt unsprezece minute, îl aud spunând. Dar tot e majoritate, nu-i aşa? 52%. Tot o să-l frigă.

La naiba, mă gândesc, *trebuie să ajung acolo.*

Merg pe lângă gratii şi spre cotitura din jurul zidului, până la peluză.

Asta e, mă gândesc. *Mai am unsprezece minute.*

Şi dispar în întuneric, apoi după colţ.

Isaac

Mă simt ca un animal într-o grădină zoologică.

Sau ca o *vacă* într-un abator.

Nu ştiu ce să fac şi nu ştiu ce să cred; tot ce pot să fac e să-i privesc în timp ce ei mă privesc pe mine. Nu vreau să mă întorc şi să văd cum mă aşteaptă *acel scaun,* nici să mă gândesc la toţi oamenii care au stat pe el înaintea mea, vinovaţi sau nevinovaţi, şi să-mi amintesc că, săptămâna trecută, Martha stătea pe el, iar eu eram afară.

Mă simt ca un ipocrit pentru că sunt vinovat, dar statisticile…

Nu, nu pot să mă gândesc la asta. Nu îndrăznesc să sper.

Îmi vreau cele trei minute pentru a vorbi. Pentru a explica. Pentru a-mi cere iertare. Doar pentru a *vorbi* și a ști că oamenii mă ascultă.

Patty e la locul ei acum. Mă privește în ochi și îmi face semn cu mâna. Zâmbește. De ce e așa de fericită? Eu nu-i fac niciun semn cu mâna.

Eve e la margine, vorbind cu un paznic, cu o mână pe șold și cu cealaltă îndreptând-o spre fața lui. O privesc.

Acum ține trei degete ridicate, apoi se întoarce și arată spre mine. Eve, ce spui?

Aud un sunet în spatele meu. Mă întorc. Se deschide o ușă mică din spatele celulei. Pentru o clipă, mă gândesc să mă strecor prin ea și să încerc să scap, dar apoi îl văd și rămân țintuit locului.

Alunecând pe niște șine, vine aparatul pe care l-au introdus pentru Martha. Automat, nu e nevoie de niciun călău, nicio șansă să se strecoare vreo eroare umană. Sunt sigur că bâzâie. O vibrație electrică joasă, ca și cum ar fi deja băgat în priză și gata de acțiune. Cred că așa și e.

Se oprește în spatele scaunului cu coroana de metal care-mi așteaptă capul.

Mi-e rău.

Tremur.

Nu pot să mă uit în altă parte. Merg spre el și întind o mână ca să ating metalul. Bâzâie și miroase ciudat, ca plăcile de îndreptat părul ale lui Patty sau ca artificiile. A metal ars. Când mă apropii mai mult de el, văd urme de arsură pe coroană și pe curelele de pe scaun. Pun mâna pe pielea lor.

Câte încheieturi au fost legate aici?

Mi se înmoaie picioarele; brusc, mă trezesc în genunchi. Îmi curg lacrimi pe față.

Sunt speriat.

Sunt foarte speriat.

Martha, aș vrea să fii aici, cu mine.

Aș vrea să te țin în brațe.

Martha…

Aud un zgomot, o lovitură ușoară, un ciocănit, o lovitură tare, și mă întorc.

Eve e la geamul de vizionare, mă ridic cu greu și merg poticnindu-mă spre ea.

Palma ei e întinsă pe geam, iar eu mi-o ridic pe a mea și o pun lângă a ei. Ochii ei sunt plini de grijă și de iubire. Și de lacrimi.

Îi arăt trei degete ridicate şi mă încrunt, dar ea dă din cap. Asta înseamnă că nu voi putea vorbi? Cum pot schimba lucrurile atât de repede şi fără nicio explicaţie?

Acum spune ceva, dar nu-mi dau seama ce.

Acelaşi cuvânt de mai multe ori.

Paznicii înaintează şi trag de ea, dar ea rămâne fermă pe poziţie, încă spunând acel cuvânt.

— Speranţă.

Asta spune – „speranţă".

Cicero e lângă ea acum, certându-se cu paznicii, dar dau din cap privind-o pe Eve ca să-i spun că înţeleg, iar ea dă şi ea din cap şi, când ia mâna de pe geam, îşi şterge faţa şi merge din nou la locul ei.

Patty, de ce n-ai făcut tu asta? mă întreb eu. Asta înseamnă să fii Mama Anului doi ani la rând la revista *Proper Parenting*? Dar cred că asta nu mai contează acum.

Patty nu va vorbi pentru mine când se vor închide liniile telefonice, ştiu asta. Poate o va face Eve. Speram că o va face Martha, dar…

— Este ora: 8:50 seara.

Speranţă, mă gândesc eu.

— Mai ai: zece minute până la posibila ta execuţie. Statisticile actuale sunt…

Amintirile îmi bântuie mintea –

Speranţa e negarea realităţii.

Speranţa e mama proştilor.

Speranţa e cel mai mare rău, pentru că prelungeşte chinurile omului.

Speranţa e ridicolă pentru mine acum. E dureroasă. Îmi pare rău, Eve, dar greşeşti.

Pauza trece încet.

Îmi zvâcneşte capul şi mi se întoarce stomacul pe dos. Ridic o mână şi tremură, la fel îmi tremură şi picioarele.

— …51% în favoarea execuţiei, 49% împotriva ei. Liniile telefonice se vor închide în: cinci minute.

Totul se învârteşte în jurul meu. 51%.

Of, Doamne.

Cad pe podea şi îmi pun capul între genunchi.

Of, Doamne, nu mai văd bine.

Mai am nevoie doar de 1,1% şi voi… voi…

Speranţă…

Să îndrăznesc?

Închid ochii şi, în imaginaţia mea, întind mâna şi Martha întinde şi ea mâna spre mine. Vârfurile degetelor noastre sunt atât de aproape. Atât de aproape…

Speranţa… vede invizibilul, simte intangibilul şi realizează imposibilul.

Max şi Joshua

— De ce nu poţi să le scazi acum? întreabă Joshua.

Max dă din cap, apăsând agitat pe tastatură.

— Încerc, dar liniile telefonice o iau razna. Fac tot ce pot, dar sunt atât de mulţi oameni care-l votează vinovat că e ca şi cum aş lupta împotriva lor.

— Blochează liniile telefonice.

— Mai sunt voturile pe internet şi mesajele.

— Nu poţi să le blochezi pe toate?

— Dac-am avea timp! strigă el.

Joshua îşi pune un deget la buze şi face ochii mari.

— Şşşt, spune el. Dacă ne-aud…

— Bine, şopteşte Max. Da, aş putea bloca toate liniile, dar până aş face asta, voturile ar creşte atât de mult că ar fi prea târziu. Înţelegi?

Joshua se uită la ceasul lui.

— Trei minute până se închid liniile.

Martha

Sar peste zid, merg prin iarbă, în umbrele maşinilor, pe lângă copacul lui Eve, şi în spate, unde nu mă poate vedea nimeni.

Dacă s-a schimbat locaţia camerelor de supraveghere, atunci am încurcat-o.

Încă aud mulţimea. Am auzit ultimele statistici – 51%. Doamne, sper că nu va trebui să detonez chestia asta.

Mă folosesc de luminile de la ferestrele de deasupra mea ca să-mi găsesc calea, făcând ce mi-a spus tipul ăla, şi îmi plimb mâinile pe zid, numărând ferestrele ca să mă asigur că o fac bine.

Una, două, trei, patru, cinci, şase şi nicio fereastră pentru şapte.

Pe lângă tufişul ţepos şi ţeava de scurgere. Încă trei paşi şi mă opresc. Mă aplec.

Da, aici e. Un fel de canal de scurgere.

„Mulţi deţinuţi vomită sau defechează – mi-a explicat el –, aşa că au trebuit să acopere podeaua cu gresie ca s-o păstreze curată. Au pus un canal de scurgere ca toate fluidele corporale să fie evacuate cu furtunul. Bineînţeles, oamenii din faţa clădirii nu vor să vadă aşa ceva, aşa că a fost instalat în spatele ei".

Minunat, îmi amintesc că m-am gândit.

Îmi bag unghiile în gaură şi scot grilajul din canalul de scurgere. Dintr-odată, iese un şuvoi de lichid plin de cocoloaşe. Pute şi îmi vine să vomit, dar mă bucur că nu pot să-i văd bine culoarea.

Revino-ţi.

Iau rucsacul şi îl bag în gaură.

Apoi pornesc telefonul, mă asigur că e gata de detonare şi îl pun în buzunar.

Dar apoi mă opresc.

Nu ştiu de ce.

Poate de curiozitate. Cine ştie?

Îl scot din nou.

Trebuie să mai fie două minute până se închid liniile telefonice şi şapte până la execuţie.

Dacă va fi una.

Repede. Repede.

Mâinile îmi tremură şi degetele îmi sunt inutile şi neîndemânatice, dar reuşesc să scot rucsacul şi să deschid fermoarul.

Cum arată explozibilii?

Pun mâna înăuntru.

Ating ceva solid.

Rece şi lipicios.

O ridic.

Şi mă holbez la ea.

Ce?

Ce?

Asta e…

Iar mi se întoarce stomacul pe dos. Mă întorc şi vomit.

Asta e… Asta e…

Doamne, nu înţeleg cum, dar ştiu foarte bine că ce am în mână nu e niciun fel de explozibil.

E… dau la o parte ambalajul cu degetul mare şi îmi mijesc ochii prin întuneric… e…

— Plastilină, citesc eu.

Mă ridic şi o arunc la pământ.

Plastilină?

Nici măcar nu au încercat s-o facă să arate ca explozibilii!

Doamne…

Ce fac acum?

Care sunt statisticile?

Iisuse Hristoase! Isaac, am greşit şi nu mai pot să fac nimic acum. Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău.

Plec mai departe, mă învârtesc, mă întorc şi dau cu piciorul în rucsac.

— La naiba! strig eu. Şi iar dau cu piciorul în rucsac.

Dacă…? Dacă…? Întrebările astea mi se învârtesc în minte. Văd luminiţe care pâlpâie în faţa ochilor mei, de parcă m-aş fi ridicat prea repede.

Martha, mergi unde poţi să auzi statisticile, îmi spune mintea mea. *Haide, nu claca acum, fată, haide…*

Da, cred că da, haide. Nu-ţi pierde minţile. Păstrează-ţi cumpătul pentru când va ieşi.

Dacă va ieşi.

Emisiunea *Moartea este Justiţie*

Agenţii de securitate stau aliniaţi între public şi scenă. Kristina e din nou lângă scenă, frământându-şi degetele. Publicul e agitat, unii vorbesc la telefoane, alţii apasă tastele, unii stau în picioare şi strigă, alţii stau în faţa agenţilor de securitate, înjurând, cu stropi de salivă ieşindu-le din gurile furioase.

Kristina îşi atinge urechea, zâmbeşte şi se uită la camera de filmat.

KRISTINA: Doamnelor şi domnilor, telespectatori fideli de acasă, se pare că emisiunea noastră inovatoare şi revoluţionară atinge punctele sensibile şi provoacă reacţii, ca de obicei. Mai avem…

Face o pauză şi se întoarce spre ecran şi spre numărătoare.

KRISTINA: …treizeci de secunde până când se vor închide liniile telefonice.

Isaac

Privesc publicul în timp ce el mă priveşte pe mine.

Martha încă n-a venit.

Oare urmăreşte totul de altundeva? De la televizor?

Mi-aş dori să fie aici.

De câte ori o privesc pe Eve în ochi, ea ridică o mână şi o pune pe inimă.

Credeam că o să mă simt calm acum, că-mi voi accepta situaţia, dar simt că aş putea leşina oricând, că mi se va face rău sau voi cădea iar pe podea. Tremur, îmi zvâcneşte capul, mâinile îmi transpiră şi nu ştiu ce să fac. Stau pe podea şi simt nevoia să stau în picioare, stau în picioare şi simt nevoia să merg, merg şi simt nevoia să stau jos.

Aş vrea ca timpul să se lungească la infinit ca să nu se ia niciodată decizia şi, în acelaşi timp, aş vrea ca totul să se oprească acum şi să se încheie aşteptarea asta chinuitoare.

În mintea mea e confuzie, lipsă de logică şi absurditate.

Cedează; stresul e prea greu de suportat.

— Este ora: 8:55 şi liniile telefonice sunt acum închise.

Of, la naiba.

Nu mă mai ţin picioarele.

Cad pe podea.

Nu mă mai pot opri din plâns.

Tremur.

Totul se învârteşte în jurul meu.

— 48, 7% pentru, 51, 3% împotrivă.

O, Doamne.

O, Doamne.

O…

Îmi ridic privirea.

48% pentru? Pentru ce? Pentru o clipă, intru în panică, nu-mi amintesc pentru ce s-a votat „pentru" şi „împotrivă".

Apoi o văd pe Eve stând în picioare.

Zâmbind. Plânge, dar zâmbeşte în acelaşi timp.

Şi dă din cap.

Îi zâmbesc şi eu şi lacrimile îmi curg pe faţă.

Merg acasă.

Voi trăi.

Martha, voi trăi. În curând, voi fi cu tine.

Eve şi Cicero

Eve se aşază din nou, închide ochii de uşurare şi lacrimile îi alunecă pe faţă. Simte braţul lui Cicero pe umărul ei şi se apleacă spre el, căldura şi compasiunea lui învăluind-o.

Niciunul din ei nu spune un cuvânt, dar amândoi îşi întind mâinile care se caută una pe cealaltă.

Max şi Joshua

Lumina computerului se stinge şi camera e cufundată în întuneric. Joshua îşi ia geaca de pe spătarul scaunului şi se îmbracă cu ea.

În timp ce închide fermoarul gecii, Max se întoarce spre Joshua.

— Încă nu înţeleg de ce mi-ai deschis uşa, spune el. Sau de ce ai avut încredere în mine.

Joshua îşi ridică gulerul şi oftează.

— Am primit un telefon. O femeie mi-a spus că un tânăr vine spre mine şi ar trebui să-l ajut.

— Cum au ştiut ei… ea…? Îi piere glasul.

— Nu ştiu, şoptește el.

Max merge spre uşă.

— Cine-a fost?

— Nici asta nu ştiu. Joshua dă din cap. O susţinătoare secretă? O prietenă? Cine ştie? M-am întrebat dacă era o capcană. Dacă *totul* era o capcană. Dar m-am gândit, ce naiba? Cum am spus mai devreme, acţionam acum ori niciodată. Am riscat.

— Încă riscăm, spune Max. Crezi că putem ieşi fără să fim văzuţi?

— Să sperăm că da, îi răspunde Joshua. Ştiu unde e ieşirea de incendiu.

Emisiunea *Moartea este Justiţie*

Oamenii furioşi din public împing rândul de agenţi de securitate, cu pumnii în aer şi feţele strâmbate de furie. Kristina stă în mijlocul scenei, cu braţele ridicate şi palmele întinse.

KRISTINA (strigând): Vă rog să vă calmaţi!
PUBLICUL (scandând împreună): DREP-TA-TE, DREP-TA-TE, DREP-TA-TE.

Zâmbetul îi dispare încet de pe faţă şi se retrage.

Martha

Clipesc şi mă holbez, mă holbez şi clipesc.

Mă uit undeva departe, închid ochii, îi deschid, mă uit din nou.

Dar arată la fel.

Citesc cu voce tare de pe ecranul jurnalistului: pentru – 48,7%, împotrivă – 51,3%.

E adevărat.

E adevărat.

Vine acasă.

E salvat.

O, Doamne.

Merg înainte, clătinându-mă, mă sprijin cu o mână de copacul de lângă mine şi îmi amintesc de copacul lui Eve şi de pasăre.

Mă apasă ceva tare din geacă şi îmi bag mâna în buzunar.

E telefonul, detonatorul, şi râd cu voce tare.

— Patty, oricum nu aveam nevoie de el, în ciuda păcălelii tale, spun eu uitându-mă la cer. Cerul nostru, Isaac, cu stelele noastre la care o să ne uităm împreună din nou.

Nu pot opri lacrimile care îmi curg pe faţă, dar nu-mi pasă.

Nu-mi pasă pentru că bărbatul pe care îl iubesc a fost salvat şi avem speranţă pentru viitor.

Ies din întuneric şi merg pe iarbă.

Văd maşinile, a lui Patty e parcată aproape, văd uşa pe care va ieşi şi văd copacul Evei.

Zâmbesc şi plâng în acelaşi timp. Sunt atât de agitată că nu pot sta locului, corpul îmi tremură şi degetele mă mănâncă din cauza emoţiilor.

Îmi bag mâinile în buzunare şi, absentă, apăs un buton al telefonului…

BUM!

Strălucire.

Albă.

Lumină.

Şoc.

Forţă.

Flacără.

Foc.

Căldură.

Fum.

Moloz.

Praf.

Linişte.

EPILOG

Max şi Joshua

— Ce-a fost asta? întreabă Max.

Se întorc amândoi, uitându-se înapoi, spre clădirea închisorii, spre care arată şi alţi oameni. Un nor de praf se răspândeşte în aer, plutind peste logoul cu ochi de pe cer. Acum nu mai e atât de strălucitor.

— Culoarul morţii, spune Joshua.

Max dă din cap.

— Ea a făcut-o. De ce? De ce ar fi făcut asta?

— Ce? întreabă Joshua.

— La naiba, spune el. Mama e acolo. Am văzut-o din sala computerelor.

Şi începe să alerge.

Clădirea închisorii

Linişte.
Praf.
Linişte.
Moloz.
Plâns.
Un ţipăt.
Un hohot de plâns.
Tuse.
Zgomote.
Un ultim suspin.
Corpuri.
Lumini în întuneric.
Sclipiri albastre.
Sunetul sirenelor.
Tot mai tare.
Tot mai strălucitoare.
Mai aproape.
Aici.

Martha

Ce...?
Ce... ce s-a-ntâmplat?
Of... capul meu... braţele... spatele...
Am ceva în gât. Nu pot să respir. Prea mult praf.
Au! Doamne.
Ridică-te, fată, uită-te înjur, vezi ce e.

Pereţii au căzut.
Maşinile ard.
Alarme.
Sirene.
Unii oameni merg clătinându-se prin jur, alţii zac nemişcaţi.
Gândeşte-te, gândeşte-te.
Eram lângă clădirea închisorii.
Am văzut statisticile.
Era liber. Mergeam să mă întâlnesc cu el.
Eram emoţionată. Foarte fericită.
Mai uită-te prin jur, gândeşte-te...
Îmi ating corpul. Sunt vie şi respir.
Ating ceva de lângă piciorul meu.
Telefonul.
Of, Doamne.
Nu, nu, nu.
Ai apăsat pe buton.
Tu ai făcut-o.
Nu. Era plastilină. Nu explozibil.
Adevărata bombă era altundeva.
A fost un şiretlic.
Nu a explodat în spate.
Şi nu a fost o explozie mică aşa cum a spus tipul ăla. A fost o explozie uriaşă.
Tu ai detonat-o. Tu ai făcut-o.
Mi se întoarce stomacul pe dos.
Mă apasă ceva pe piept.
Nu pot respira.
Sunt confuză.
Respir cu greu şi îmi ridic privirea. Mă uit prin jur.

E un carnagiu.

Dar… unde a fost explozia?

În parcare.

În noua parcare. Chiar lângă intrare.

Te-au păcălit.

Te-au folosit tot timpul.

Nu ai pus niciodată o bombă ca să-l ajuți pe Isaac să scape. Ai detonat o bombă ca să…

— Mâinile sus, strigă cineva la mine.

…ca să-ți însceneze ei asta.

La naiba.

Ridic privirea, dar sunt stele în fața mea și nu văd bine. O să leșin.

— Mâinile sus. Acum.

Fac ce mi se spune.

Ai căzut în capcana lor.

O lumină strălucește în fața mea. Tresar din cauza ei.

— N-am făcut-o eu! strig eu… dar, de fapt, îmi dau seama că eu am făcut-o.

Mă ridică în picioare. Eu de-abia pot să stau. Capul mi se lasă înainte și văd că unul dintre ei ia telefonul și îl pune într-o pungă de plastic.

— Nu, strig eu. Nu e vina mea. N-am vrut s-o fac. Mi s-a înscenat totul!

Îmi ridic privirea. Văd blițurile camerelor de filmat, luminile albastre ale poliției și ale ambulanței, cele portocalii ale becurilor stradale și cele albe ale telefoanelor cu care filmează oamenii.

Printre toate, văd pe cineva care aleargă spre mine.

Dă, Doamne, să fie Isaac, mă gândesc eu, *te rog, te rog…*

Se apropie o formă neagră înconjurată de lumină.

— Martha! strigă ea.

E Eve.

— Of, Doamne, Eve, spun eu, încercând să scap din strânsoarea unui polițist, chiar dacă îmi tremură picioarele. Nu a fost vina mea. A fost un șiretlic. M-au păcălit. Patty. Patty a făcut-o.

Eve încearcă să vină la mine, dar polițiștii o trag înapoi.

— Nu se poate, spune ea. Patty a fost acolo.

Dau din cap. Nu înțeleg.

— Dar Patty mi-a spus… Dar are dreptate. De ce ar fi fost Patty acolo dacă ar fi știut ce avea să se întâmple? Eve, îți jur că n-am făcut-o eu. Trebuie să mă crezi.

Dar oare a făcut-o Patty? Și, dacă n-a făcut-o ea, atunci cine a făcut-o?

Eve dă din cap, iar Cicero apare în spatele ei.

Mă poticnesc din nou când văd că şi el e viu, iar poliţiştii îmi trag mâinile la spate şi simt cătuşele reci pe încheieturile mele.

Eve înaintează şi mă ia în braţe, iar de data asta poliţiştii o lasă.

— Te cred, îmi murmură ea la ureche.

Mă holbez la ea.

— Isaac? şoptesc eu.

Ea nu-mi răspunde. Are lacrimi în ochi.

Dau din cap.

— Nu, îi spun eu. Nu-mi spune asta. Nu. Nu după toate astea.

— Eu nu… începe ea, dar poliţia o întrerupe.

— Martha Elizabeth Honeydew, eşti arestată…

Nu mai ascult.

Cui îi mai pasă?

Casa familiei Stanton

În lumina slabă, Eve, Cicero, Max şi Joshua stau în jurul mesei de bucătărie, cu căni de cafea, pahare de vin sau de whisky, în timp ce, în fundal, se aud ştirile de la televizor.

Farfurii cu chifle cu şuncă şi rulouri cu cârnaţi, toate pe jumătate mâncate, stau în faţa lor, răcindu-se încet în propria lor grăsime şi, împrăştiate printre ele, sunt poze şi bucăţi de hârtie.

Max ridică una dintre poze.

— Au făcut ce-au vrut din noi, spune el, holbându-se la imaginea cu el şi Joshua în faţa computerului, tastând ca să falsifice statisticile.

— De unde-au venit astea? întreabă Joshua.

— Au fost împinse pe sub uşă când am fost plecaţi, răspunde Eve.

Cicero dă whisky-ul pe gât şi îşi suge capătul mustăţii.

Se uită la Eve, dar ea e întoarsă spre televizor. Încruntându-se, ia telecomanda şi dă volumul mai tare.

— După explozia tragică de la culoarul morţii de acum câteva ore, poliţia crede că a fost plănuită de un grup care vrea să provoace căderea guvernului. Se crede că grupul este format din disidenţi deja cunoscuţi de poliţie – Thomas Cicero, Eve Stanton, Joshua Decker, Max Stanton, Martha Honeydew, Isaac Paige şi răposata Lydia Barkova. Poliţia se referă la ei ca Grupul Rises 7.

— În urma atacului, Paige încă lipseşte, se presupune că e mort, iar Honeydew este reţinută de poliţie. Aşteptăm să auzim noutăţi despre ceilalţi şi vă vom informa la ştiri imediat ce vom afla ceva.

— Ce facem? întreabă Cicero.

— Mergem unde vom fi bine primiți și îngrijiți, răspunde Max. Mergem în Rises.

Se aude o bătaie în ușă. Toți încremenesc, uitându-se unul la celălalt.

— Eve Stanton! se aude o voce din partea cealaltă. Deschideți ușa. Știm că sunteți aici.

Nimeni nu se mișcă.

— Doamnă Eve Stanton! Sunteți arestată pentru crimă și obstrucționarea justiției.

Eve dă din cap.

— Mergeți, le spune ea tuturor. Mergeți în Rises. O să mă ocup eu de asta.

— Dar, mamă…

— Acesta este ultimul avertisment. Deschideți ușa sau o vom sparge.

— Plecați acum, spune ea. Se apleacă spre Max. Te iubesc, îi spune ea.

El îi răspunde dând din cap.

Când Eve se ridică în picioare, Cicero o ia de mână. Ea se oprește o secundă și ceva nespus circulă între ei.

— Plecați, spune ea din nou și merge până la ușă.

Ora 1: 30 dimineața.
Se derulează genericul emisiunii *Apasă butonul pentru justiție*

Se aude o muzică înceată și tristă. Luminile se învârtesc deasupra studioului, apoi se concentrează pe Kristina, care stă lângă boxa neagră a acuzaților, îmbrăcată într-o rochie verde-închis, cu dantelă neagră în jurul taliei, pantofi negri de lac și un colier cu smaralde.

Părul ei e prins într-un coc cu șuvițe bine plasate care îi cad pe față, iar rujul ei închis la culoare sclipește în lumină în timp ce ea zâmbește discret.

KRISTINA: Bine-ați venit la ediția specială de dimineața devreme – mai degrabă miezul nopții – a emisiunii *Apasă butonul pentru justiție.*

Publicul aplaudă, dar destul de încet, atmosfera e serioasă.

KRISTINA: Această ediție de urgență este transmisă în direct ca urmare a tragicelor evenimente petrecute în clădirea închisorii ieri seară, iar gândurile și rugăciunile noastre se îndreaptă spre cei afectați de crudul atac.

Face o pauză pentru efect şi lasă capul în jos pentru o clipă. Publicul tace. Ea îşi ridică din nou privirea.

KRISTINA: Oricum, suntem foarte mulţumiţi şi oarecum uşuraţi să vă împărtăşim vestea că suspecta a fost arestată imediat la locul crimei şi, cu modelul nostru de justiţie, sentinţa ei va fi pronunţată repede şi în mod corect.

Se întoarce puţin.

KRISTINA: Vă rog să aduceţi acuzata – pe Martha Honeydew.

Cu mâinile încătuşate la spate, cu hainele prăfuite şi cu sânge pe genunchi şi coate, Martha e împinsă pe scenă şi pusă în boxa acuzaţilor. Faţa îi e zgâriată, învineţită şi însângerată şi merge clătinându-se. Huiduieli şi înjurături se aud din public.

KRISTINA: Ne vom apuca repede de caz pentru că toţi vrem să se facă dreptate după cel mai odios atac, aşa că să trecem la treabă. Vă rog să ne spuneţi – care este infracţiunea sau care sunt infracţiunile pentru care este acuzată fosta deţinută de pe culoarul morţii, Martha Honeydew?

În partea stângă, sub cuvântul „INFRACŢIUNE", becurile cu LED pâlpâie înainte să apară ceva pe ecran. Lista se întinde pe toată înălţimea ecranului – „PAGUBE PROVOCATE CLĂDIRILOR PUBLICE, INTRARE PRIN EFRACŢIE, PAGUBE PROVOCATE PROPRIETĂŢII PERSONALE, PLĂNUIREA UNUI ATAC, CUMPĂRAREA UNOR SUBSTANŢE INTERZISE, DECLANŞAREA UNEI EXPLOZII, PROVOCARE DE RĂNI CORPORALE GRAVE, PUNEREA ÎN PERICOL A VIEŢII ALTOR OAMENI, DETONAREA UNUI DISPOZITIV EXPLOZIBIL IMPROVIZAT ATAŞAT UNUI VEHICUL…

MARTHA (strigând): O bombă în maşină? Ce? N-am făcut nimic din ce scrie acolo. Jur că n-am făcut!

Kristina mimează tăierea gâtului cu un deget şi sunetul din boxa acuzaţilor e oprit. Martha îşi ridică mâinile exasperată.

KRISTINA: Ce listă. Spune-ne, care este sentinţa pentru aceste crime?

Luminile pâlpâie şi se opresc în dreptul cuvântului „TOTAL". În loc de numere, scrie „ÎNCHISOARE PE VIAŢĂ". Publicul suspină.

UN MEMBRU AL PUBLICULUI: – Scorpia ar trebui să fie prăjită! De ce nu-i daţi pedeapsa cu moartea?

KRISTINA: Cred că ar trebui să ofer nişte explicaţii. Nu se poate impune pedeapsa cu moartea pentru că nu există niciun deces verificat, dar

trebuie să precizez că, dacă se vor găsi trupurile lui Patty Paige și Isaac Paige, care sunt date dispărute, sau dacă vreunul dintre răniții aflați la terapie intensivă nu va supraviețui, atunci Honeydew va ajunge din nou pe culoarul morții.

UN MEMBRU AL PUBLICULUI: Cum? L-a aruncat în aer, nu mai țineți minte?

Cu un aer încrezător, Kristina se întoarce spre public.

KRISTINA: Avem alternative, domnule. Vă pot garanta că vom continua să aplicăm pedeapsa cu moartea. Dar acum trebuie să încheiem acest caz, așa că haideți să trecem la juriul nostru. Robbi, primul membru al juriului, cum ți se pare acuzata? Ai treizeci de secunde.

Cronometrul începe să numere.

ROBBI: Nu am nevoie de treizeci de secunde.

Apasă pe buton și ochiul de deasupra ei strălucește.

KRISTINA: Vai, vai. Spiritele s-au încins aici în seara asta. Haideți să nu ne grăbim prea tare. Să știți că publicului nostru îi place și un pic de dramă! Haideți să trecem la Ishaan, al doilea membru al juriului. Timpul tău începe… acum.

ISHAAN: De ce nu i s-a permis să vorbească treizeci de secunde?

KRISTINA: Ni s-a părut că ar fi un gest insensibil față de familiile celor care mai sunt în spital. Cronometrul arată că mai ai douăzeci și cinci de secunde.

ISHAAN: Nu văd cu ce ne-ar ajuta dacă am închide-o.

KRISTINA: Ishaan, vrei să umble liberă pe străzile noastre?

ISHAAN: Dar…

PUBLICUL (scandând): ÎNCHIDE-O, ÎNCHIDE-O, ÎNCHIDE-O.

KRISTINA: Mai ai cincisprezece secunde.

Robbi, prima membră a juriului, dă din cap uitându-se la Ishaan.

ROBBI: Ești simpatizant sau ce? Fă-ți datoria. Apasă pe blestematul ăla de buton!

Robbi împinge în umărul lui Ishaan. El se îndepărtează de ea.

KRISTINA: Ishaan, trebuie să iei o decizie. Mai ai șapte secunde…

Publicul scandează mai tare. Ishaan dă din cap, ridică o mână și apasă ușor pe buton. Al doilea ochi se luminează. Se aud urale prin tot studioul. Kristina zâmbește.

KRISTINA: Ei bine, doamnelor şi domnilor, hotărârea s-a luat. Avem nevoie doar de două voturi pentru condamnare, dar, de dragul democraţiei, haideţi să-i acordăm şansa de a vota şi celui de-al treilea membru al juriului şi să vedem dacă votul va fi unanim! Sid, timpul tău începe… acum.

Sid se uită la ceilalţi, apoi la Martha, care stă cu capul aplecat şi tace.

KRISTINA: Sid, vrei să spui ceva repede?

Se aud strigăte şi înjurături din public.

SID (dând din cap): Da, de fapt, vreau. Adolescenţii din ziua de azi ne fac de ruşine. Aşa ceva nu s-ar fi întâmplat pe vremea mea. Ar trebui pedepsită exemplar.

KRISTINA: Douăzeci, nouăsprezece, optsprezece…

Sid se ridică în picioare şi agită un deget în aer când vorbeşte.

SID: Săptămâna trecută am jucat cum ne-a cântat ea, ne-a prostit şi pe noi, şi presa. Numai Dumnezeu ştie cât de mult i-a costat asta pe plătitorii de taxe. Nu ar trebui să ne păgubească mai mult…

KRISTINA: Nouă, opt, şapte…

SID: Eu zic s-o puneţi iar în culoarul morţii!

Publicul strigă.

KRISTINA: Cinci, patru, trei…

Sid dă cu pumnul în ultimul buton şi toţi cei trei ochi strălucesc în nuanţa lor albastră în studio şi pe faţa rănită a Marthei.

Kristina îşi etalează zâmbetul larg şi strălucitor.

Prim-ministrul

În faţa ecranelor din camera albastră, prim-ministrul se lasă pe spătarul scaunului lui.

Unul dintre ecrane arată cum merg trei siluete – ale lui Cicero, Max şi Joshua – cu bagajele în mâini, în timp ce se dau jos din tren la pasajul subteran şi merg pe iarbă, spre cartierul Rises, care se vede în depărtare.

Apoi se uită la un ecran din stânga – e transmisiunea de la o secţie de poliţie. Apasă pe un buton şi măreşte imaginea cu faţa lui Eve în timp ce ea se uită la un formular de pe masa din faţa ei, un formular pe care cuvintele

„termeni și condiții pentru intrarea în culoarul morții” se văd în partea de sus. El o privește cum ridică un pix și semnează în partea de jos.

După aceea se uită în dreapta – o vede pe Martha plimbată prin fața scenei emisiunii *Apasă butonul pentru justiție,* tresărind când ouă și fructe putrezite sunt aruncate pe ea.

În cele din urmă, se concentrează pe ecranul de deasupra lui. E cel mai mare și îi arată carnagiul din clădirea închisorii. Ambulanțele și poliția au plecat și praful s-a pus peste tot. Clădirea e înconjurată de banda galbenă de delimitare a poliției care ține oamenii departe de ea în timp ce flutură în vânt.

El zâmbește, se apleacă înainte și închide ecranele.

— Sofia, am terminat pentru noaptea asta, spune el. Fie vorba între noi, am făcut o treabă extraordinară. Ajutorul tău a fost remarcabil.

Nu primește niciun răspuns, dar nu-și dă seama de asta și, în timp ce se ridică în picioare și își ia haina din cuier, vorbește de unul singur.

— Cu un singur foc, spune el, am împușcat *toți* iepurii.

Martha

Mi-au luat hainele. M-au îmbrăcat iar în uniforma albă de închisoare.

Mi-au luat inelul pe care mi l-a dat Isaak.

Și m-au pus să stau afară, în *țarcul* ăsta.

Au spus că nu voiau un gunoi ca mine în secția de poliție. Au spus că era destul de rău că mă țineau în curtea lor. Dar mi-au dat jos cătușele.

Îngheț.

Dar ce se-ntâmplă?

Apar niște faruri albe și aproape că mă orbesc.

Asta e.

Ultimele mele minute de libertate până mă duc la închisoare.

Libertate? Ce-i aia? Am fost vreodată liberă? A fost liber vreodată vreunul dintre noi?

Se deschide portiera din spate. Se aude un bâzâit și se deschide și poarta de metal din fața mea.

Niște mâini mă apucă de braț și sunt băgată în mașină.

Măcar e cald.

Ușile se închid cu zgomot.

Motorul pornește și ieșim din curte. Îmi țin capul plecat, nu vreau să văd nimic.

Clădirea închisorii

E gol peste tot, mulțimea a plecat.

Un bărbat stă într-o mașină furată, în întuneric, așteptând.

I-au curs lacrimile, dar acum i s-au uscat pe față.

Se calmează, iese din mașină și închide portiera încet în urma lui. Uitându-se repede în urma lui, traversează calm strada și trece pe sub banda de delimitare a poliției, care flutură în vânt. Rămânând în întuneric, merge pe lângă zidurile dărâmate și pe lângă gratii, apoi pe terenurile clădirii închisorii.

Trece pe lângă copac, care acum e răsturnat, i se văd rădăcinile, iar crengile îi sunt împrăștiate și rupte. Se oprește ca să-l atingă de parcă speră că ar putea să-l consoleze cumva, înainte să continue să meargă și să dispară printre molozul haotic.

După o jumătate de oră, reapare. Are tăieturi pe mâini și sângerează, fața îi e zgâriată și tot corpul îi e acoperit de praf. Dar cară ceva în brațe.

Martha

Becurile stradale sclipesc prin geamurile mașinii.

Alb și negru, alb și negru – dar prea repede ca să pot vedea cine conduce.

Călătoria până la închisoarea la care sunt trimisă e mai lungă decât mă așteptam, dar nu-mi pasă.

Sunt terminată.

Atât de multă durere și pierdere. Atât de multă nedreptate.

Nu mai pot.

Ei au câștigat.

— Bea ceva. E vocea unei femei; ea conduce. Îmi aruncă o sticlă de plastic care mă lovește.

Îmi deschid gura ca să comentez că e otrăvită, dar mă răzgândesc. Doar deschid capacul și beau, recunoscătoare.

— Mulțumesc, bombănesc eu.

Mă întorc și mă holbez pe geam la un oraș care a fost casa mea timp de șaisprezece ani și pe care nu-l voi mai vedea niciodată.

Nu ai fost bun cu mine, aș vrea să-i spun, dar și City-ul e o victimă, la fel ca noi.

Nu știu unde mergem, dar recunosc aceste străzi.

E logoul cu ochi de pe cer, un pic rupt, lumina lui albastră pâlpâie, dar încă planează peste noi toți. Plâng, încet și singură, privind cum ochiul se face mai mare pe măsură ce ne apropiem de el.

Ajungem chiar lângă el.

Femeia șofer apasă pe indicator și oprește.

— Ce…? Unde…? murmur eu, dar ea nu-mi răspunde.

Stăm, cu motorul pornit, așteptând.

Nu mă pot abține și mă uit afară. La carnagiul pe care ei zic că eu l-am provocat. La moloz, la ruinele clădirii, la copacul răsturnat al lui Eve, a cărui pasăre probabil e moartă. Explozia nu a fost acolo unde am lăsat eu rucsacul; a fost în față, în parcare. A fost o bombă într-o mașină. Cineva trebuie să fi pus bomba într-o mașină, apoi mi-a dat mie detonatorul și mi-a spus că era pentru rucsacul pe care mi l-au dat. M-au mințit. Ei au provocat asta. L-au ucis pe Isaac când tot ce voiam era să-l salvez.

Cine-a făcut-o?

Patty?

Atunci de ce ar fi intrat în clădire?

Aceleași întrebări mi se învârtesc prin minte și încă n-am nici cea mai vagă idee care ar fi răspunsurile lor.

Și nu știu ce fac în mașina asta, ce naiba se întâmplă, cine e femeia care o conduce și ce căutăm aici.

Nu știu nimic.

Deschid gura ca s-o întreb, dar se mișcă brusc pe locul ei și aprinde farurile în întuneric.

— Dă-te la o parte, îmi șoptește ea.

Fac ce-mi spune și aud un zornăit când ea descuie portierele.

— Stai aici, spune ea. Dacă încerci să fugi, te voi șterge de pe fața pământului în jumătate de oră. Ai înțeles?

Dau din cap afirmativ.

Ea se dă jos din mașină și o văd cum aleargă în fața ei și dispare. Dar tot nu-i văd fața.

Aș putea pleca acum, nu-i așa?

Nu m-ar găsi niciodată, nu-i așa?

Aș putea încerca.

La naiba…

Încremenesc.

Clipesc.

Încerc să mă concentrez.

Un bărbat vine spre mașină, iar corpul lui e conturat de luminile farurilor.

Are ceva lung și greu în brațe, pe care îl ține cu grijă la piept.

Femeia șofer e lângă el, ghidându-l.

Se chinuie să facă fiecare pas. Mi se pare că-i tremură picioarele. E un tip slab, nu pare puternic. Are părul ciufulit, hainele ponosite…

Of…

Portiera mașinii se deschide.

— Martha, ajută-mă.

E Gus.

Iisuse Hristoase. E Gus.

— Cum…? îi spun eu. Ce…? Dar mă opresc pentru că următorul lucru pe care-l scoate din întuneric…

E… e…

Un corp.

Cără un corp.

Cără…

Gus îl pune lângă mine. Eu îi iau capul în mâini și îl pun în poala mea.

— E…? E…? Dar nu pot să spun ultimul cuvânt. Sunt prea speriată că voi auzi un răspuns pe care nu-l vreau.

Portiera se închide.

E întuneric din nou.

Pun mâna pe gâtul lui, ca să-i simt pulsul.

Te rog.

Nu se poate. Of, Doamne, nu se poate.

Gus e în mașină acum. Femeia e iar pe locul șoferului. Motorul pornește. Mașina pornește și ea.

— Cum? spun eu printre hohote de plâns și îi ating mâna. E foarte rece.

— Cu doamna de aici, spune Gus, uitându-se prin întuneric la mine. Așa.

— Cine ești tu? întreb eu.

Ea îmi vede privirea prin oglinda retrovizoare. Ochii ei sclipesc din cauza răutății sau a emoției sau… *nu știu de ce.*

— Eu sunt Sofia, spune ea. Cred că putem lucra împreună. Să terminăm ce-ai început. Dar, mai întâi… Dă din cap în direcția lui Isaac, care e întins peste mine și inconștient.

Isaac.

Isaac?

Inima îmi zâmbește cu speranță și bate tare de teamă, dar, când mă aplec peste corpul lui însângerat și lovit și mă apropii de fața lui, pot să jur că simt o răsuflare.

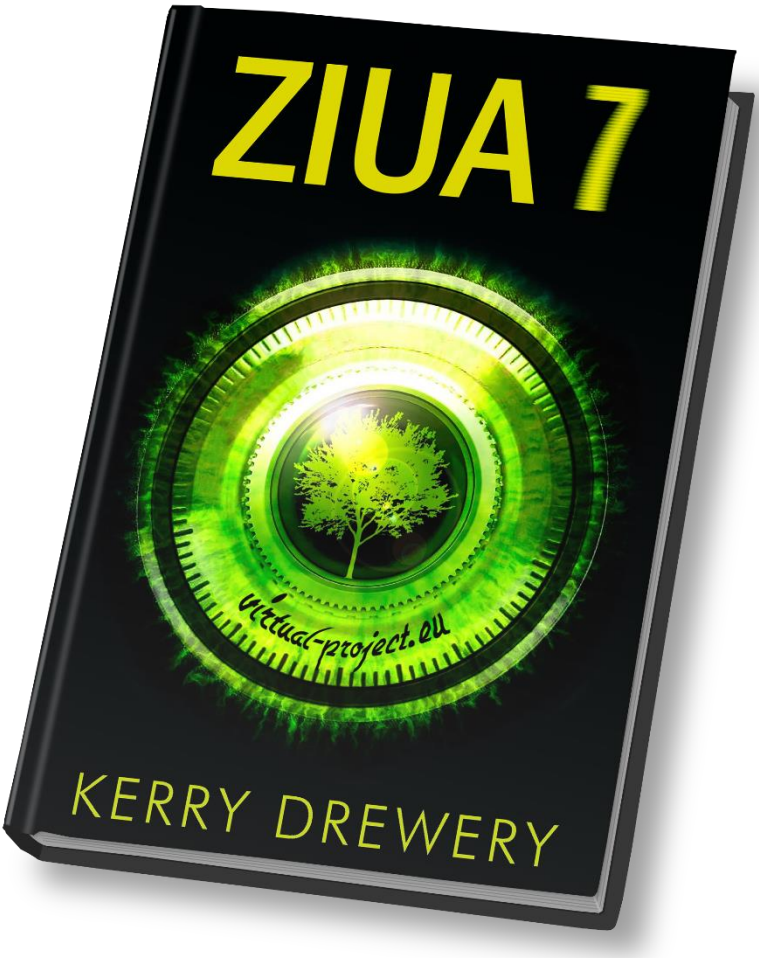

virtual-project.eu